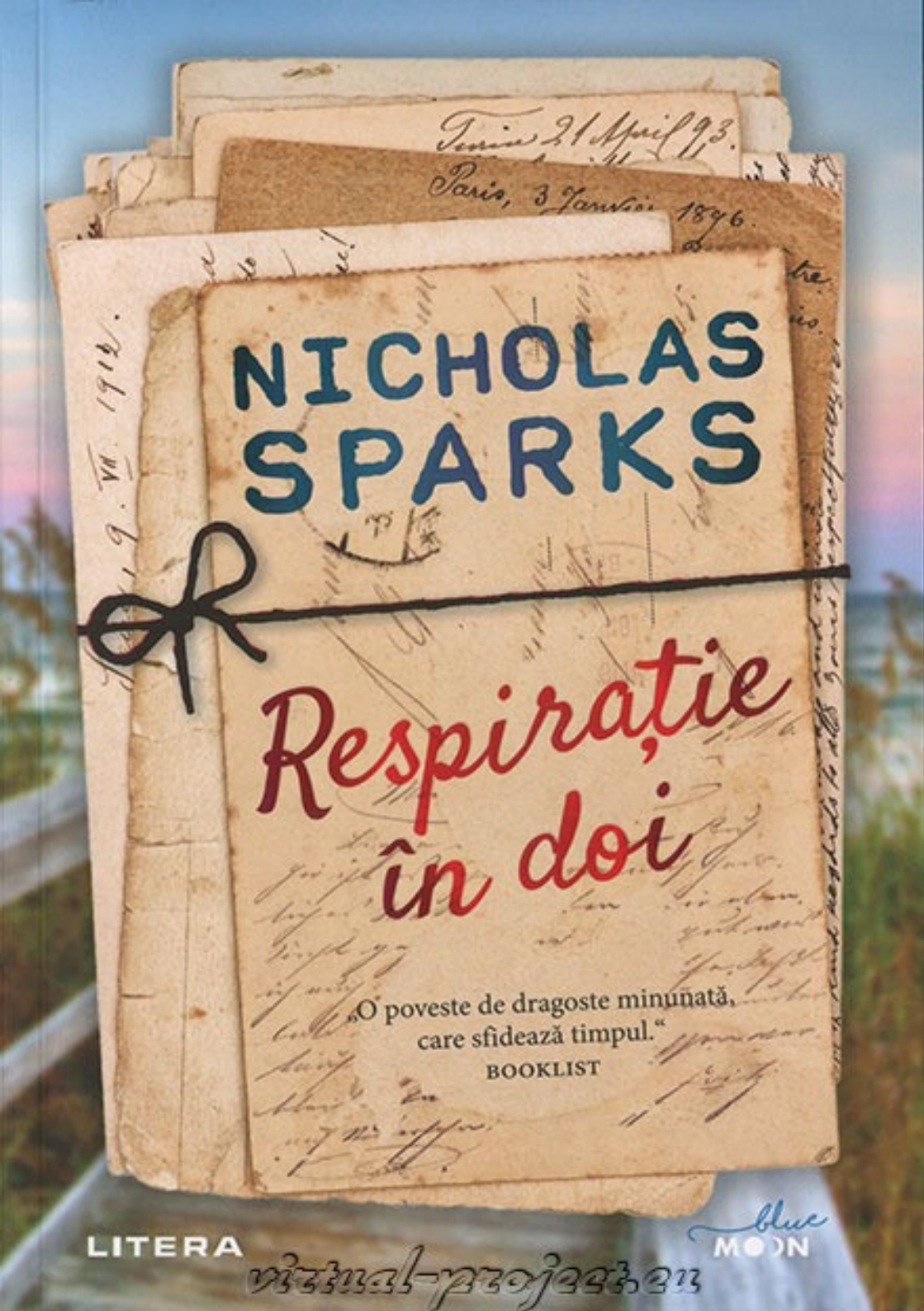
NICHOLAS
SPARKS
Respirație
în doi
„O poveste de dragoste minunată,
care sfidează timpul."
BOOKLIST
LITERA
blue
MOON

NICHOLAS SPARKS

RESPIRAŢIE ÎN DOI

Original: *Every Breath* (2018)

Traducere din limba engleză şi note:
ADINA PANAIT şi
MAGDA CIUBĂNCAN

virtual-project.eu

LITERA®

— 2020 —

Pentru Victoria Vodar

Kindred Spirit

Există poveşti care se nasc din locuri misterioase şi necunoscute şi altele care sunt descoperite, ca un cadou de la altcineva. Această poveste este una dintre cele din urmă. Într-o zi răcoroasă şi cu vânt puternic de la sfârşitului primăverii anului 2016, am condus către Sunset Beach, Carolina de Nord, una dintre multele insule mici situate între Wilmington şi graniţa cu Carolina de Sud. Mi-am parcat camioneta lângă dig şi am urcat pe plajă, îndreptându-mă spre Bird Island, o zonă protejată şi nelocuită de pe coastă. Localnicii mi-au spus că era acolo ceva ce trebuia să văd; probabil, au sugerat ei, locul putea ajunge într-unul dintre romanele mele. Mi-au spus să fiu atent la un steag american; şi, când îl observam în depărtare, însemna că mă apropiam.

Nu la mult timp după ce-a apărut steagul, am făcut ochii mari. Urma să caut o cutie poştală numită Kindred Spirit. Căsuţa poştală – amplasată pe un par dintr-o bucată de buturugă veche de lângă o dună cu iarbă pestriţă – era acolo de prin 1983 şi aparţinea tuturor şi nimănui. Oricine poate lăsa o scrisoare sau o carte poştală; orice trecător poate citi orice a fost lăsat în interior. Mii de oameni fac acest lucru în fiecare an. De-a lungul timpului, Kindred Spirit a fost o colecţie de speranţe şi vise în formă scrisă... şi, întotdeauna, există poveşti de dragoste ce pot fi găsite.

Plaja era pustie. În timp ce mă apropiam de căsuţa poştală izolată pe porţiunea ei de ţărm, puteam doar întrezări băncuţa de lemn de lângă ea. Era locul de odihnă perfect, un avanpost de reflecţie.

Întinzând mâna către interiorul ei, am găsit două cărţi poştale, mai multe scrisori ce fuseseră deschise înainte, o reţetă pentru tocăniţa Brunswick, un jurnal care părea să fi fost scris în germană şi un plic mare. Existau pixuri, o bucată de hârtie neutilizată şi plicuri – probabil pentru

oricine se simţea inspirat să-şi adauge propria poveste la colecţie. Luând loc pe bancă, am examinat cu atenţie cărţile poştale şi reţeta, înainte să trec la scrisori. Aproape imediat, am observat că nimeni nu-şi folosise numele de familie. Unele dintre scrisori aveau prenumele, altele aveau doar iniţiale, iar multe altele erau complet anonime, ceea ce nu făcea decât să sporească nota de mister.

Dar anonimatul părea să permită o reflecţie foarte onestă. Am citit despre o femeie care, în urma luptei cu cancerul, l-a cunoscut pe bărbatul visurilor ei la o librărie creştină, dar îşi făcea griji că nu era suficient de bună pentru el. Am citit despre un copil care spera ca într-o bună zi să devină astronaut. Era şi o scrisoare a unui tânăr care plănuia să-şi ceară iubita în căsătorie într-un balon cu aer cald şi încă una de la un bărbat care-şi dorea să-şi invite vecina la o întâlnire, dar se temea să nu fie respins. Era o scrisoare de la cineva eliberat recent din închisoare, care nu voia altceva decât să-şi reînceapă viaţa. Ultima misivă era de la un bărbat al cărui câine, Teddy, fusese de curând eutanasiat. Bărbatul era încă îndurerat, iar după ce i-am terminat de citit scrisoarea, am studiat fotografia care fusese strecurată în plic: arăta un labrador retriever negru, cu ochi prietenoşi şi un botic încărunţit. Omul se semnase cu iniţialele A.K. şi m-am trezit sperând că va găsi o modalitate de a umple golul pe care absenţa lui Teddy îl lăsase în urmă.

Briza era deja puternică şi norii începuseră să întunece zarea. Venea o furtună. Am pus înapoi reţeta, cărţile poştale şi scrisorile şi m-am gândit dacă să deschid sau nu plicul. Grosimea lui indica un număr substanţial de pagini, iar ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu prins de ploaie în timp ce străbăteam înapoi drumul spre camioneta mea. Întorcând plicul pe partea cealaltă, am văzut că cineva scrisese cu litere de tipar pe spate mesajul „CEA MAI UIMITOARE POVESTE CARE A EXISTAT VREODATĂ!”

O pledoarie pentru recunoaştere? O provocare? Cine scrisese mesajul, autorul sau cineva care examinase conţinutul? Nu eram sigur, dar cum aş fi putut rezista?

Am deschis plicul. Înăuntru se aflau vreo douăsprezece pagini, fotocopiile a trei scrisori şi câteva desene fotocopiate reprezentând un bărbat şi o femeie care păreau clar îndrăgostiţi unul de celălalt. Le-am dat deoparte şi am căutat povestea. Primul rând m-a pus pe gânduri:

Destinul care contează cel mai mult în viaţa oricui este cel legat de iubire.

Tonul era diferit de cel din scrisorile anterioare, promiţând ceva ce părea să fie grandios. M-am aşezat mai bine ca să pot citi. După o pagină sau cam aşa ceva, curiozitatea mea a devenit interes; după alte câteva pagini, nu am mai putut pune povestea deoparte. În următoarea jumătate de oră, am râs până am simţit că mi se strânge gâtul; am ignorat uşoara creştere în intensitate a brizei şi a norilor care se transformau în culoarea cărbunelui. Tunete şi licăriri de fulgere ajungeau deja la marginea îndepărtată a insulei când am citit ultimele cuvinte cu un sentiment de uimire.

Ar fi trebuit să plec atunci. Puteam vedea ploaia adunându-se deasupra valurilor ce se îndreptau spre mine, dar, în schimb, am preferat să citesc povestea a doua oară. La acea lectură, am putut auzi vocile personajelor cu o claritate deplină. Până când am terminat de citit scrisorile şi am examinat desenele, am putut simţi că ideea prinde contur, că aş putea să găsesc scriitorul şi să pun în discuţie modalitatea de a transforma povestea într-o carte.

Dar găsirea acelei persoane n-ar fi fost uşoară. Majoritatea evenimentelor avuseseră loc cu mult timp înainte – mai bine de un sfert de secol – şi, în loc de nume, existau doar iniţiale. Chiar şi în scrisori, numele originale fuseseră albite înainte de copierea paginilor. Nu era nimic care să indice cine a fost scriitorul sau artistul.

Rămăseseră totuşi câteva indicii. În partea din poveste care data din 1990, se menţiona un restaurant cu o punte în spate şi un şemineu interior, unde se presupune că o bilă de tun recuperată de pe una dintre navele lui Black Beard

trona deasupra acestui şemineu. De asemenea, se făcea referire la o cabană de pe o insulă din largul coastei Carolinei de Nord, la câţiva paşi de restaurant. Şi, în ceea ce păreau a fi cele mai recent scrise pagini, scriitorul vorbea despre un proiect de construcţie în desfăşurare la o casă de pe plajă, dar pe o cu totul altă insulă. Habar n-aveam dacă proiectul era acum terminat, dar trebuia să încep de undeva. Deşi trecuseră ani, speram că desenele mă vor ajuta în cele din urmă să identific subiectele. Şi, desigur, mai era şi cutia poştală Kindred Spirit de pe plaja unde stătusem, care a jucat un rol esenţial în poveste.

Deja cerul devenise ameninţător şi ştiam că nu mai am timp. Am pus paginile înapoi în plic, l-am pus în cutia poştală şi m-am grăbit spre camioneta mea. Abia am reuşit să scap de ploaia torenţială. Dacă aş fi aşteptat câteva minute în plus, aş fi fost făcut leoarcă şi, în ciuda faptului că aveam ştergătoarele de parbriz la înălţime, abia puteam vedea prin parbriz. Am condus spre casă, mi-am gătit prânzul şi am privit pe fereastră continuând să mă gândesc la cuplul despre care citisem în acele pagini. Până seara ştiam că vreau să mă întorc la Kindred Spirit şi să studiez din nou povestea, dar vremea şi unele călătorii de afaceri m-au împiedicat să mă întorc acolo mai devreme de o săptămână.

Când în cele din urmă am ajuns înapoi, celelalte scrisori, reţeta şi jurnalul erau acolo, dar plicul nu mai era. M-am întrebat ce se întâmplase cu el. Eram curios dacă nu cumva un străin fusese la fel de mişcat de acele pagini ca şi mine şi le luase sau vreun îngrijitor curăţase cutia poştală. Mă întrebam mai ales dacă autorul se răzgândise asupra dezvăluirii poveştii sale şi venise să o recupereze el însuşi.

Această întâmplare m-a făcut şi mai mult să-mi doresc să vorbesc cu scriitorul, dar familia şi munca m-au ţinut ocupat încă o lună şi abia în iunie am găsit timp să-mi încep căutarea. N-am să vă plictisesc cu toate detaliile referitoare la căutarea mea – a durat aproape o săptămână, am dat nenumărate telefoane, am făcut vizite la diverse camere de comerţ şi birouri regionale unde au fost înregistrate

autorizaţii de construire şi am făcut sute de kilometri cu maşina. Fiindcă prima parte a poveştii avusese loc cu zeci de ani în urmă, unele dintre punctele de referinţă dispăruseră de mult. Am reuşit să depistez restaurantul – acum era un bistro şic, cu feţe de masă albe, unde se serveau fructe de mare – şi am folosit asta ca punct de plecare pentru excursiile mele de explorare, pentru a mă obişnui cu zona. După aceea, urmând firul autorizaţiilor de construire, am vizitat insulă după insulă, iar într-una dintre numeroasele mele plimbări în susul şi în josul plajei, am dat de sunet de ciocan şi bormaşină electrică – deloc neobişnuit pentru casele bătute de vreme care se aflau de-a lungul coastei. Când am văzut un bărbat mai în vârstă care lucra la o rampă ce ducea din vârful dunei până la plajă, am simţit o zvâcnire bruscă. Mi-am amintit desenele şi, chiar de la distanţă fiind, am bănuit că am găsit unul dintre personajele despre care citisem.

În timp ce mă îndreptam spre el, m-am prezentat, iar când m-am apropiat, am fost şi mai sigur că el era acela. Am observat încordarea tăcută despre care citisem şi aceiaşi ochi atenţi, albaştri, la care se făcea referire într-una dintre scrisori. Făcând calculul, m-am gândit că era trecut de şaizeci de ani, ceea ce părea să fie vârsta potrivită. După o mică discuţie, l-am întrebat direct dacă el a scris povestea care se terminase în Kindred Spirit. Drept răspuns, şi-a îndreptat intenţionat privirea spre ocean, fără să spună nimic preţ de un minut. Când s-a întors cu faţa către mine, mi-a spus că îmi va răspunde întrebărilor în după-amiaza următoare, dar numai dacă eram dispus să-i dau o mână de ajutor la construcţie.

Dimineaţa următoare, devreme, m-am prezentat având la brâu o curea de scule, dar care s-au dovedit inutile. În schimb, m-a pus să car placaj, scândură, cherestea tratată sub presiune, din faţa casei până în spate, pe deasupra dunei nisipoase către plajă. Teancul de cherestea era enorm, iar nisipul făcea ca fiecare încărcătură să pară de două ori mai grea. Mi-a luat o mare parte din zi şi, în afară de a-mi spune unde să pun cheresteaua, nu mi-a vorbit

deloc. Şi-a petrecut ziua dând găuri, bătând cuie şi lucrând sub un soare arzător de început de vară, mai interesat fiind de calitatea muncii sale decât de prezenţa mea.

La scurt timp după ce am terminat de transportat ultima încărcătură, m-a rugat să mă aşez pe dună şi a deschis un frigider. A umplut două căni de plastic dintr-un termos ce stătuse la rece, şi mi-a întins o ceaşcă de ceai.

— Da, a decis el în cele din urmă să vorbească. Eu am scris-o.

— Este adevărată?

Şi-a mijit ochii, încercând parcă să mă evalueze.

— O parte din ea, a recunoscut el cu accentul pe care îl auzisem descris în acele pagini. Unii ar putea contesta faptele, dar amintirile nu sunt întotdeauna despre fapte.

I-am spus că eu cred că ar putea deveni o carte fascinantă şi m-am aventurat într-o serie de argumente pasionale. M-a ascultat în tăcere, cu o expresie greu de interpretat. Dintr-un motiv sau altul, eram dornic, aproape disperat să-l conving. După o linişte stânjenitoare în timpul căreia a părut să-mi cântărească propunerea, în cele din urmă a vorbit: era dispus să discute ideea mai departe şi poate chiar să fie de acord cu solicitarea mea, dar numai cu condiţia ca el să fie primul care citeşte povestea. Şi, dacă n-avea să-i placă, să dăm uitării acele pagini. M-am eschivat. Scrierea unei cărţi durează luni, chiar ani de efort – dar s-a ţinut ferm. Până la urmă, am fost de acord. Ca să fiu sincer, i-am înţeles raţionamentul. Dacă rolurile noastre ar fi fost inversate, i-aş fi cerut acelaşi lucru.

Am mers apoi la cabană. Am pus întrebări şi am primit răspunsuri. Mi-a oferit din nou un exemplar al poveştii şi mi-a arătat desenele şi scrisorile originale care însufleţeau şi mai mult trecutul.

Conversaţia a curs mai departe. A povestit bine şi a păstrat ce era mai bun la sfârşit. Odată cu căderea serii, mi-a arătat un obiect remarcabil – un produs al dragostei – care mi-a permis să vizualizez evenimentele în detaliu şi cu claritate, ca şi cum aş fi fost martor la toate cele întâmplate. De asemenea, am început să văd cum vor

apărea cuvintele pe pagină, ca şi cum povestea s-ar fi scris singură şi rolul meu era ca pur şi simplu să o transcriu.

Înainte de a pleca, mi-a cerut ca numele reale să nu fie folosite. Nu avea nicio dorinţă de faimă – se considera o persoană privată – dar mai mult decât atât, ştia că povestea avea potenţialul de a deschide răni vechi şi noi. Până la urmă, evenimentele nu avuseseră loc rupte de lume. Erau oameni reali implicaţi, iar unii dintre ei puteau fi tulburaţi de dezvăluiri. I-am onorat cererea deoarece cred că povestea lui are atât o valoare, cât şi o semnificaţie mai largă: puterea de a ne reaminti că sunt momente în care destinul şi iubirea se ciocnesc.

Am început să lucrez la scrierea romanului la scurt timp după acea primă seară pe care am petrecut-o împreună. În anul următor, ori de câte ori aveam întrebări, îl sunam sau treceam pe la el. Am vizitat locaţiile sau cel puţin pe cele care nu s-au pierdut în istorie. Am trecut prin arhivele ziarelor şi am examinat fotografiile făcute cu mai mult de douăzeci şi cinci de ani în urmă. Pentru a descoperi şi mai multe detalii, am petrecut o săptămână la o pensiune într-un mic oraş de coastă din estul Carolinei de Nord şi am călătorit până în Africa. Am avut noroc, deoarece timpul părea să se mişte mai încet în ambele regiuni; au fost momente în care m-am simţit ca şi cum aş fi călătorit mult în trecut.

Călătoria mea în Zimbabwe a fost deosebit de utilă. Nu fusesem niciodată în ţara respectivă şi am fost copleşit de fauna sălbatică spectaculoasă. Ţara fusese numită odată „coşul de pâine al Africii”, dar până la vizita mea, o mare parte din infrastructura agricolă se degradase şi economia se prăbuşise, în mare măsură din motive politice. M-am plimbat printre gospodării năruite şi terenuri necultivate, imaginându-mi cât de verde trebuie să fi fost terenul când a început povestea. De asemenea, am petrecut trei săptămâni în diverse expediţii safari, absorbind tot ceea ce mă înconjura. Am vorbit cu ghizi, cercetaşi şi pândari, discutând despre pregătirea lor şi viaţa lor de zi cu zi; am făcut presupuneri despre cât de dificil trebuie să fie pentru

ei să-şi întreţină familiile, pentru că îşi petrec cea mai mare parte a timpului în savană. Mărturisesc că am găsit o Africă extrem de seducătoare. Începând cu acele călătorii, am simţit deseori nevoia să mă întorc şi ştiu că o voi face în scurtă vreme.

În ciuda întregii munci de documentare, există multe lucruri care rămân necunoscute. Douăzeci şi şapte de ani este o perioadă lungă de timp, iar reconstituirea textuală a unei conversaţii vechi dintre două persoane este imposibilă. De asemenea, nu putem să ne reamintim cu exactitate fiecare pas pe care l-a făcut o persoană, poziţia norilor pe cer, sau ritmul valurilor ce se rostogoleau pe mal. Ceea ce pot spune este că ceea ce urmează este cel mai bun lucru pe care îl pot face în ciuda constrângerilor existente. Întrucât am făcut şi alte modificări în scopul confidenţialităţii, consider că această carte este un roman şi nu o operă de nonficţiune.

Geneza, cercetarea şi crearea acestei cărţi au făcut să fie una dintre cele mai memorabile experienţe ale vieţii mele. Într-un fel, a transformat felul în care privesc dragostea. Bănuiesc că majoritatea oamenilor au un sentiment persistent de „ce s-ar fi întâmplat dacă mi-aş fi urmat inima”? Şi nu există niciun mod de a afla vreodată răspunsul acesta. O viaţă este, până la urmă, pur şi simplu o serie de vieţi mai mici, fiecare dintre ele trăite zi după zi, şi fiecare dintre acele zile vine cu alegeri şi consecinţe. Bucată cu bucată, acele decizii ajută la formarea oamenilor care ajungem să fim. Am prins laolaltă câteva fragmente cât am putut de bine, dar cine poate spune că imaginea pe care am pus-o cap la cap este un adevărat portret al cuplului aşa cum a fost el cu adevărat?

Întotdeauna vor exista sceptici când vine vorba de iubire. Îndrăgostirea este partea uşoară; să faci ca dragostea să dăinuie pe fondul diferitelor provocări ale vieţii este un vis iluzoriu pentru mulţi. Dar dacă citiţi această poveste cu acelaşi sentiment de uimire pe care l-am simţit eu când am scris cartea, atunci probabil credinţa voastră în forţa stranie pe care iubirea o poate exercita în viaţa oamenilor va fi

reînnoită. S-ar putea chiar să vă găsiţi calea către Kindred Spirit într-o zi, cu o poveste proprie pe care să o spuneţi... una care are puterea de a schimba viaţa cuiva în moduri pe care nu vi le-aţi imagina vreodată ca fiind posibile.

Nicholas Sparks
2 Septembrie 2017

PARTEA I

TRU

În dimineaţa zilei de 9 septembrie 1990, Tru Walls ieşi afară şi cuprinse cu privirea cerul începutului de zi, care spre orizont se apropia de culoarea focului. Pământul de sub picioarele lui era crăpat, iar aerul era uscat; trecuseră deja două luni de la ultima ploaie. Praful i se lipea de ghete în timp ce se îndrepta spre camioneta pe care o avea de mai bine de douăzeci de ani. Camioneta, asemenea ghetelor, era acoperită cu praf, atât în interior, cât şi în exterior. În spatele unui gard cu sârmă electrică pe marginea superioară, un elefant smulgea crengile unui copac care căzuse în acea dimineaţă. Tru nu îi o acordă o atenţie deosebită. Făcea parte din peisajul pe care îl cunoscuse încă din primele secunde ale vieţii sale – strămoşii lui emigraseră din Marea Britanie cu mai mult de un secol în urmă – şi nu era deloc alarmat, cum niciun pescar nu ar fi fost alarmat la vederea unui rechin în timp ce-şi scotea captura zilei. Era un bărbat suplu, cu păr negru şi riduri în colţurile ochilor, riduri pe care le căpătase privind o viaţă întreagă cu ochii mijiţi sub soare; la patruzeci şi doi de ani se întreba uneori dacă el a ales să trăiască în savana uscată sau dacă savana l-a ales pe el.

În tabără era linişte; ceilalţi ghizi – inclusiv Romy, cel mai bun prieten al lui – plecaseră mai devreme în acea zi către cabana principală, de unde urmau să aducă cu feribotul în savană oaspeţi din toată lumea. Tru lucra la cabana din Parcul Naţional Hwange de zece ani; înainte dusese o viaţă nomadă, schimbând cabanele la câţiva ani, pe măsură ce căpăta experienţă. Ca o regulă personală, evita doar acele cabane unde vânatul era permis – ceea ce bunicului lui i se păruse de neînţeles. Bunicul lui – căruia i se spunea Colonelul, deşi nu fusese niciodată în armată – susţinea că ucisese mai bine de trei sute de lei şi pantere de-a lungul vieţii, în timp ce proteja animalele domestice de la ferma

uriaşă a familiei de lângă Harare, unde crescuse Tru. Tatăl vitreg şi fraţii vitregi ai lui Tru se îndreptau încet spre acelaşi număr. Pe lângă vite, familia lui Tru se îngrijea de diverse culturi, iar ferma lor producea cele mai mari cantităţi de tutun şi de roşii din ţară. Şi cafea, de asemenea. Străbunicul lui lucrase cu legendarul Cecil Rhodes – magnat al mineritului, politician şi simbol al imperialismului britanic –, acumulând deja pământuri, bani şi putere până la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, înainte ca ferma să fie preluată de bunicul lui Tru.

Aşadar, afacerea era roditoare când bunicul lui Tru, Colonelul, o moştenise de la tatăl lui şi, după cel de-al Doilea Război Mondial, întreaga afacere se extinsese exponenţial, iar familia Walls devenise una dintre cele mai înstărite din ţară. Colonelul nu a putut niciodată să înţeleagă dorinţa lui Tru de a fugi de ceea ce, în acel moment, se putea numi un adevărat imperiu economic şi o viaţă trăită în lux. Înainte să moară – atunci când Tru avea douăzeci şi şase de ani – a vizitat o dată rezervaţia unde lucra Tru în acel moment. Deşi fusese cazat în cabana principală şi nu în cea a ghizilor, bătrânul a fost şocat de spaţiul în care locuia Tru. Ceea ce inspectase el probabil i se păruse, în esenţă, o cocioabă, fără izolaţie şi fără telefon. Lumina era dată de o lampă cu kerosen, iar un mic generator comun punea în funcţiune un frigider în miniatură. Nu era nici pe departe casa în care fusese crescut Tru, dar Tru nu avea nevoie decât de acel peisaj auster, mai ales atunci când se lăsa seara şi oceanul de stele îşi făcea apariţia deasupra lui. De fapt, era chiar mai bine decât în alte locuri unde lucrase înainte; dormise chiar şi în cort în alte două tabere. Aici, cel puţin, avea apă curentă şi un duş, ceea ce i se părea a fi aproape un lux, deşi împărţea baia cu alte persoane.

În dimineaţa aceea, Tru îşi luase cu el chitara, în husa ei ponosită; o cutie cu mâncare şi un termos; câteva desene pe care le făcuse pentru fiul lui, Andrew; şi un rucsac cu haine pentru câteva zile, cosmeticale, blocuri de desen, creioane colorate şi cu cărbune şi paşaportul. Deşi urma să

fie plecat cam o săptămână, i se părea că nu avea nevoie de altceva.

Camioneta lui era parcată sub un baobab. Câtorva dintre ceilalţi ghizi le plăcea acel fruct uscat şi cărnos. Obişnuiau să îl amestece în terciul de dimineaţă, dar Tru nu se acomodase cu gustul. Îşi aruncă rucsacul pe scaunul din faţă şi verifică remorca pentru a se asigura că nu lăsase nimic din ce putea fi furat. Urma să-şi lase camioneta la ferma familiei, acolo erau mai mult de trei sute de oameni care munceau pământul, şi toţi câştigau foarte puţin. Se întâmpla des ca sculele bune să dispară fără urmă, chiar şi din faţa ochilor vigilenţi ai familiei.

Se strecură uşor la volan şi îşi puse ochelarii de soare. Înainte să învârtă cheia, se asigură că nu uitase nimic. Nu avea foarte multe lucruri de luat; pe lângă rucsac şi chitară, îşi luase cu el scrisoarea şi fotografia pe care le primise din America, alături de biletele de avion şi de portofel. Pe suportul din spatele lui era o puşcă încărcată, în caz că i se defecta camioneta şi era nevoit să umble prin savană, care la urma urmei era unul dintre cele mai periculoase locuri din lume, în special noaptea, chiar şi pentru cineva experimentat ca el. În torpedo avea o busolă şi o lanternă. Se asigură că avea cortul sub scaun, din nou, în caz de urgenţă. Era suficient de compact încât să încapă între scaun şi podea, şi deşi nu prea putea să ţină prădătorii la distanţă, era mai bine decât să doarmă pe pământ. Totul e în regulă, deci, îşi zise el. Mai pregătit decât atunci nu avea cum să fie.

Ziua deja devenea din ce în ce mai călduroasă, iar în interiorul camionetei era şi mai cald. Soluţia în acel caz era aerul condiţionat de tip 2/32: mersul cu două ferestre deschise, la o viteză de 32 de kilometri pe oră. Nu era de foarte mare ajutor, dar se obişnuise de mult cu căldura. Îşi suflecă mânecile cămăşii bej. Purta pantalonii obişnuiţi de drumeţii, care deveniseră mai moi şi mai confortabili cu trecerea timpului. Probabil că oaspeţii din jurul piscinei de la cabana principală purtau costume de baie şi şlapi, dar el nu se simţise niciodată bine îmbrăcat aşa. Ghetele şi

pantalonii de pânză îi salvaseră viaţa odată, când se intersectase cu un şarpe mamba negru nervos; dacă nu ar fi fost îmbrăcat potrivit în acel moment, veninul l-ar fi omorât în mai puţin de treizeci de minute.

Se uită la ceas. Abia trecuse de ora şapte, şi avea în faţă câteva zile lungi. Porni motorul, merse puţin cu spatele şi se îndreptă către poartă. Sări din maşină, trase de poartă ca să o deschidă, scoase camioneta şi închise poarta în urma lui. Ultimul lucru de care ceilalţi ghizi aveau nevoie era să se întoarcă la tabără şi să-şi dea seama că o haită de lei s-a stabilit acolo. N-ar fi fost prima dată – se mai întâmplase, la o altă tabără unde lucrase, în sud-estul ţării. Ziua aceea chiar fusese haotică. Nimeni nu ştia ce să facă în afară de a aştepta până când se hotărau leii să plece. Din fericire, leii au părăsit tabăra în acea după-amiază ca să iasă la vânătoare, dar din acel moment Tru verifica în mod special porţile, chiar dacă nu conducea el. Unii dintre ghizi erau noi, şi nu voia să rişte.

Acceleră şi se aşeză mai comod, încercând să-şi facă drumul cât mai confortabil cu putinţă. Primii două sute de kilometri de drum erau de fapt trasee prin pietriş, ciuruite de gropi, la început în rezervaţie şi apoi de-a lungul mai multor sate mici. Partea aceea avea să dureze până după-amiază devreme, dar era obişnuit cu drumul şi îşi lăsă mintea să hoinărească în timp ce străbătea lumea pe care o numea „acasă”.

Soarele sclipea printre norii răsfiraţi care se alungeau deasupra copacilor şi lumină pentru o clipă o pasăre cu pieptul lila, o dumbrăveancă ce se desprinse de crengile din stânga lui. Doi mistreţi de savană traversau drumul în faţa lui, tropăind în spatele unei familii de babuini. Văzuse acele animale de mii de ori, dar încă se mira cum puteau supravieţui înconjurate de atâţia prădători. Ştia, totuşi, că natura avea propria poliţă de asigurare. Animalele care se aflau pe poziţii inferioare în lanţul trofic făceau mai mulţi pui; femelele de zebră, de exemplu, erau gestante tot timpul, cu excepţia a nouă sau zece zile pe an. În acelaşi timp, se estima că leoaicele trebuiau să se împerecheze de

mai mult de o mie de ori pentru fiecare pui care atingea vârsta de un an. Era o manifestare a echilibrului evoluţionist prin excelenţă şi, deşi îi era martor în fiecare zi, nu înceta să i se pară extraordinar.

De multe ori, oaspeţii îl întrebau despre cele mai interesante lucruri pe care le-a văzut în cariera lui de ghid. Povestea atunci cum era să fii în faţa unui rinocer negru agresiv sau cum văzuse cândva o girafă care s-a zbătut cu sălbăticie până a născut un pui într-un mod atât de exploziv încât a rămas surprins de violenţa actului. Văzuse odată şi un pui de ghepard cum trăgea, în timp ce urca în copac, un mistreţ de savană de două ori mai mare ca el, în timp ce la doar câţiva centimetri în urmă mârâia o haită de hiene care simţiseră mirosul de sânge. O dată, urmărise un câine sălbatic care, după ce fusese abandonat de semenii lui, se alăturase unei haite de şacali – aceeaşi haită pe care înainte ar fi vânat-o. Poveştile erau nenumărate.

Era oare posibil, se întreba el, să experimentezi acelaşi safari de două ori? Răspunsul era şi da, şi nu. Puteai să mergi de două ori la aceeaşi cabană, să lucrezi cu acelaşi ghid, să pleci la aceeaşi oră şi să parcurgi acelaşi traseu, vremea şi anotimpul să fie aceleaşi, dar animalele nu ar fi fost niciodată în acelaşi loc şi nu ar fi făcut acelaşi lucru. Animalele se plimbau între locurile de adăpare, cele de stat la pândă, locurile de mâncat şi dormit şi împerecheat, fiecare încercând de fapt să supravieţuiască încă o zi.

Într-o margine, văzu o turmă de impala. Ghizii spuneau în glumă că acel tip de antilopă erau un fel de McDonald’s al savanei, fast-food din abundenţă. Făceau parte din dieta fiecărui prădător, iar oaspeţii de obicei se plictiseau să le fotografieze după prima ieşire în sălbăticie. Spre deosebire de ei, Tru încetinea camioneta şi privea cum, una după alta, făceau un salt imposibil de înalt şi de graţios peste un copac căzut, ca şi cum era totul parte dintr-o coregrafie. Erau în felul lor, se gândea el, la fel de speciale ca cele cinci mari atracţii – leul, leopardul, rinocerul, elefantul şi bivolul african – sau chiar „cele şapte mari atracţii”, incluzând gheparzii şi hienele. Acelea erau animalele pe care oaspeţii

voiau cel mai des să le vadă în timpul unui safari, cele care trezeau cel mai mare entuziasm. Însă leii chiar nu erau aşa greu de văzut, cel puţin atunci când era soare. Leii dorm între optsprezece şi douăzeci de ore pe zi, aşa că puteau fi zăriţi des în timp ce se odihneau la umbră. Să vezi un leu în mişcare, pe de altă parte, era destul de rar, cu excepţia vizitelor de noapte. În trecut, lucrase la cabane care ofereau tururi nocturne. Câteva dintre ele fuseseră înfiorătoare, iar multe fuseseră orbitoare din cauza prafului ridicat de 100 de bivoli sau antilope gnu sau zebre care fugeau disperate de lei. Atunci, nu puteai să vezi mai departe de câţiva centimetri, în nicio direcţie, iar Tru fusese nevoit să oprească Jeepul. Îşi dăduse seama în două rânduri, cu nivelul de adrenalină crescut vertiginos, că se aflau chiar între haita de lei şi prada lor, oricare ar fi fost aceea.

Drumul devenea din ce în ce mai accidentat, aşa că Tru încetinea din ce în ce mai mult, alunecând dintr-o parte în alta. Se îndrepta către Bulawayo, al doilea oraş ca mărime din ţară şi locul unde stătea fosta lui soţie, Kim, cu fiul lor, Andrew. Avea şi el o casă pe care o cumpărase după divorţ acolo. Privind în urmă, îi era clar că el şi Kim nu erau potriviţi unul pentru celălalt. Se întâlniseră cu zece ani în urmă într-un bar din Harare, când Tru se afla între două locuri de muncă. Mai târziu, Kim avea să-i spună că i se păruse o figură exotică, ceea ce, împreună cu numele lui de familie, fuseseră suficient de interesante ca să o atragă. Cât despre ea, era cu opt ani mai tânără şi era frumoasă, cu un aer jovial, dar şarmant prin încrederea de sine pe care o emana. Un lucru duse la altul, şi ajunseră să petreacă următoarele şase săptămâni împreună. În acel punct, Tru deja simţea chemarea savanei şi se gândea să încheie relaţia; dar ea îi spusese că era însărcinată. S-au căsătorit, Tru şi-a găsit o slujbă la Hwange pentru că era relativ aproape de Bulawayo, iar Andrew a venit şi el pe lume la scurt timp.

Deşi ştia cu ce se ocupă Tru, Kim a presupus că, după ce se va naşte copilul, el avea să-şi găsească o slujbă care să

nu îl ţină departe de familie săptămâni întregi. Dar el şi-a continuat meseria de ghid, iar căsnicia lor s-a sfârşit la mai puţin de cinci ani după ce începuse. Niciunul nu-i purta ranchiună celuilalt; ba chiar relaţia lor se îmbunătăţise după divorţ. De fiecare dată când venea să îl ia pe Andrew, petrecea o vreme şi cu Kim şi povesteau despre ce se mai întâmplase în vieţile lor ca doi prieteni vechi ce erau de fapt. Ea se recăsătorise şi avea o fiică cu cel de-al doilea soţ, Ken; ultima dată când Tru fusese în vizită, îi zisese că era însărcinată din nou. Ken lucra în departamentul de finanţe al companiei Air Zimbabwe. Se îmbrăca în costum la muncă şi era acasă la cină în fiecare seară. Asta îşi dorea Kim, iar Tru se bucura pentru ea.

Cât despre Andrew...

Fiul lui avea zece ani acum şi era singurul lucru bun care ieşise din căsnicia aceea. Soarta făcuse ca atunci când Andrew avea câteva luni, Tru să facă pojar şi să devină steril, dar oricum nu îşi mai dorise să aibă alt copil. Pentru el, Andrew fusese mereu mai mult decât şi-ar fi putut dori, şi era tocmai motivul pentru care făcea un ocol prin Bulawayo în loc să meargă direct către fermă. Cu părul blond şi ochii căprui, Andrew îi semăna mamei, iar Tru avea zeci de desene cu chipul lui prinse de pereţii cabanei sale. Peste ani, adăugase şi fotografii – Kim îi înmâna mereu un plic plin cu fotografii, aproape de fiecare dată când venea în vizită – combinând astfel diferite versiuni ale fiului său, care devenea o persoană cu totul nouă. Cel puţin o dată pe săptămână, Tru schiţa ceva ce văzuse în savană – de obicei un animal –, dar alteori se desena pe el împreună cu fiul lui, încercând să prindă o amintire din ultima vizită.

Fusese o provocare să pună în echilibru viaţa de familie şi munca, în special după divorţ. Timp de şase săptămâni, cât lucra el în tabără, Kim avea custodia copilului, iar Tru lipsea complet din viaţa fiului său: fără telefoane, fără vizite, fără să improvizeze meciuri de fotbal sau să dea fuga după vreo îngheţată. Apoi, timp de două săptămâni, Tru primea custodia şi juca rolul de tată non-stop. Andrew stătea cu el în casa lui din Bulawayo, Tru îl ducea cu

feribotul la şcoală şi înapoi, îi punea pachetul şi pregătea cina, îl ajuta cu temele. În weekenduri, făceau tot ce îşi dorea Andrew, şi în absolut fiecare moment Tru se întreba cum era posibil să-şi iubească fiul atât de profund, chiar dacă nu se afla mereu în preajma lui pentru a-i demonstra asta.

La dreapta, zări doi şoricari dând târcoale. Căutau probabil ceva rămas de la masa hienelor de cu o seară în urmă, sau poate că se uitau după un animal care murise mai devreme în acea dimineaţă. În ultimul timp, multe animale se chinuiau să trăiască. Ţara trecea din nou printr-o secetă, iar locurile de adăpat din acea parte a rezervaţiei secaseră. Asta nu era deloc surprinzător; spre vest, nu prea departe, în Botswana, se întindea marele deşert Kalahari, unde locuia legendarul popor San. Se credea că limba lor, bazată în mare parte pe plescăituri şi cloncănituri, era una dintre cele mai vechi, şi le părea aproape ireală celor din afara comunităţii. În ciuda faptului că nu deţineau multe lucruri palpabile, glumeau şi râdeau mai mult decât orice alt grup de oameni pe care îl întâlnise vreodată, dar se întreba cât timp vor mai reuşi să-şi păstreze nealterat modul acesta de viaţă. Epoca modernă se apropia cu paşi mici şi insidioşi, şi se auzea că guvernul din Botswana urma să impună ca toţi copiii din ţară să meargă la şcoală, inclusiv cei ai poporului San. În cele din urmă, presupunea el, asta ar fi dus la sfârşitul unei culturi care existase mii de ani.

Dar Africa era în continuă schimbare. El se născuse în Rhodesia, o colonie a imperiului britanic; văzuse cum ţara fusese cuprinsă de conflicte civile, şi era încă adolescent când ţara fusese divizată, în cele din urmă, în naţiunile Zimbabwe şi Zambia. Ca şi în Africa de Sud – care era privită ca o paria în mare parte din lumea civilizată din cauza apartheidului – şi în Zimbabwe, cea mai mare parte din venituri era concentrată în rândul unui mic procentaj din populaţie, majoritatea albă. Tru nu credea că situaţia asta va mai continua mult timp, dar politica şi lipsa egalităţii în societate erau subiecte pe care nu le mai

discuta cu familia lui. Până la urmă, ei făceau parte dintr-un grup privilegiat şi, ca toate grupurile privilegiate, credeau că meritau bogăţiile şi avantajele de care beneficiau, indiferent de cât de brutal ar fi fost modul în care averea şi puterea fuseseră obţinute iniţial.

Tru ajunse într-un final la marginea rezervaţiei şi trecu apoi de primul sătuc, unde locuiau în jur de o sută de oameni. Ca şi tabăra ghizilor, şi satul era îngrădit pentru siguranţa oamenilor şi a animalelor deopotrivă. Întinse mâna spre termos şi luă o gură, odihnindu-şi cotul pe marginea ferestrei. Trecu pe lângă o femeie pe o bicicletă încărcată cu cutii cu legume, apoi pe lângă un om care mergea, îndreptându-se probabil către următorul sat, aflat la aproximativ nouă kilometri distanţă. Tru încetini şi opri maşina; omul se apropie agale de camionetă şi urcă. Tru vorbea suficient de bine limba omului încât să poată susţine o conversaţie; în total, vorbea relativ fluent şase limbi, două dintre ele tribale. Celelalte patru erau engleza, franceza, germana şi spaniola. Era una dintre calităţile care îl făceau să fie căutat de cabanele din savană.

Mai târziu, îl lăsă pe pasager în punctul dorit şi îşi continuă drumul, ajungând într-un final la un drum asfaltat. Se opri să ia prânzul imediat după aceea, parcă maşina pe marginea drumului şi luă masa în remorca camionetei, la umbra unui salcâm. Soarele deja se afla în creştetul cerului la momentul acela, iar lumea din jurul lui era tăcută şi nu se vedea niciun animal la orizont. Pornind înapoi la drum după ce luă prânzul, avansă mai repede. Satele deveniseră încet mici oraşe, apoi oraşe mai mari, apoi, la ultimele ore ale după-amiezii, ajunse la marginea oraşului Bulawayo. Îi scrisese o scrisoare lui Kim ca să o anunţe când urma să ajungă, dar poşta din Zimbabwe nu era foarte previzibilă. Scrisorile ajungeau de obicei la destinaţie, dar nu te puteai baza pe faptul că vor ajunge la timp.

Intră pe strada ei şi parcă maşina în spatele maşinii lui Kim, pe aleea din faţa casei. Se apropie de uşă şi bătu; în doar câteva secunde, ea deschise uşa, deci fără îndoială că îl aştepta. Când se îmbrăţişau, Tru auzi vocea fiului său.

Andrew sări pe scări şi i se aruncă în braţe. Tru ştia că va veni o vreme în care Andrew se va considera prea mare pentru astfel de manifestări de afecţiune, aşa că îl strânse mai tare, întrebându-se dacă exista fericire mai mare decât aceea.

— Mami mi-a spus că te duci în America, îi zise Andrew în acea seară, mai târziu.

Stăteau în faţa casei, pe un zid scund care servea drept gard între casa lui Kim şi cea a vecinului.

— Da, mă duc. Dar nu stau mult. Mă întorc săptămâna viitoare.

— Aş vrea să nu trebuiască să pleci.

Tru îşi puse braţul în jurul lui Andrew.

— Ştiu. Şi mie o să îmi fie dor de tine.

— Atunci de ce te duci?

Asta era adevărata întrebare, nu-i aşa? De ce, după atâta timp, primise scrisoarea aceea? Alături de un bilet de avion?

— Mă duc să îl văd pe tatăl meu, îi răspunse Tru într-un final.

Andrew se uită la el cu o uşoară suspiciune, iar părul lui blond strălucea în lumina lunii.

— Adică bunicul Rodney?

— Nu, zise Tru. Mă duc să îl văd pe tatăl meu biologic. Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Vrei să îl vezi?

„Da”, se gândi Tru, iar apoi, „Nu, nu chiar”.

— Nu ştiu, recunoscu până la urmă.

— Atunci de ce te duci?

— Pentru că, începu Tru, în scrisoarea pe care mi-a trimis-o, spunea că e pe moarte.

După ce îşi luă la revedere de la Andrew, Tru merse cu maşina la casa lui. Odată ajuns acolo, deschise ferestrele să aerisească, îşi scoase chitara din bagaj şi cântă timp de o oră înainte să meargă la culcare.

În dimineaţa următoare, porni la drum devreme. Spre

deosebire de cele din parcul naţional, drumurile către capitală erau relativ bine întreţinute, dar chiar şi aşa petrecu cea mai mare parte din zi conducând. Tru ajunse după lăsarea întunericului şi văzu luminile aprinse în casa impunătoare pe care Rodney, tatăl lui vitreg, o reconstruise după incendiu. În apropiere erau trei alte case – câte una pentru fiecare dintre cei doi fraţi vitregi şi cea principală, şi mai mare, în care locuise cândva Colonelul. Practic, casa principală era a lui Tru, dar se îndreptă către o căsuţă de lângă gard. Mai demult, în căsuţă locuiseră bucătarul şi soţia lui; Tru o renovase în primii ani ai adolescenţei. Cât timp fusese în viaţă, Colonelul avuse grijă să fie curăţată în mod aproape regulat, dar asta nu se mai întâmplase de mult. Era praf peste tot, iar Tru fu nevoit să scuture păianjenii şi gândăceii de pe cearşaf înainte să se urce în pat. Nu prea îl interesa; dormise în condiţii mai rele de nenumărate ori.

A doua zi, îi evită pe ceilalţi membri ai familiei. Preferă să meargă cu Tengwe, şeful echipei de la fermă, cu maşina la aeroport. Tengwe era cărunt, vânjos şi ştia cum să scoată ce era mai bun din pământ chiar şi în cele mai nefavorabile condiţii posibile. Cei şase copii ai lui lucrau la fermă, iar soţia lui, Anoona, pregătea masa pentru Rodney. După moartea mamei lui, Tru se apropiase de Tengwe şi de Anoona mai tare chiar decât de Colonel, şi cei doi erau singurele persoane de la fermă de care îi era dor vreodată.

Drumurile din Harare erau împânzite de maşini şi camionete, căruţe, biciclete şi pietoni; în aeroport era un haos şi mai mare. După ce depuse bagajele de cală, Tru urcă la bordul avionului care urma să îl ducă întâi la Amsterdam, apoi la New York şi Charlotte şi, în cele din urmă, la Wilmington în Carolina de Nord.

Cu tot cu escale, era pe drum de aproape 21 de ore înainte să calce pe pământ american pentru prima dată în viaţa lui. Când ajunse la zona de ridicare a bagajelor în Wilmington, zări un om care ţinea un afiş cu numele lui pe el, deasupra numelui unei companii de limuzine. Şoferul fu surprins să afle că nu avea bagaj de cală şi se oferi să-i

ducă atât chitara, cât şi rucsacul. Tru dădu din cap în semn de refuz. Cu primii paşi făcuţi afară, începu să simtă cum i se lipeşte tricoul de spate din cauza aerului apăsător şi a umidităţii, în timp ce mergeau cu greu spre maşină.

Pe drum nu se întâmplă nimic deosebit, dar lumea de după ferestrele maşinii îi era străină. Peisajul plan şi luxuriant şi de un verde proaspăt părea să se extindă în toate direcţiile; văzu palmieri amestecaţi cu stejari şi pini, şi iarbă de culoarea smaraldului. Wilmington era un oraş mic, situat la o altitudine joasă, care scotea la înaintare o combinaţie de lanţuri de magazine şi afaceri locale ce, mai apoi, făceau loc unei zone istorice cu case care păreau vechi de cel puţin câteva sute de ani. Şoferul îi arătă râul Cape Fear, cu bărci de pescuit presărate pe apele sălcii. Pe străzi, văzu maşini şi SUV-uri şi camionete, dar niciuna dintre ele nu trecea de pe o bandă pe alta încercând să evite căruţe sau animale. Nimeni nu mergea pe bicicletă sau pe jos, şi aproape toţi oamenii pe care îi văzu pe trotuare erau albi. Lumea pe care o lăsase în urmă părea un vis îndepărtat.

O oră mai târziu, Tru trecu peste un pod plutitor de pontoane şi coborî lângă o casă de trei etaje de la baza unei dune joase într-un loc numit Sunset Beach, o insulă aproape de coastă lângă graniţa cu Carolina de Sud. Trecu o secundă până să-şi dea seama că întregul etaj inferior era compus din garaje; întreaga structură părea aproape grotescă în comparaţie cu casa mult mai mică de alături, în faţa căreia se vedea un semn pe care scria „De vânzare”. Se întrebă dacă nu cumva şoferul greşise adresa, dar şoferul verifică din nou şi îl asigură că era locul corect. Maşina o luă înapoi, iar el auzi pulsaţiile profunde, ritmice ale valurilor oceanului care se loveau de mal. Încercă să-şi aducă aminte când auzise ultima dată acel sunet. Cel puţin un deceniu, presupuse Tru în timp ce urca scările către al doilea etaj.

Şoferul îi dădu un plic cu cheia de la uşa de la intrare, aşa că pătrunse înăuntru şi, trecând de hol, păşi într-un salon amplu cu podea din lemn de pin şi tavan susţinut de

grinzi din lemn. Decorul specific unei case de pe plajă era pus la punct până la ultimul detaliu, ca şi cum ar fi fost scos dintr-o revistă, iar fiecare pernă decorativă şi pătură erau aşezate cu precizie şi rafinament. Prin ferestrele mari se vedea terasa din spatele casei, cu o plajă de iarbă şi dune dincolo de ea, întinzându-se până la ocean. Zona spaţioasă de luat masa venea în continuarea salonului, iar în bucătăria proiectată profesionist erau aşezate cu măiestrie dulapuri personalizate, blatul de marmură şi aparate electrocasnice de primă clasă.

Un bilet de pe tejghea îl informa că frigiderul şi cămara fuseseră aprovizionate cu mâncare şi băutură şi că, dacă avea nevoie să meargă undeva, putea să sune compania de limuzine. Dacă era cumva interesat de activităţi legate de ocean, putea găsi o placă de surf şi echipament de pescuit în garaj. Conform biletului, tatăl lui Tru spera să ajungă sâmbătă după-amiază. Îşi cerea scuze pentru că nu putea ajunge mai devreme, deşi nu menţiona niciun motiv pentru întârziere. Lăsând biletul la o parte, lui Tru îi veni ideea că poate tatăl lui era la fel de ambivalent în privinţa întâlnirii lor, cum era el însuşi, ceea ce îl făcu să se întrebe de ce i-a mai trimis biletul de avion, dacă situaţia stătea astfel. În orice caz, urma să afle curând.

Era marţi seara, deci Tru ar mai fi avut de petrecut câteva zile singur. Nu anticipase asta, dar deja era prea târziu pentru a schimba ceva. Petrecu următoarele câteva minute explorând casa, învăţând cum erau dispuse camerele. Dormitorul principal se afla la capătul coridorului care ducea din bucătărie, şi acolo îşi lăsă lucrurile. La etaj se aflau alte dormitoare şi băi, toate într-o stare impecabilă, nefolosite. În dormitorul principal găsi prosoape curate, precum şi săpun, şampon şi balsam, aşa că se răsfaţă cu un duş foarte lung, bucurându-se timp îndelungat de jetul de apă.

Avea părul încă ud când ieşi pe terasa din spatele casei. Aerul era în continuare cald, dar soarele cobora din ce în ce mai mult şi cerul explodase într-un evantai cu mii de nuanţe de galben şi portocaliu. Chinuindu-se să vadă în

depărtare, abia reuşea să distingă ceea ce părea a fi un grup de marsuini, delfini negri, care se jucau în spatele valurilor. După o poartă cu zăvor, un rând de scări cobora până la o pasarelă care trecea peste iarba de pe plajă; coborî scările şi ajunse până la ultima dună de nisip, iar apoi alte câteva trepte ce duceau până la plajă. Erau puţine persoane în jur. În zare, văzu o femeie urmată de un câine mic; în direcţia opusă, câţiva surferi pluteau pe plăci lângă un debarcader care se extindea în ocean ca un deget întins. Începu să meargă către debarcader, păşind pe nisipul compact de la marginea apei, meditând la faptul că până în acel moment nici măcar nu auzise de Sunset Beach. Nici nu îşi amintea dacă se mai gândise vreodată la Carolina de Nord până atunci. Încercă să-şi amintească dacă vreunul dintre oaspeţii lui venise de aici, dar nu reuşi. Probabil că nu ar fi schimbat nimic, oricum.

Ajuns la debarcader, urcă scările până sus şi merse până în capăt. Cu mâinile pe balustradă, privi lung apa care se întindea până la orizont. Imaginea ei, imensitatea ei, îi păreau aproape de neconceput. Îi aminti că avea o lume întreagă de explorat, şi se întrebă dacă va avea vreodată şansa să o facă. Poate când Andrew va fi mai mare, puteau să călătorească împreună o vreme...

Briza prindea viteză, iar luna urca încetişor până în vârful cerului indigo. Privi asta ca pe un semn că trebuia să se întoarcă. Îşi închipuia că proprietatea îi aparţinea tatălui lui. Poate că închiria casa în mod obişnuit, deşi mobilierul era prea scump ca să îl lase în grija unor străini. Şi, în plus, dacă era aşa, de ce nu îi găsise cazare la un hotel? Se întrebă din nou de ce întârzia până sâmbătă. De ce îi luase lui Tru un zbor care ajungea cu atât de mult timp înaintea lui? Tru presupunea că, dacă tatăl lui chiar era pe moarte, era vorba de o problemă medicală, deci nu avea nicio garanţie că putea să ajungă sâmbătă.

Dar ce avea să se întâmple când într-adevăr ajungea tatăl lui? Omul era un străin; o singură întâlnire nu putea să schimbe asta. În orice caz, Tru spera că va putea să găsească răspunsul la câteva dintre aceste întrebări, căci

de fapt acesta era şi unicul motiv pentru care hotărâse să vină aici. Intră în casă şi luă o bucată de carne din frigider. Căută prin câteva dulapuri până reuşi să găsească o tigaie de fontă, dar aragazul, chiar dacă era de calitate superioară, funcţiona aproape la fel ca cele de acasă. Găsi şi diverse produse cumpărate dintr-un loc numit Magazinul de delicatese al lui Murray, aşa că îşi puse pe farfurie şi un fel de salată de varză, şi salată de cartofi. După masă, îşi spălă farfuria, paharul şi tacâmurile şi merse cu chitara pe terasa din spate. Cântă la chitară şi din voce, uşor, timp de o oră, în timp ce câte o stea căzătoare trecea ocazional pe deasupra lui. Se gândi la Andrew şi la Kim, la mama şi la bunicul lui, până deveni suficient de obosit ca să se ducă în pat.

Dimineaţă, făcu o sută de flotări şi o sută de abdomene înainte să încerce şi să eşueze să-şi facă o cafea. Nu reuşi să înţeleagă cum funcţiona aparatul. Prea multe butoane, prea multe opţiuni, şi nu avea idee unde să pună apa. Se hotărî până la urmă să meargă pe plajă în speranţa că va găsi un loc de unde să cumpere una.

Ca în seara anterioară, plaja îi aparţinea aproape în totalitate. I se părea foarte plăcut să poată face o plimbare oricând i se năzărea. În Hwange nu putea să facă asta, cel puţin nu fără o puşcă. Inspiră adânc atunci când ajunse la nisip, simţind gustul sărat al aerului şi simţindu-se ca un străin.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi se lăsă cuprins de senzaţia unei noi dimineţi. După o plimbare de cincisprezece minute, zări o pisică ghemuită în vârful unei dune, lângă o terasă în construcţie, ale cărei scări spre plajă erau neterminate. La fermă avuseseră pisici care îşi duceau traiul pe lângă grajduri, dar pisica asta arăta ca şi cum ar fi stat în casă majoritatea timpului. Chiar în acel moment, un câine mic şi alb trecu în goană pe lângă el şi se rostogoli spre un stol de pescăruşi care ţâşni imediat în aer. Câinele se îndreptă apoi către duna de nisip, văzu pisica şi porni ca o rachetă către ea. Pisica sări pe terasă în timp ce câinele se căţăra pe dună în urma ei, ca apoi să dispară

amândoi fără urmă. Un minut mai târziu, i se păru că aude în depărtare scârţâitul roţilor unei maşini, urmat de schelălăitul unui câine.

Privi în urma lui; la jumătatea drumului, văzu o femeie, fără îndoială stăpâna câinelui, care stătea la marginea apei, fixând oceanul cu privirea. Presupuse că era aceeaşi femeie din seara trecută, dar distanţa era prea mare ca să fi văzut sau auzit ce se întâmplase.

După o secundă de ezitare, Tru porni în direcţia câinelui, alunecând pe nisip în timp ce încerca să escaladeze duna. Păşind pe terasă, merse pe pasarelă şi ajunse la o altă scară, care ducea, într-un sens, la terasa casei şi în celălalt sens către un nivel inferior. O luă spre nivelul inferior şi ocoli două case care se asemănau ca stil cu cea în care stătea el. Trecu de un zid de sprijin şi continuă drumul spre calea principală. Nu era nicio maşină în zare. De asemenea, nu era niciun om disperat sau vreun câine întins pe şosea. La prima vedere, asta părea a fi o veste bună. Ştia din experienţă că animalele rănite căutau adăpost dacă se puteau mişca, acesta fiind modul prin care natura le permite să se ascundă de prădători în timp ce se vindecă.

Merse pe marginea drumului, căutând prin tufişuri şi în jurul copacilor. Nu văzu nimic. Pe cealaltă parte a drumului, repetă procesul şi găsi într-un final câinele lângă un gard viu, scuturându-şi piciorul din spate. Respira greu şi tremura, dar Tru nu-şi putea da seama dacă de durere sau de spaimă. Se gândea că ar trebui să se întoarcă pe plajă şi să încerce să o găsească pe femeie, dar se temea în acelaşi timp că atunci câinele ar fi putut să dispară şchiopătând spre un loc necunoscut. Îşi scoase ochelarii de soare şi se aşeză pe vine cu mâna întinsă.

— Hei, salut, zise el, menţinându-şi vocea calmă şi moderată, eşti bine?

Câinele îşi înclină capul şi Tru începu să se apropie încet de el, vorbindu-i pe un ton coborât şi blând. Când Tru ajunse suficient de aproape, câinele se întinse şi îi mirosi mâna înainte de a face câţiva paşi temători spre el. Când păru convins de intenţiile bune ale lui Tru, deveni mai

încrezător. Tru îl mângâie pe cap şi verifică dacă îi curgea sânge. Era în regulă. Pe zgardă era trecut numele Scottie.

— Salut, Scottie, zise el. Hai să mergem înapoi pe plajă, ce zici? Hai cu mine.

Insistă puţin, dar până la urmă Scottie îl urmă pe Tru până la duna de nisip. Şchiopăta, dar Tru considera că nu-şi rupsese niciun os. Când Scottie se opri la zidul de sprijin, Tru ezită o secundă, dar îl ridică apoi în braţe. Îl duse aşa printre case şi pe scările spre pasarelă, apoi peste dună. Cercetând plaja cu privirea, o văzu pe femeie, care era mult mai aproape în acel moment.

Tru coborî încet duna şi porni spre ea. Dimineaţa încă era însorită, dar femeia părea şi mai luminoasă, întreaga aură fiindu-i amplificată de materialul galben ca razele soarelui al bluzei fără mâneci care-i flutura în vânt. Pe măsură ce se apropia, Tru vedea cum distanţa dintre ei se micşora, şi o studia pe femeie. În ciuda privirii confuze, era frumoasă, cu părul castaniu ciufulit şi ochi de culoarea turcoazelor. Şi aproape instantaneu, se porni ceva în interiorul lui, ceva ce îl făcea să se simtă agitat, aşa cum se simţea mereu în prezenţa unei femei atrăgătoare.

Hope

Hope coborî de pe terasa din spatele casei pe pasarela care trecea peste duna de nisip, încercând în acelaşi timp să nu verse cafeaua. Scottie – terierul ei scoţian cu un nume perfect adecvat – trăgea de lesă cuprins de entuziasmul de a ajunge la plajă.

— Nu mai trage, zise ea.

Câinele o ignoră. Îl primise pe Scottie de la Josh, bărbatul care îi era iubit de 6 ani, şi abia dacă asculta de ea în zilele cele mai bune. Dar de când ajunsese la căsuţa de pe plajă cu o zi în urmă, fusese de necontrolat. Labele lui zgâriau nebuneşte treptele acoperite cu nisip în timp ce coborau spre plajă, iar Hope îşi aduse din nou aminte că trebuia să îl ducă la un curs din acela de weekend de dresaj şi supunere – deşi se îndoia de eficacitatea unui astfel de demers. Deja eşuase la primele două încercări. Scottie – cel mai dulce şi mai simpatic câine din lume – părea să nu fie cel mai isteţ, dragul de el. Dar, din nou, poate era doar greu de dresat.

Odată trecută Ziua Muncii, plaja era liniştită, iar cele mai multe dintre casele elegante erau pustii. Văzu pe cineva făcând jogging lângă debarcader; în direcţia opusă, un cuplu se plimba relaxat pe lângă apă. Se aplecă şi îşi aşeză paharul în nisip cât timp îl eliberă pe Scottie din lesă, şi apoi privi cum o luă la fugă. Nu credea că va deranja pe cineva. Noaptea trecută, văzuse alţi doi câini care nu erau ţinuţi în lesă, şi, în plus, nu erau aşa mulţi oameni care ar fi putut să se plângă în jur.

Hope începu să se plimbe şi luă o gură de cafea. Nu dormise bine. De obicei, vuietul neîncetat al valurilor era ca un cântec de leagăn ce o adormea imediat, dar nu şi noaptea trecută. Se întorsese de pe o parte pe alta, se trezise în repetate rânduri şi renunţase complet la un moment dat, atunci când razele soarelui începuseră să se strecoare în cameră.

Cel puţin vremea era perfectă, cerul era albastru şi temperatura specifică mai degrabă unei toamne timpurii decât sfârşitului verii. La ştirile din seara trecută fuseseră prezise furtuni pe toată durata weekendului, iar prietena ei, Ellen, aproape îşi pierdea minţile de grijă. Nunta lui Ellen urma să aibă loc sâmbăta aceea, şi atât ceremonia, cât şi petrecerea trebuiau să se ţină în aer liber la clubul de golf din Wilmington, undeva aproape de gaura cu numărul 18. Hope îşi imagina că aveau un plan de rezervă – cu siguranţă puteau folosi terasa acoperită a clubului – dar când Ellen sunase cu o seară în urmă aproape izbucnise în plâns.

Hope încercase să empatizeze cu ea la telefon, dar nu fusese uşor. Ellen era aşa copleşită de propriile griji, încât nici nu o întrebă pe Hope cum se simţea la rândul ei. Într-un fel, ăsta era un lucru bun; problemele ei cu Josh erau ultimul lucru despre care Hope voia să discute. Cum ar fi putut să-i explice lui Ellen că Josh nu urma să vină la nuntă? Sau că – deşi precipitaţiile din ziua nunţii erau într-adevăr dezamăgitoare – existau, cu certitudine, lucruri mai rele?

În acel moment, Hope se simţea puţin depăşită de tot ce se întâmpla în viaţa ei, iar faptul că trebuia să petreacă o săptămână singură la casa de pe plajă nu era de mare ajutor. Nu doar pentru că Josh nu era cu ea, ci şi pentru că era probabil ultima săptămână pe care o petrecea acolo. Părinţii ei puseseră casa la vânzare la începutul verii, iar cu zece zile în urmă acceptaseră o ofertă. Înţelegea motivul pentru care voiau să vândă casa, dar urma să-i fie dor de acel loc. Îşi petrecuse majoritatea verilor şi vacanţelor acolo, de-a lungul copilăriei, şi avea amintiri legate de fiecare colţişor. Îşi amintea cum obişnuia să-şi cureţe tălpile de nisip cu furtunul de grădină, să privească furtunile de pe culcuşul de lângă geamul din bucătărie, să simtă mirosul de peşte sau friptură făcute pe grătarul de pe terasa din spate. Îşi aminti cum ea şi sora ei îşi dezvăluiau secretele noaptea târziu în camera pe care o împărţeau; şi acolo sărutase şi primul băiat. Ea avea doisprezece ani, iar pe el îl chema Tony; familia lui locuise într-o cabană la trei case distanţă

ani întregi. Îl admirase toată vara, iar după ce împărţiseră un sendviş cu unt de arahide şi jeleu, el o sărutase în bucătărie în timp ce mama ei uda plantele de pe terasă.

Încă zâmbea când îşi aducea aminte de acel moment, şi se întrebă ce urmau să facă noii proprietari cu casa. Voia să creadă că nu vor schimba nimic, dar nu era naivă. Când era mică, căsuţa era una dintr-o serie de case de aceleaşi dimensiuni care se întindeau pe porţiunea aceea de plajă; acum mai erau doar câteva. În ultimii ani, Sunset Beach fusese descoperită de cei bogaţi; şi, mai mult ca sigur, urmau să o distrugă din temelii şi să construiască în locul ei o casă nouă mult mai mare, ca monstruozitatea cu trei etaje de alături. Înţelegea că, în fond, aşa mergeau lucrurile, dar simţea că şi o parte din fiinţa ei îşi pierdea temeliile în acelaşi timp. Ştia că exagera şi că se victimiza puţin, şi se apostrofa din cauza asta. Nu îi stătea în fire să joace rolul de martir; până de curând, se considerase mereu tipul de persoană care vedea partea plină a paharului, care îşi spunea că azi e o nouă zi. Şi de ce nu ar fi fost? Viaţa ei chiar era binecuvântată în multe feluri. Avea părinţi care o iubeau şi două surori mai mari minunate; era mătuşa a trei băieţi şi două fete care reprezentau o sursă nesecată de bucurie şi încântare pentru ea. Rezultatele ei la şcoală fuseseră bune şi îi făcea plăcere să lucreze ca asistentă în secţia de urgenţă a spitalului din comitatul Wake. Deşi voia să slăbească câteva kilograme, era sănătoasă. Josh – care era chirurg ortoped – era iubitul ei de când avea 30 de ani, şi chiar îl iubea. Avea prieteni buni şi îşi cumpărase un apartament al ei în Raleigh, nu foarte departe de părinţi. Din exterior, situaţia părea roz.

Atunci de ce se simţea atât de înstrăinată acum?

Pentru că mai era un lucru ce o punea la încercare într-un an care deja fusese plin de încercări, cea mai mare fiind diagnosticul pus tatălui ei, acea veste devastatoare care îi rupsese sufletul în bucăţi în aprilie. Tatăl ei era singurul care nu fusese surprins de vestea primită de la doctor. Ştiuse că ceva nu era în regulă când nu mai avusese energia să alerge în pădurea din spatele casei.

Tatăl ei obişnuia să se antreneze în acea pădure de când se ştia ea; deşi Raleigh era treptat cuprins de noi construcţii, zona aceea fusese desemnată arie verde protejată, acesta fiind chiar unul dintre motivele pentru care părinţii ei cumpăraseră o casă acolo. Cu timpul, diverşi dezvoltatori imobiliari încercaseră să determine oraşul să revoce acea decizie, promiţând să aducă locuri de muncă şi venituri fiscale; însă nu avuseseră succes, iar asta se datora într-o oarecare măsură faptului că tatăl ei se opusese propunerii la fiecare reuniune a consiliului oraşului.

Tatăl ei adora pădurea. Nu doar că alerga acolo dimineaţa, dar, când îşi termina treaba la şcoală, venea înapoi spre casă pe acelaşi traseu pe care îl parcurgea dimineaţa. Când era mică, venea cu el după şcoală şi fugea după fluturi sau arunca beţe, vâna raci în pârâul care se intersecta în anumite puncte cu cărarea. Tatăl ei, profesor de ştiinţe la liceu, ştia numele fiecărui tufiş şi copac pe lângă care treceau. Când îi arăta diferenţele dintre un stejar roşu sudic şi un stejar negru estic, i se păreau atât de evidente ca şi cum i-ar fi spus că cerul este albastru. Totuşi, dacă încerca să le repete singură, informaţiile i se amestecau în minte. La fel se întâmpla şi când priveau stelele împreună; el îi arăta constelaţiile Hercule, Lira sau Vulturul, iar ea aproba uimită, dar când încerca să-şi amintească singură după o săptămână, se uita confuză la cer fără să le poată distinge.

O perioadă lungă de timp, crezuse că tatăl ei era cel mai deştept om din lume. Când îi spunea şi lui asta, el râdea şi răspundea că, dacă într-adevăr era aşa deştept, şi-ar fi dat seama cum să câştige un milion de dolari. Mama ei era învăţătoare, la clasa a doua, şi abia după ce termină facultatea şi începu să-şi plătească singură facturile înţelese cât de greu trebuia să fi fost pentru cei doi să susţină o întreagă familie, chiar şi cu veniturile lor adunate la un loc.

Tatăl ei fusese şi antrenorul echipelor de cros şi atletism ale liceului. Deşi nu ridicase vocea niciodată, reuşise să ducă echipele la numeroase etape din campionat.

Împreună cu surorile ei, Hope participase la ambele sporturi în toţi cei patru ani de liceu, şi deşi niciuna dintre ele nu era vreo profesionistă, Hope încă făcea jogging câteva zile pe săptămână. Surorile ei mai mari alergau trei sau patru zile pe săptămână, iar în ultimii zece ani, Hope i se alăturase tatălui şi surorilor ei în Cursa Anuală a Curcanului care avea loc în dimineaţa de Ziua Recunoştinţei şi în urma căreia toţi îşi făceau poftă de mâncare înainte să se aşeze la masa festivă.

Cu doi ani în urmă, tatăl ei câştigase premiul pentru categoria lui de vârstă.

Dar acum, tatăl ei nu mai avea să alerge niciodată. Boala începuse cu nişte tresăriri ocazionale şi o oboseală uşoară – dar nu de ignorat. Nu putea spune cu certitudine cu cât timp în urmă debutase, dar estima că trecuseră deja câţiva ani. La douăsprezece luni după aceea, alergatul în pădure s-a transformat în jogging uşor, şi în final în simple plimbări.

Din cauza vârstei, fusese explicaţia iniţială a medicului lui internist, şi chiar avea sens. La acel moment, tatăl ei deja se apropia de şaptezeci de ani – se pensionase cu patru ani în urmă – şi avea artrită la şolduri şi picioare. Deşi făcuse sport toată viaţa, trebuia să ia medicamente pentru tensiunea uşor crescută. Apoi, în luna ianuarie a anului anterior, răcise. Era o răceală banală, dar după câteva săptămâni tatăl ei încă respira mai greu decât de obicei.

Hope îl însoţi la medicul internist pentru o altă consultaţie. Trecu prin mai multe teste şi analize de sânge. Merseră de la un doctor la altul. I se făcu o biopsie la muşchi, iar rezultatele arătară o posibilă problemă neurologică. În acel moment, Hope începu să se îngrijoreze.

Urmară mai multe teste, iar mai târziu Hope aştepta alături de restul familiei diagnosticul – li s-a spus că era vorba de scleroză laterală amiotrofică. Boala Lou Gehrig, aceeaşi boală care îl pusese pe Stephen Hawking în scaunul cu rotile, cauzează moartea neuronilor care controlează muşchii voluntari, ducând la pierderea mobilităţii şi a abilităţii de a înghiţi şi de a vorbi. Iar, în final, la pierderea abilităţii de a respira. Nu se descoperise un tratament.

Şi nu exista niciun mod de a prezice cât de repede urma să avanseze boala. În lunile de după diagnostic, tatăl ei nu păruse să se fi schimbat foarte mult din punct de vedere fizic. Încă ieşea la plimbare în pădure, îşi păstrase blândeţea şi credinţa de nestrămutat în Dumnezeu, şi încă o ţinea pe mama ei de mână când stăteau pe canapea şi se uitau la televizor seara. Asta o făcea să spere că boala lui era dintre cele care avansează încet, dar, chiar şi aşa, era îngrijorată tot timpul. Cât timp se va mai putea mişca tatăl ei? Cât timp va mai putea mama ei să aibă grijă de el fără ajutor suplimentar? Ar trebui să instaleze rampe şi să pună o bară de susţinere în duş? Ştiind că erau liste de aşteptare pentru cele mai bune locuri, trebuiau oare să înceapă să se documenteze despre aziluri? Dar de unde vor avea bani să plătească aşa ceva? Părinţii ei nu erau nici pe departe înstăriţi. Aveau pensii şi nişte economii modeste, şi aveau casa din oraş şi căsuţa de pe plajă, dar nimic mai mult. Oare era suficient, puteau să acopere atât îngrijirea pentru tatăl ei, cât şi restul vieţii mamei ei? Şi, dacă nu era suficient, ce puteau să facă?

Prea multe întrebări şi prea puţine răspunsuri. Mama şi tatăl ei păreau să accepte incertitudinea, aşa cum făceau şi surorile ei, dar Hope mereu fusese genul de persoană căreia îi plăcea să planifice totul. Era tipul de om care nu poate dormi noaptea pentru că anticipează diverse posibilităţi şi ia decizii ipotetice în legătură cu aproape orice. Asta o făcea să simtă că era mai bine pregătită pentru orice ar fi urmat, dar problema era că, din cauza acestei predispoziţii, risca să trăiască o stare perpetuă de îngrijorare.

Şi chiar asta se întâmpla când se gândea la tatăl ei.

Dar el se simţea bine, îşi spunea ea. Şi putea să se simtă la fel de bine încă trei sau cinci sau chiar zece ani; dar nu avea de unde să ştie exact. Cu două zile în urmă, înainte ca ea să vină la plajă, chiar ieşiseră la plimbare, aşa cum făceau înainte. Da, adevărat, fusese o plimbare mai scurtă, iar ritmul fusese mai lent decât înainte, dar tatăl ei încă putea să numească toţi copacii şi toate tufişurile, şi-şi

împărtăşi toate cunoştinţele cu ea încă o dată. În timp ce mergeau, se opri, se aplecă şi ridică o frunză căzută care anunţa venirea toamnei.

„Un motiv pentru care frunzele sunt minunate”, îi spuse el, „este că îţi amintesc să trăieşti cât de bine poţi, cât de mult timp poţi, până când vine vremea să te desparţi de tot şi să te laşi purtat de vânt cu graţie.”

Îi plăcu să audă asta. Într-un fel... Mai mult ca sigur, el privise frunza căzută ca pe o lecţie de viaţă pe care i-o putea da fiicei lui, iar ea ştia că ceea ce îi spusese era adevărat şi semnificativ, dar oare chiar era posibil să înfrunţi moartea fără niciun pic de frică? Să dispari cu graţie, complet?

Dacă cineva chiar putea să facă asta, sigur acela era tatăl ei. Era probabil cel mai liniştit, echilibrat şi paşnic om pe care îl cunoscuse vreodată, şi probabil din acest motiv părinţii ei fuseseră căsătoriţi 50 de ani şi încă le plăcea să se ţină de mână şi să se pupe când credeau că fetele nu îi văd. Se întreba des cum de puteau ei doi să facă iubirea să pară hotărâtă şi naturală în acelaşi timp.

De asta se simţea ciudat. Bine, nu era într-atât vorba de părinţii ei, ci mai mult de relaţia ei cu Josh. Deşi îl iubea foarte mult, nu se putuse obişnui cu relaţia lor de tip „azi da, mâine nu”. Acum erau în faza de „nu”, şi de asta Hope petrecea săptămâna aceea singură la căsuţă – singură, cu excepţia lui Scottie – şi a unei programări la pedichiură şi coafor înainte de cina la care avea loc repetiţia pentru nuntă, vineri seara.

Josh trebuia să vină cu ea săptămâna asta, şi cu cât ziua plecării se apropia, cu atât mai mult Hope credea că trebuiau să petreacă ceva timp împreună, doar ei. În ultimele nouă luni, cabinetul unde lucra Josh încercase să angajeze încă doi chirurgi ortopezi pentru a putea gestiona numărul din ce în ce mai mare de pacienţi, dar fără rezultat. Ceea ce însemna că Josh lucra între 70 şi 80 de ore pe săptămână şi că era de gardă constant. În plus, şi mai rău era faptul că zilele lui libere nu se sincronizau

mereu cu ale ei, iar în ultimul timp el părea să aibă din ce în ce mai des nevoie să se detensioneze în felul lui caracteristic. În weekendurile libere, prefera în general să iasă cu prietenii lui, plimbându-se cu barca, făcând schi nautic sau rămânând până a doua zi în Charlotte după o noapte petrecută prin baruri, în loc să stea cu ea.

Nu era prima dată când Josh trecea printr-o astfel de fază, în care Hope se simţea uneori lăsată pe ultimul plan. Josh nu fusese niciodată genul de bărbat care trimitea flori, iar gesturile de tandreţe de zi cu zi ale părinţilor ei probabil i se păreau absolut străine. În astfel de momente, în special, Josh părea un fel de Peter Pan, ceea ce o făcea pe Hope să se întrebe dacă se va maturiza vreodată cu adevărat. Apartamentul lui, care era plin cu mobilă de la IKEA, steaguri ale unor echipe de baseball şi postere cu filme părea potrivit pentru un proaspăt absolvent, ceea ce nu era foarte surprinzător, având în vedere că el nu se mutase de când începuse să practice medicina. Prietenii lui – pe care îi întâlnise, în cea mai mare parte, la sala de fitness – aveau douăzeci şi ceva, poate treizeci de ani, erau singuri şi erau la fel de arătoşi ca Josh. Josh nu îşi arăta vârsta – urma să împlinească patruzeci de ani în câteva luni –, dar ea chiar nu înţelegea cum putea să-i placă să iasă cu prietenii lui în baruri, când ei cel mai probabil mergeau acolo ca să întâlnească femei. Dar ce putea să-i zică? „Nu ieşi cu prietenii tăi”? Nu erau căsătoriţi, nu erau nici măcar logodiţi, iar el mereu îi spusese că îşi dorea o iubită care să nu încerce să îl schimbe. Voia să fie acceptat aşa cum era.

Ea înţelegea asta. Şi ea voia să fie acceptată aşa cum era. Şi ce dacă îi plăcea să iasă cu prietenii lui în baruri?

Pentru că, îi spunea vocea dinăuntrul ei, în acest moment practic nu suntem împreună, deci orice e posibil. Nu fusese tocmai fidel în alte perioade când am fost despărţiţi, nu-i aşa?

A, da. Perioada aceea. Se întâmplase la a doua şi la a treia despărţire. Josh recunoscuse ambele dăţi şi îi spusese cum se întâmplase totul – era vorba de femei care nu însemnaseră nimic pentru el, doar nişte greşeli groaznice –

şi jurase că nu avea să se mai repete. Reuşiseră să treacă peste asta, credea ea, dar... acum că erau din nou despărţiţi, simţea că o cuprinde aceeaşi frică. Mai rău era că Josh şi prietenii lui se duseseră în Las Vegas şi că probabil în acel moment se distrau fără griji şi făceau orice ar fi făcut bărbaţii când se duc acolo. Nu ştia exact ce implică un weekend în Las Vegas cu băieţii, dar inevitabil se gândea la cluburi de striptease. Nu prea credea că erau la coadă la un spectacol cu Siegfried şi Roy. Nu degeaba Las Vegas se numea „Oraşul Păcatelor”.

Întreaga situaţie încă o irita. Nu doar pentru că o abandonase săptămâna aceea, dar şi pentru că despărţirea, chiar şi temporară, fusese inutilă de la bun început. Cuplurile se mai ceartă. Asta fac cuplurile. Şi, după aceea, discută despre situaţie, învaţă din propriile greşeli, încercau să se ierte şi continuau din acel punct. Dar Josh nu părea să înţeleagă ideea asta, ceea ce o făcea să se întrebe dacă ei doi încă mai puteau avea un viitor împreună.

Uneori se întreba de ce îl voia în continuare în viaţa ei, dar, în adâncul sufletului, ştia răspunsul. Deşi era atât de furioasă pe el şi o frustrau atât de mult unele dintre trăsăturile lui adânc înrădăcinate, era foarte isteţ şi arăta atât de bine încât simţea un nod în stomac când îl vedea. Chiar şi după atâţia ani, Hope încă se pierdea în ochii lui violet-închis. În ciuda weekendurilor cu băieţii, ştia că o iubeşte; cu câţiva ani în urmă, când Hope trecuse printr-un accident de maşină, Josh fugise imediat de la muncă şi rămăsese în spital, lângă patul ei, două zile întregi. Când tatăl ei avusese nevoie de o trimitere la un medic neurolog, Josh se ocupase de situaţie de la început până la sfârşit, câştigând astfel recunoştinţa întregii ei familii. Avea grijă de ea în moduri mărunte, ducându-i maşina la schimbat uleiul sau anvelopele, şi din când în când o surprindea cu o cină gătită de el. La întrunirile cu familia sau cu prietenii, Josh îşi amintea detalii din viaţa fiecăruia şi avea darul de a-i face pe toţi să se simtă în largul lor.

Pe lângă asta, aveau şi aceleaşi pasiuni. Le plăcea amândurora să meargă în drumeţii şi la concerte şi aveau

aceleaşi gusturi în materie de muzică; în ultimii şase ani, fuseseră împreună în New York, Chicago, Cancun şi Bahamas, şi fiecare dintre acele escapade îi reconfirmase motivele pentru care îşi dorea să fie cu el. Când viaţa alături de Josh era bună, îi părea că nu i-ar mai trebui nimic. Dar când nu era bună – trebuia să recunoască – situaţia era, de fapt, groaznică. Presupunea că era cumva dependentă de acele suişuri şi coborâşuri dramatice, dar nu avea nicio certitudine. Ştia doar că, deşi viaţa cu el era uneori insuportabilă, nu îşi putea imagina viaţa fără el.

Înaintea ei, Scottie fugea şi mirosea în jurul lui, alergând printre chirighiţe şi trimiţându-le în apa mai adâncă. Schimbând direcţia, porni în goană spre duna de nisip, aparent fără niciun motiv. Mai târziu, ajunşi din nou în căsuţă, probabil că Scottie urma să fie într-o stare de epuizare completă toată dimineaţa. Slavă cerului pentru micile minuni!

Luă încă o gură de cafea, dorindu-şi ca lucrurile să fi fost altfel. Părinţii ei făceau viaţa de cuplu să pară lipsită de orice efort; surorile ei erau din acelaşi material. Până şi prietenii ei păreau să plutească liniştiţi pe apele relaţiilor lor, în timp ce ea şi Josh erau când pe creasta unui val, când gata să se scufunde. Şi de ce ultima ceartă cu Josh fusese cea mai rea dintre toate?

Privind în urmă, începu să creadă că era şi ea la fel de vinovată ca el. El era stresat din cauza muncii, iar ea, trebuia să recunoască, era stresată din cauza... ei bine, din cauza viitorului lor, de fapt. Dar în loc să-şi găsească liniştea unul în prezenţa celuilalt, lăsaseră stresul să se acumuleze încet-încet, de-a lungul mai multor luni, până când totul explodase. Nici nu îşi amintea cum începuse ultima ceartă; mai ştia doar că menţionase că urma nunta lui Ellen, iar Josh nu mai scosese niciun cuvânt. Era clar că îl supăra ceva, dar când Hope întrebase care era problema, Josh spusese că nu avea nimic.

Nimic.

Ura acel cuvânt. Era un mod de a încheia o conversaţie, nu de a o începe, şi poate nu ar fi trebuit să îl forţeze să

răspundă. Dar îl forţase, şi, fără motiv, după ce a adus în discuţie nunta, discuţia calmă s-a transformat în ţipete şi urlete, şi în câteva momente Josh deja ieşea furtunos pe uşă ca să doarmă la fratele lui. În ziua următoare, îi spuse lui Hope că aveau nevoie de o pauză ca să evalueze situaţia, şi, la câteva zile după asta, îi trimise un mesaj în care spunea că va fi cu băieţii în Las Vegas în săptămâna cu nunta.

Asta se întâmplase cu aproape o lună în urmă. Mai vorbiseră la telefon de câteva ori de atunci, dar convorbirile acelea nu fuseseră deloc o alinare, iar el nu mai sunase deloc de aproape o săptămână. Îşi dorea să poată da timpul înapoi şi să o ia de la capăt, dar şi mai tare îşi dorea ca Josh să simtă acelaşi lucru.

Şi să-şi ceară scuze. Reacţia lui la cearta dintre ei fusese exagerată; de parcă nu fusese suficient să-i înfigă cuţitul în inimă; trebuia să îl şi răsucească. Reacţiile de felul ăsta nu erau un semn bun pentru viitor, dar oare avea să se schimbe vreodată? Şi, dacă nu, cum se răsfrângea asta asupra ei? Avea treizeci şi şase de ani, era necăsătorită, şi nu avea nicio dorinţă să reintre în cursa după un suflet pereche. Nici nu putea concepe asta. Ce era să facă – să iasă în baruri şi să aştepte să fie abordată de bărbaţi ca Josh şi prietenii lui? Nu, mulţumesc. În plus, dedicase şase ani relaţiei cu Josh; nu voia să creadă că fusese o pierdere de timp. Deşi o înnebunea uneori, Josh avea atâtea calităţi...

Îşi termină cafeaua. În faţă, văzu un om plimbându-se pe marginea apei. Scottie goni pe lângă el şi prinse încă un stol de pescăruşi în ambuscadă. Încercă să se cufunde în imaginea oceanului privind cum undele de la suprafaţa apei îşi schimbau culoarea din galben în auriu în lumina dimineţii. Valurile erau slabe, iar marea era calmă; tatăl ei îi spunea că asta de obicei anunţă o furtună, dar Hope alese să nu îi zică asta lui Ellen, în cazul în care o suna. Ellen n-ar fi vrut să audă asta.

Hope îşi trecu o mână prin păr, prinzând firele libere după ureche. La orizont se vedeau nori slab conturaţi, acel

tip de nori care probabil se risipesc pe măsură ce ziua avansează. Părea să urmeze o după-amiază perfectă pentru un pahar de vin, poate un platou cu brânză şi biscuiţi săraţi, sau chiar nişte scoici crude. Dacă mai adaugi şi nişte lumânări şi pui nişte R&B senzual...

De ce se gândea la astfel de lucruri?

Cu un oftat, se concentră pe valuri, amintindu-şi cum, atunci când era mică, se juca ore întregi în apă. Uneori se urca pe o placă mică de surf, alteori se distra scufundându-se chiar când se spărgeau valurile. De cele mai multe ori, tatăl ei o urma şi el în apă pentru puţin timp, iar acum amintirile aduceau cu ele un val de tristeţe.

Curând, se gândea ea, tatăl ei nu va mai putea intra în ocean.

Uitându-se fix la apă, Hope se certă singură zicându-şi că se consuma pentru nişte probleme minore. Nu era ca şi cum grija ei era ce să mănânce în acea zi sau dacă avea un loc sigur unde să doarmă. Apa pe care o bea nu o expunea la holeră sau dizenterie; avea cu ce să se îmbrace şi avea o educaţie, iar lista putea continua la infinit.

Tatăl ei – cu povestea despre frunza căzută şi alte astfel de idei – n-ar fi vrut ca ea să se îngrijoreze în privinţa lui. Cât despre Josh, mai mult ca sigur, urma să revină la sentimente mai bune. Niciuna dintre ultimele patru despărţiri nu durase mai mult de şase săptămâni, şi de fiecare dată Josh era cel care sugera că ar trebui să o ia de la capăt. Cât despre Hope, ea adera cu tărie la filosofia de tip *Dacă iubeşti pe cineva, lasă-l să plece, şi dacă se întoarce înseamnă că sentimentul e reciproc.* Experienţa îi spunea că să rogi pe cineva să rămână lângă tine este, în general, ca şi cum l-ai ruga să te iubească, iar ea era suficient de înţeleaptă încât să ştie că asta nu merge niciodată.

Întorcându-se cu spatele la ocean, începu să meargă şerpuit în josul plajei. Protejându-şi ochii de soare, se uită după Scottie în faţa ei, dar nu îl văzu. Căută cu privirea porţiunea de plajă din urma ei, întrebându-se cum reuşise

să se strecoare pe lângă ea, dar Scottie nu era nici acolo. Nu mai era nimeni pe plajă, cu excepţia ei, şi astfel începu să simtă primul ghimpe de îngrijorare. În timpul altor plimbări, se mai întâmplase să dureze câteva secunde până să îl localizeze, dar nu era genul de câine care să dispară pur şi simplu. Îi veni ideea că poate fugărise nişte păsări înspre apă şi fusese luat de curenţi, dar Scottie nu înota niciodată în ocean.

Şi totuşi, nu era de găsit. Chiar în acel moment zări pe cineva care mergea pe duna de nisip aproape de ea, în faţă. Tatăl ei ar fi făcut şi în acel moment un comentariu despre cum dunele sunt nesigure, iar oamenii trebuie să folosească rutele publice de acces dacă nu erau scări care să ducă la plajă. Dar... în fine. Avea griji mult mai urgente acum...

Se uită scurt înainte şi înapoi, întorcând privirea către acel om. Bărbatul ajunsese la plajă, aşa că se gândi să îl întrebe dacă îl văzuse pe Scottie. Nu era cea mai sigură sursă, dar nu ştia ce altceva să facă. Schimbând direcţia, o luă spre el şi observă, fără să acorde mare atenţie, că părea să ducă ceva în braţe. Ceea ce ducea, orice ar fi fost, nu se distingea de cămaşa albă pe care acesta o purta, aşa că îi luă o secundă ca să-şi dea seama că îl ţinea chiar pe Scottie în braţe. Grăbi pasul.

Bărbatul mergea spre ea, mişcându-se cu o graţie ce evoca imaginea unui animal sălbatic. Purta blugi decoloraţi şi o cămaşă albă cu mânecile suflecate până la coate. Pe măsură ce se apropia, Hope observă că ultimii nasturi ai cămăşii erau desfăcuţi, lăsând să se vadă pectoralii care denotau atât o rutină de exerciţii fizice, cât şi o viaţă activă. Avea ochi de un albastru-închis, precum cerul unei după-amiezi târzii, şi un păr negru, de culoarea cărbunelui, care începuse să încărunţească pe lângă urechi. Când îi arătă un zâmbet sfios, Hope observă gropiţa din bărbie şi un aer neaşteptat de familiaritate în expresia feţei lui, un aer care o făcea să se simtă, în mod ciudat, ca şi cum l-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Sunset Beach

Tru nu avea niciun indiciu în legătură cu gândurile care îi zburau prin minte lui Hope în timp ce se apropia, dar în acel moment era imposibil să fugă. Femeia purta blugi decoloraţi, sandale şi o bluză galbenă fără mâneci care forma un V adânc în faţă. Cu o piele fină, uşor bronzată, şi un păr castaniu care îi încadra pometii înalţi, îi atrăgea privirea cu o forţă irezistibilă. Ochii ei se măriră sub imperiul unei efuziuni de emoţie – ce emoţie să fi fost? Uşurare? Recunoştinţă? Uimire? – până când se opri cu respiraţia tăiată în faţa lui. Incapabil şi el să mai scoată vreun cuvânt, cei doi se priviră fără să vorbească, până când Tru îşi drese în final glasul.

— Presupun că ăsta este câinele tău? întrebă el, îndreptându-l pe Scottie spre ea.

Hope identificase un accent, ceva ce suna britanic sau australian, dar nu era sigură care dintre ele. Fusese suficient pentru a rupe vraja, aşa că întinse mâinile spre Scottie.

— De ce e Scottie la tine?

El îi explică ce se întâmplase în timp ce îi înmâna câinele şi privi cum Scottie îi lingea degetele stăpânei lui, scâncind de bucurie. Când termină de povestit, detectă o urmă de panică în tonul vocii ei.

— Vrei să spui că a fost lovit de maşină?

— Tot ce ştiu este ce am auzit. Evita să calce pe piciorul din spate şi tremura când l-am găsit.

— Dar nu ai văzut nicio maşină?

— Nu.

— Ciudat.

— Poate doar a fost atins. Şi, când a fugit, au crezut că nu a păţit nimic.

O privi cum îi strângea uşor picioarele lui Scottie, unul câte unul. Câinele nu scâncea; de fapt, începu să se gudure

de încântare. Tru remarcă privirea ei preocupată când îl puse pe Scottie din nou pe picioarele lui. Privea cu atenţie cum Scottie o luă grăbit înainte.

— Nu şchiopătează acum, remarcă ea.

Cu coada ochiului, văzu că şi bărbatul îl urmărea pe Scottie.

— Da, nu pare.

— Crezi că ar trebui să îl duc la veterinar?

— Nu ştiu.

Scottie zări un alt stol de pescăruşi. O luă la fugă fără impedimente şi sări la unul dintre ei înainte să-şi schimbe direcţia. Apoi, adulmecând pământul, începu să se îndrepte spre căsuţă.

— Pare să fie bine, murmură ea, mai mult pentru sine decât ca să audă Tru.

— Păi, e clar că are multă energie.

„Nici nu ai idee”, gândi ea.

— Îţi mulţumesc că ai verificat dacă e bine şi că l-ai adus înapoi pe plajă.

— Mă bucur că am putut ajuta. Înainte să pleci, nu cumva ştii un loc în apropiere de unde aş putea lua o cafea?

— Nu. Sunt doar case în direcţia asta. Imediat ce treci de debarcader, este un loc numit Clancy’s. Au restaurant şi bar, dar nu cred că deschid până la prânz.

Îi înţelese expresia dezamăgită. Dimineţile fără cafea erau groaznice şi, dacă ar fi avut puteri magice, ar fi interzis şi doar gândul la aşa ceva. Între timp, Scottie se îndepărta din ce în ce mai mult, iar Hope arătă spre el.

— Ar trebui probabil să am grijă de câinele meu.

— Mergeam în aceeaşi direcţie înainte să fiu distras, zise el. Te superi dacă merg cu tine?

Imediat ce auzi întrebarea, Hope simţi un fior de... ceva. Privirea lui, cadenţa ritmică a vocii lui, maniera lui relaxată, dar graţioasă declanşă o vibraţie în interiorul ei ca şi când ar fi atins o coardă. Luată prin surprindere, primul ei instinct fu să refuze. Vechea Hope, Hope cea din totdeauna, ar fi făcut asta automat. Dar ceva o mişcă atunci, un instinct pe care nu îl recunoştea.

— Da, e în regulă, răspunse ea în loc de orice altceva.

Chiar şi în acel moment îi fu neclar de ce acceptase. Nu înţelese nici după ani de zile care fusese motivul. Ar fi fost simplu să pună asta pe seama grijilor care o măcinau atunci, dar ştia că nu ar fi fost complet adevărat. Ceea ce ajunse să creadă până la urmă era că, în ciuda faptului că abia se cunoscuseră, Tru trezise în ea ceva ce nu mai cunoscuse până atunci, un impuls deopotrivă primitiv şi străin.

El reafirmă dând din cap. Când începură să meargă unul lângă celălalt, Hope nu-şi putu da seama dacă fusese surprins de faptul că ea acceptase. Nu erau chiar unul lângă altul, ca senzaţia să fie incomodă, dar mergea suficient de aproape de el încât să observe felul cum vârfurile părului lui des şi negru fluturau în vânt. Scottie continuă să exploreze în faţa lor, iar Hope simţea cum scoicile minuscule de sub tălpile ei scrâşneau. Pe terasa din spatele unei case, un steag albastru deschis flutura în vânt. Lumina soarelui se revărsa peste plajă, fluidă şi caldă. Pentru că erau singuri, faptul că mergeau împreună devenise un gest ciudat de intim, ca şi cum s-ar fi aflat doar ei doi pe o scenă.

— A, chiar, numele meu este Tru Walls, zise el într-un final, ridicând vocea ca să acopere valurile care se spărgeau.

Ea se uită înspre el, observându-i ridurile de la cozile ochilor, de tipul celor care apar atunci când petreci mult timp în soare.

— Tru? Nu cred că am mai auzit numele ăsta până acum.

— Vine de la Truitt.

— Îmi pare bine, Tru. Eu sunt Hope Anderson.

— Cred că te-am văzut plimbându-te aseară.

— Probabil. De fiecare dată când vizitez locul ăsta, îl scot pe Scottie afară de câteva ori pe zi. Însă eu nu te-am văzut.

Tru îşi ridică bărbia în direcţia debarcaderului.

— Am mers în cealaltă direcţie. Aveam nevoie să-mi dezmorţesc picioarele. Am avut un zbor lung.

— De unde ai veni?

— Din Zimbabwe.

— Acolo locuieşti?

Pe chipul ei se citea surprinderea.

— Acolo am locuit toată viaţa.

— Iartă-mi ignoranţa, începu Hope, dar unde anume în Africa e Zimbabwe?

— În sud. La graniţa cu Africa de Sud, Botswana, Zambia şi Mozambic.

Africa de Sud apărea mereu la ştiri, dar celelalte trei ţări îi erau doar vag cunoscute.

— Eşti departe de casă.

— Da, sunt.

— E prima dată când vii la Sunset Beach?

— E prima dată când vin în Statele Unite. E o lume diferită aici.

— Cum aşa?

— Totul. Drumurile, infrastructura, Wilmington, traficul, oamenii... şi nu pot să cred cât de verde e totul.

Hope nu avea un termen de comparaţie, aşa că doar confirmă dând din cap. Privi cum Tru îşi băgă mâna în buzunar.

— Tu? întrebă el. Spuneai că eşti în vizită?

Ea răspunse afirmativ.

— Locuiesc în Raleigh. Apoi, dându-şi seama că el probabil nu avea idee unde era asta, adăugă: Este la câteva ore de mers spre nord-vest. Mai aproape de interiorul ţării, mai mulţi copaci, şi mai departe de mare.

— Terenul este plat ca pe aici?

— Nu, sub nicio formă. Sunt dealuri. Şi este un oraş destul de mare, cu mulţi oameni şi multe lucruri de făcut. După cum probabil ai observat, locul ăsta poate fi destul de tăcut.

— Aş fi crezut că va fi mai aglomerat la plajă.

— Poate fi, vara, şi probabil vor mai ieşi câţiva oameni după-amiază. Dar în perioada asta a anului nu e niciodată foarte aglomerat. Este mai mult un loc de vacanţă. Cei pe care îi vezi probabil locuiesc pe insulă.

Hope îşi strânse părul, încercând să îl ţină departe de

faţă când bătea vântul, dar, neavând cu ce să-l prindă, era inutil. Aruncând o privire spre Tru, observă că purta o brăţară de piele. Era zgâriată şi uzată, iar cusăturile vagi formau un model pe care nu îl putea distinge. Dar, cumva, i se părea că i se potrivea.

— Nu cred că am mai cunoscut pe cineva din Zimbabwe până acum. Se uită cu ochii mijiţi la el. Ai venit în vacanţă?

Tru făcu câţiva paşi fără să răspundă, mergând în acelaşi mod graţios, chiar şi pe nisip.

— Am venit pentru că trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

— Oh.

Răspunsul lui o făcu să creadă că era vorba de o femeie şi, deşi nu avea niciun motiv să fie deranjată de asta, fu străfulgerată de un sentiment de dezamăgire. „Ce ridicol”, se mustră ea în timp ce alunga gândul acela.

— Dar tu? întrebă el ridicând din sprânceană. Ce te aduce aici?

— O prietenă bună de-a mea se mărită sâmbăta asta în Wilmington. Eu sunt una dintre domnişoarele de onoare.

— Pare că va fi un weekend drăguţ.

Cu excepţia faptului că Josh a preferat să meargă în Las Vegas, deci nu voi avea cu cine să dansez. Şi oamenii îmi vor pune un milion de întrebări despre el şi despre ce se întâmplă, iar eu nu vreau să răspund la întrebările astea, şi nici măcar nu am un răspuns.

— O zi festivă, cu siguranţă, aprobă ea. Apoi continuă: Pot să îţi pun o întrebare?

— Desigur.

— Cum e în Zimbabwe? Nu am fost niciodată în Africa.

— Depinde unde te afli, presupun.

— Deci e ca în America?

— Din ce am văzut până acum, absolut deloc.

Hope zâmbi. Bineînţeles că nu semăna.

— Poate că o să ţi se pară naivă întrebarea mea, dar ai văzut vreodată un leu?

— Văd aproape în fiecare zi.

— Pur şi simplu, în faţa geamului tău? întrebă Hope cu ochii mari.

— Lucrez ca ghid la un parc de safari.

— Mereu am vrut să merg într-un safari...

— Multe dintre persoanele pe care le ghidez descriu experienţa ca pe una dintre călătoriile vieţii lor.

Hope încercă, dar nu reuşi să-şi imagineze. Dacă ar fi mers ea, animalele probabil s-ar fi ascuns, aşa cum făceau atunci când era mică şi se ducea la zoo.

— Dar ce trebuie să faci ca să ajungi să ai meseria asta?

— Există reglementări impuse de guvern. Ai cursuri, examene, eşti ucenic şi în final devii licenţiat. Apoi, începi prin a urmări animalele, şi după toţi aceşti paşi poţi deveni ghid.

— Ce vrei să spui prin „a urmări”?

— Multe dintre animale sunt destul de pricepute la camuflaj, aşa că uneori nu sunt uşor de găsit. Cel care urmăreşte le caută pentru ca ghidul să poată conduce oaspeţii în siguranţă şi să poată răspunde la întrebări.

Hope dădu din cap, privindu-l cu o curiozitate din ce în ce mai mare.

— De cât timp faci asta?

— De mult timp, răspunse el. Apoi, zâmbind, adăugă: De mai mult de douăzeci de ani.

— În acelaşi loc?

— În mai multe tabere diferite.

— Nu sunt toate la fel?

— Fiecare tabără e altfel. Unele sunt scumpe, altele nu chiar. Sunt diverse concentraţii de animale, în funcţie de locul unde te afli în ţară. Unele zone sunt mai umede, altele mai uscate, ceea ce influenţează concentraţiile speciilor, şi migraţia, şi mişcarea. Unele tabere se prezintă ca fiind tabere de lux şi se laudă cu bucătari fantastici; altele oferă doar lucrurile de bază – corturi, paturi de campanie şi mâncare împachetată în celofan. Iar unele tabere gestionează situaţia animalelor mai bine decât altele.

— Cum este tabăra unde lucrezi acum?

— E o tabără de lux. Cazare şi mâncare excelente, gestionarea situaţiei animalelor excelentă şi o mare varietate de animale.

— Ai recomanda-o?

— Cu siguranţă.

— Trebuie să fie incredibil să vezi animalele în fiecare zi. Dar bănuiesc că pentru tine e doar altă zi de muncă.

— Chiar deloc. Fiecare zi aduce ceva nou. Tru o studia cu ochii lui albaştri pătrunzători, şi totuşi calzi. Dar tu? Cu ce te ocupi?

Dintr-un motiv inexplicabil, Hope nu se aştepta să o întrebe la rândul lui.

— Sunt asistentă de traumatologie la secţia de urgenţe a unui spital.

— Traume precum... rănile prin împuşcare?

— Uneori, zise ea. În general accidente de maşină.

În acel moment, deja se apropiau de casa unde stătea Tru, iar el începu să facă uşor un unghi, îndepărtându-se de nisipul compact.

— Eu stau la căsuţa părinţilor mei, de acolo, zise Hope din proprie iniţiativă, arătând spre casa de lângă a lui. Tu unde stai?

— Chiar în casa de alături. Casa mare cu trei etaje.

— Oh, zise ea.

— Ce este?

— E... mare.

— Da, este, râse el scurt. Dar nu e casa mea. Bărbatul cu care ar trebui să mă întâlnesc mă lasă să stau aici. Bănuiesc că el e proprietarul.

„Bărbatul cu care se întâlneşte”, îşi sublinie ea în gând. Asta o făcea să se simtă mai bine, deşi îşi spunea ferm că nu avea niciun motiv ca să-i pese dacă era bărbat sau femeie. Problema e că blochează într-o oarecare măsură lumina de la sfârşitul după-amiezii care cade pe terasa noastră din spate. Şi tatălui meu nu prea i se pare plăcută la vedere.

— Îl cunoşti pe proprietar?

— Nu l-am întâlnit niciodată, răspunse ea. De ce? Tu îl cunoşti?

— Nu. Până acum câteva săptămâni, nici nu auzisem de el.

Voia să pună mai multe întrebări, dar presupunea că Tru era circumspect dintr-un motiv întemeiat. Cercetând plaja cu privirea, Hope îl zări pe Scottie adulmecând în jurul dunelor din faţa lor, apropiindu-se de scările care duceau la pasarelă şi la casă. Ca de obicei, era plin de nisip.

Tru încetini aproape complet atunci când ajunse la scările din dreptul casei lui.

— Bănuiesc că aici trebuie să ne despărţim.

— Îţi mulţumesc din nou pentru că te-ai ocupat de Scottie. Sunt aşa de uşurată că nu are nimic!

— Şi eu. Dar încă sunt dezamăgit de lipsa cafelei din acest cartier, zise el schiţând un zâmbet sarcastic.

Trecuse mult timp de la ultima ei conversaţie de acest fel – lejeră şi naturală, fără aşteptări deosebite, cu atât mai puţin cu un bărbat pe care abia îl întâlnise. Dându-şi seama că nu vrea să se termine încă, arătă cu o mişcare din cap spre casa ei.

— Am făcut nişte cafea înainte să plec, dimineaţă. Vrei şi tu o ceaşcă?

— N-aş vrea să te deranjez.

— Măcar atât pot să fac. Sunt doar eu în casă, aşa că probabil aş arunca restul cafelei. În plus, mi-ai salvat câinele.

— În cazul ăsta, mi-ar plăcea o cafea.

— Atunci haide, zise ea.

Merse înaintea lui până la scări, apoi pe pasarelă, până la terasa din spatele casei. Scottie deja era la gard, dând din coadă, şi ţâşni ca o săgeată spre uşa din spate, imediat ce Hope deschise poarta. Tru trase cu ochiul la casa în care stătea el şi se gândi că Hope avea dreptate. Chiar nu era deloc plăcută la vedere. Pe de altă parte, casa ei părea un loc unde te-ai simţi acasă, vopsită în alb, cu obloane albastre şi o jardinieră cu flori. În apropierea uşii din spate era o masă de lemn înconjurată de cinci scaune; în faţa ferestrelor, două balansoare erau aşezate de-o parte şi de alta a unei măsuţe vizibil deteriorate de vreme. Deşi vântul şi ploaia şi aerul sărat îşi lăsaseră amprenta, terasa părea incredibil de confortabilă.

Hope merse până la uşă.

— Mă duc să îţi aduc cafeaua, dar Scottie trebuie să rămână puţin pe terasă. Trebuie să îl scutur cu un prosop, altfel va trebui să petrec toată după-amiaza măturând, zise ea peste umăr. Aşază-te, te rog! O să dureze doar un minut.

Uşa de plasă se trânti în urma ei, iar Tru se aşeză la masă. Dincolo de balustradă, oceanul era calm şi ademenitor. Poate că avea să înoate mai târziu în acea după-amiază.

Pe fereastră, putea să vadă în bucătărie cum Hope apăruse de după un colţ cu un prosop pe umăr, şi cum scotea două ceşti din dulap. Îi trezea interesul. În mod clar era frumoasă, dar nu era doar asta. În spatele zâmbetului ei se întrevedeau o anumită vulnerabilitate şi o singurătate, semn că se lupta cu ceva tulburător. Poate chiar cu mai multe lucruri.

Îşi schimbă poziţia pe scaun, amintindu-şi că asta nu îl privea pe el. Erau doi străini, iar el pleca înapoi la sfârşitul weekendului; în afară de faptul că-şi puteau face cu mâna de pe terasele caselor lor de-a lungul următoarelor zile, ziua aceea putea fi ultima dată când o vedea sau îi vorbea.

Auzi o bătaie la uşă; prin plasă, o văzu stând cu două ceşti în mână, aşteptând. Tru se ridică de pe scaun şi îi deschise uşa de plasă. Hope se strecură pe lângă el şi puse ceştile pe masă.

— Ai nevoie de lapte sau zahăr?

— Nu, mulţumesc, zise el.

— În regulă. Poftim. Mă duc să mă ocup de Scottie.

Dând jos prosopul de pe umăr, se aşeză pe vine lângă câine şi începu să îl frece viguros cu prosopul.

— Nu ţi-ar veni să crezi cât nisip poate ajunge pe blana lui, spuse ea. E ca un magnet pentru nisip.

— Pariez că e o companie bună.

— Este cea mai bună companie, zise ea, pupându-l pe Scottie cu afecţiune pe bot.

Scottie îi linse faţa cu bucurie la rândul lui.

— Câţi ani are?

— Are patru ani. Iubitul meu, Josh, mi l-a cumpărat.

Tru dădu din cap. Îşi imaginase deja că avea un iubit. Se întinse după ceaşcă, neştiind ce să mai spună, şi decise să nu mai întrebe nimic altceva. Luă o gură, gândindu-se că acea cafea avea un gust diferit faţă de cafeaua crescută pe plantaţiile de la ferma familiei. Era cumva mai puţin aromată. Dar era tare şi fierbinte, exact ce îi trebuia.

Când Hope termină cu Scottie, întinse prosopul pe balustradă la uscat şi se întoarse la masă. Când se aşeză, faţa îi era umbrită pe jumătate, ceea ce dădea o notă de mister trăsăturilor ei. Suflă delicat în cafea înainte să ia o gură, un gest care, într-un mod ciudat, era captivant.

— Spune-mi despre nuntă, decise el să întrerupă liniştea într-un final.

— Ah, Doamne! Nunta. E doar o nuntă.

— Spuneai că e a unei prietene bune?

— Eu şi Ellen suntem prietene din facultate. Am fost în aceeaşi comunitate de fete – aveţi astfel de frăţii în Zimbabwe? se opri ea din povestit. Văzându-i expresia nedumerită, Hope continuă. Comunităţile de fete sunt un fel de club pentru femei în facultăţi şi universităţi unde un grup de fete trăieşte şi socializează împreună. În orice caz, toate domnişoarele de onoare au fost în aceeaşi comunitate, deci va fi şi o mică reuniune. În afară de asta, e doar o simplă nuntă. Fotografii, tort, o formaţie la petrecere, aruncatul jartierei şi toate astea. Ştii cum sunt nunţile.

— Cu excepţia nunţii mele, nu am fost la nicio altă nuntă.

— Oh, eşti însurat?

— Divorţat. Dar nunta nu s-a asemănat deloc cu cele de aici, din State. Căsătoria a fost oficiată de un ofiţer al stării civile, şi de acolo am mers direct la aeroport. Ne-am petrecut luna de miere în Paris.

— Sună romantic.

— A fost.

Lui Hope îi plăcu răspunsul simplu şi direct, îi plăcu faptul că nu simţise nevoia să elaboreze sau să-i creeze o aură romantică.

— Cum de ştii despre nunţile americane, atunci?

— Am văzut câteva filme. Şi mi-au povestit unii oaspeţi. Safariurile sunt destinaţii populare pentru lunile de miere. În orice caz, nunţile par foarte complicate şi stresante.

„Ellen sigur ar fi de acord cu asta”, gândi Hope.

Schimbând direcţia conversaţiei, Hope întrebă:

— Cum e să creşti în Zimbabwe?

— Pot vorbi doar din propria experienţă. Zimbabwe este o ţară mare. Experienţa fiecăruia diferă de celelalte.

— Pentru tine cum a fost?

Nu ştia exact ce şi cât de mult să-i spună, aşa că îi oferi o imagine de ansamblu.

— Familia mea deţine o fermă lângă Harare. O avem de generaţii întregi. Aşa că am crescut făcând diverse treburi la fermă. Bunicul meu credea că îmi face bine. Am muls vaci şi am adunat ouă când eram mic. În adolescenţă, m-am apucat de muncă mai serioasă, cum ar fi reparaţiile – garduri, acoperişuri, sistemul de irigaţie, pompe, motoare, tot ce se strica. Pe lângă mersul la şcoală.

— Cum ai ajuns să fii ghid?

Ridică din umeri.

— Mă simţeam liniştit când eram în natură. De fiecare dată când aveam timp liber, mă aventuram singur. Când am terminat şcoala, le-am spus alor mei că voi pleca. Şi am plecat.

În timp ce răspundea, îi simţea privirea concentrată pe el. O urmă de scepticism se arătă pe faţa ei când se întinse după ceaşcă.

— De ce am senzaţia că asta nu e toată povestea?

— Pentru că povestea nu e niciodată completă.

Hope râse, un râset surprinzător de plin şi de nonşalant.

— Adevărat. Spune-mi despre unele dintre cele mai interesante lucruri pe care le-ai văzut în safari.

Aflându-se pe teren cunoscut, Tru o încântă cu aceleaşi poveşti pe care le împărtăşea oaspeţilor de fiecare dată când îi cereau asta. Din când în când, Hope avea întrebări, dar de cele mai multe ori se bucura doar să asculte. Până când terminase de povestit, se terminase şi cafeaua, iar

soarele îi ardea ceafa. Aşeză ceaşca goală înapoi pe masă.

— Mai vrei? Mai e puţină cafea în vas.

— O ceaşcă e mai mult decât suficient, spuse el. Şi deja ţi-am ocupat prea mult din timp. Dar m-am bucurat de tot. Mulţumesc.

— Măcar atât puteam să fac, răspunse ea.

Hope se ridică şi ea şi îl conduse până la poartă. Tru o deschise, extrem de conştient de prezenţa ei. Începu să coboare scările, dar se întoarse spre ea înainte de pasarelă ca să-i facă rapid cu mâna.

— Încântată de cunoştinţă, Tru, strigă ea zâmbind.

Deşi nu putea şti cu certitudine, se întreba dacă Hope continua să îl privească în timp ce se îndrepta pe drumul şerpuit spre plajă. Dintr-un motiv sau altul, îi veni foarte greu să se abţină să se întoarcă şi să privească peste umăr ca să afle.

După-amiezi de toamnă

Odată ajuns înapoi acasă, Tru nu ştia exact ce să facă. Dacă ar fi putut, l-ar fi sunat pe Andrew, dar nu îi surâdea ideea de a suna de la telefonul din casă. Costurile apelurilor internaţionale erau substanţiale şi, pe lângă asta, Andrew probabil că încă nu era acasă. După şcoală, juca fotbal la clubul lui de copii; lui Tru îi plăcea mereu să îl privească când se antrena. Andrew nu avea predispoziţia atletică a celorlalţi copii din echipă, dar era un lider relaxat şi natural, ca mama lui.

Gândurile despre fiul lui îl făcură până la urmă să-şi scoată materialele de desenat şi să le ducă pe terasa din spate. Privind spre casa de alături, observă că Hope intrase, deşi prosopul pe care îl folosise ca să îl cureţe pe Scottie încă era întins pe balustradă. Aşezându-se comod pe scaun, cântărea în minte ce ar fi vrut să schiţeze. Andrew nu văzuse niciodată oceanul, nu cu propriii ochi, aşa că Tru decise să surprindă enormitatea priveliştii din faţa lui – presupunând că era posibil să facă asta.

Ca de obicei, începu cu un contur general şi subtil al cadrului – o perspectivă pe diagonală care includea linia plajei, valuri spărgându-se, debarcaderul, şi o mare care se întindea până la orizont. Desenatul fusese mereu o metodă de a-şi relaxa mintea şi, în timp ce schiţa, îşi lăsa frâu liber gândurilor. Se gândi la Hope şi se întrebă ce anume îi trezise interesul. Era neobişnuit ca el să fie atras instantaneu de cineva, dar îşi spunea că nu conta atât de mult. Venise în Carolina de Nord din alte motive şi curând se trezi gândindu-se la familia lui.

Nici pe tatăl lui vitreg, Rodney, nici pe fraţii lui vitregi, Allen şi Alex, nu-i văzuse şi nu-i auzise de aproape doi ani. Motivele erau deja parte din istorie, iar problema averii accentuase separarea şi mai tare. Pe lângă numele de Walls, Tru moştenise de asemenea şi o parte din imperiul

agricol şi din întreaga afacere. Profitul era substanţial, dar în viaţa lui de zi cu zi nu avea mare nevoie de bani. Ceea ce câştiga de pe urma fermei ajungea într-un cont de investiţii din Elveţia care fusese deschis de Colonel când Tru era încă un copilaş. Fondurile se adunaseră grămadă de mai mulţi ani, dar Tru verifica suma foarte rar. Din acel cont, stabilise ca anumite sume de bani să ajungă în mod regulat la Kim şi plătea pentru educaţia lui Andrew, dar nimic altceva în afară de a fi cumpărat integral casa din Bulawayo. Deja stabilise ca o mare parte din bani să-i fie transferaţi lui Andrew când acesta împlinea treizeci şi cinci de ani. Îşi imagina că Andrew le va găsi o întrebuinţare mai bună decât el.

Recent, fraţii lui vitregi începuseră să fie indignaţi de asta, dar relaţia dintre ei fusese mereu distantă, deci nu era o reacţie complet neaşteptată. Tru era cu nouă ani mai mare decât gemenii, iar atunci când ei crescuseră destul de mult ca să-şi amintească de el, Tru îşi petrecea deja majoritatea timpului în sălbăticie, cât mai departe de fermă posibil. Plecase cu totul de acasă când avea optsprezece ani. În esenţă, erau şi mereu fuseseră străini.

Cu Rodney, pe de altă parte, situaţia era mai complicată. Acţiunile lui Tru din afacerea familiei îi cauzaseră probleme cu Rodney de când murise Colonelul, cu treisprezece ani în urmă, dar de fapt relaţia lor se deteriorase cu mult timp înainte. După cum îşi amintea Tru, totul începuse odată cu incendiul, când Tru avea unsprezece ani. O mare parte din complexul de case al familiei fusese cuprins de flăcări în 1959. Tru abia reuşise să scape, sărind de la etajul al doilea. Rodney îi scosese pe Allen şi pe Alex în siguranţă, dar mama lui Tru, Evelyn, nu reuşise să iasă.

Rodney nu îi arătase fiului lui vitreg sprijin sau afecţiune niciodată, nici înainte de incendiu; în general, îl tolera şi atât. Dar, după incident, atenţia lui Rodney dispăru cu totul. Prins între a-şi controla suferinţa, a creşte copii de câţiva ani şi a gestiona ferma, era copleşit de întreaga situaţie. Privind în retrospectivă, Tru înţelegea asta. Dar în acele momente, nu fusese aşa de uşor să înţeleagă, şi nici

Colonelul nu îl susţinuse prea mult în această privinţă. După moartea unicului său copil, se cufundă într-o depresie profundă care păru să îl ţină prizonier departe, într-o închisoare a tăcerii. Obişnuia să stea lângă ruinele înnegrite ale clădirilor şi să se uite fix la rămăşiţe; când rămăşiţele fură luate şi începură să construiască noile case, privea fix lucrarea de construcţie fără să scoată un cuvânt. Ocazional, Tru mergea să stea lângă el, dar Colonelul nu făcea decât să mormăie în semn de confirmare. La vremea aceea, se auzeau zvonuri – doar zvonuri, până la urmă – despre bunicul lui, despre afacere, şi despre adevărata cauză a incendiului. Tru nu ştia nimic despre ele; ştia doar că nimeni din familia lui nu părea dispus să-i vorbească sau să-i ofere măcar o îmbrăţişare. Dacă nu ar fi fost Tengwe şi Anoona, Tru nu credea că ar fi supravieţuit pierderii mamei lui. Tot ce îşi amintea din acea perioadă era cum adormea des plângând şi cum petrecea ore întregi hoinărind pe proprietatea întinsă, după şcoală şi după ce îşi îndeplinea sarcinile. Înţelegea în acel moment că aceia fuseseră primii lui paşi dintr-o călătorie care îl îndepărta de fermă şi îl duceau spre sălbăticie. Nu putea să-şi imagineze ce fel de persoană ar fi fost dacă mama lui ar fi supravieţuit.

Dar acesta nu fusese singurul lucru care se schimbase după moartea mamei lui. După dispariţia ei, Tru îl rugase pe Tengwe să-i cumpere nişte hârtie şi creioane pentru desenat. Pentru că îşi amintea că o văzuse pe mama lui făcând schiţe, începu şi el să facă acelaşi lucru. Nu avea niciun fel de pregătire şi avea un talent natural destul de modest; trecură luni bune până să poată recrea pe hârtie ceva atât de simplu precum un copac care să aibă o oarecare asemănare cu realitatea. Dar era totuşi un mod de a fugi de propriile sentimente şi de disperarea tacită, dar mereu sesizabilă, de la fermă.

Avea o dorinţă puternică de a o desena pe mama lui, dar trăsăturile ei păreau să-i dispară din minte mai repede decât i se dezvoltau lui abilităţile. Tot ce desena i se părea greşit, într-un fel. Considera că nu semăna cu imaginea mamei pe care şi-o amintea, deşi Tengwe şi Anoona

susţineau opusul. Unele încercări erau mai apropiate de realitate decât altele, dar niciodată nu făcuse vreun desen care să-i pară că surprindea esenţa a ceea ce îşi amintea. În final, aruncă întregul teanc de schiţe, resemnându-se cu ideea unei alte pierderi, ca orice altă pierdere din viaţa lui.

Aşa cum fusese şi cu tatăl lui.

În copilărie, Tru se simţea uneori de parcă omul nici nu ar fi existat. Mama lui îi spusese puţine lucruri despre el, în ciuda insistenţelor lui Tru; iar Colonelul refuza complet să vorbească despre el. Cu timpul, curiozitatea lui Tru scăzuse semnificativ, dispărând aproape cu totul. Puteau trece ani fără să se gândească sau să se întrebe ce se întâmplase cu tatăl lui. Apoi, din senin, cu câteva luni în urmă, primise o scrisoare la tabăra din Hwange. Fusese trimisă iniţial la fermă; Tengwe o redirecţionase, dar Tru nu se obosise să o citească imediat. Când o citi, până la urmă, primul lui instinct fu să o considere un fel de farsă, în ciuda biletelor de avion care o însoţeau. Doar în momentul în care studie cu atenţie fotografia ataşată înţelese că scrisoarea putea fi chiar autentică.

În fotografie era un bărbat tânăr şi arătos, cu braţul în jurul unei versiuni mult mai tinere a unei femei care nu putea fi decât mama lui Tru. Evelyn era adolescentă în fotografie – avea nouăsprezece ani când îl născuse pe Tru – şi i se păru aproape ireal faptul că bărbatul din fotografie era de două ori mai bătrân decât ea. Presupunând, desigur, că era într-adevăr ea.

Dar era. Inima lui îi spunea asta.

Nu ştia cât timp petrecuse uitându-se la fotografie în seara când o primise, dar pe parcursul zilelor următoare se întorcea la ea periodic. Era singura fotografie cu mama lui pe care o avea. Toate celelalte se pierduseră în acelaşi incendiu în care o pierduse şi pe ea, iar imaginea ei, după atâţia ani, declanşă o avalanşă de amintiri din aceeaşi etapă: ea schiţând pe terasa din spate; chipul ei deasupra lui în timp ce îl aşeza în pat înainte de culcare; ea stând în bucătărie îmbrăcată cu o rochie verde; ea ţinându-l de mână când mergeau spre heleşteu. Încă nu era sigur dacă

vreunul dintre acele evenimente se întâmplase cu adevărat sau dacă erau doar produsul imaginaţiei lui.

Apoi, desigur, era vorba şi de bărbatul din fotografie...

În scrisoare, se prezentase drept Harry Beckham, cetăţean american. Susţinea că se născuse în 1914 şi că o cunoscuse pe mama lui Tru în 1946. Fusese în al Doilea Război Mondial ca parte a Corpului Genieştilor şi se mutase după război în Rhodesia, unde lucrase la mina Bushtick din Matabeleland. O întâlnise pe mama lui Tru în Harare şi cei doi se îndrăgostiseră. Povestea mai apoi că nu ştiuse de sarcina mamei lui Tru când se mutase înapoi în America; dar Tru se îndoia de asta. Până la urmă, dacă nu ştia că mama lui era însărcinată, de ce ar mai fi căutat un copil de mult pierdut?

Îşi imagina că avea să afle în curând.

Tru continuă să lucreze la schiţă timp de câteva ore şi se opri doar când i se păru că avea ceva care să-i placă lui Andrew. Spera că va compensa pentru săptămâna în care erau despărţiţi.

Mergând înapoi înăuntru, cochetă cu ideea de a se duce la pescuit. Îi plăcea să pescuiască şi nu mai avusese prea mult timp pentru asta în ultimii câţiva ani, dar după ce petrecuse mare parte din acea după-amiază stând jos, simţi o nevoie puternică de a-şi pune sângele în mişcare. „Poate mâine”, gândi el, şi îmbrăcă singura pereche de pantaloni scurţi din garderoba lui. Găsi un dulap plin cu prosoape mari, luă unul şi merse la plajă. După ce lăsă prosopul pe nisipul uscat, la marginea apei, intră în ocean şi fu surprins de cât de caldă era apa. Trecu de primul rând moderat de sparge-valuri, apoi de următorul şi, după de ele, apa îi ajungea până la piept. Împingându-se cu picioarele de fundul oceanului, începu să înoate, sperând să poată ajunge până la debarcader şi înapoi.

Îi luă puţin timp să găsească ritmul potrivit, în ciuda suprafeţei netulburate a oceanului. Pentru că nu mai înotase nici măcar pe distanţe scurte de câţiva ani, i se părea că avansa greu. Trecu cu greu de o casă, apoi de

alta; până la a cincea casă muşchii lui începuseră să obosească. Când ajunse la debarcader, era epuizat, dar dacă ceva îl caracteriza aceea era perseverenţa. În loc să revină la mal, se întoarse şi începu să înoate, avansând chiar mai încet decât înainte până la punctul de plecare.

Când ajunse în sfârşit la casa lui şi se întoarse pe ţărm, muşchii de la picioare îi tremurau şi abia îşi putea mişca mâinile. Cu toate astea, se simţea satisfăcut. În tabără, trebuia să se limiteze la exerciţii statice, cum ar fi sărituri înalte pe care le putea face în spaţii restrânse. Alerga cât de des putea – obişnuia să alerge în perimetrul circular al taberei ghizilor timp de jumătate de oră, de câteva ori pe săptămână, ceea ce i se părea cea mai plictisitoare rutină de pe planetă – dar, în majoritatea zilelor, avea şansa să meargă pe jos destul de mult. La tabăra unde lucra, un ghid îi putea lăsa pe oameni să iasă din jeep şi să se aventureze în sălbăticie numai atât timp cât ghidul era înarmat. Uneori, ăsta era singurul mod în care puteau să se apropie suficient de tare încât să zărească animalele mai rare, precum rinocerii negri sau gheparzii. Pentru el, era un mod de a-şi întinde picioarele; pentru oaspeţi, era de obicei cea mai semnificativă parte a oricărei ieşiri în savană.

Odată ajuns înapoi acasă, făcu un duş lung, îşi clăti pantalonii scurţi în chiuvetă şi mâncă un sendviş la prânz. Ce avea să facă după aceea, nu ştia exact. De mult nu mai avusese o după-amiază în care să nu aibă absolut nimic în program, iar asta îi dădea o stare de nelinişte. Reveni la caietul lui cu schiţe, examină desenul pe care îl făcuse pentru Andrew şi observă nişte schimbări pe care voia să le facă. Mereu făcea aşa; Da Vinci spusese că o operă de artă nu e niciodată terminată, ci doar abandonată, iar Tru înţelegea perfect. Decise să lucreze din nou la schiţă în ziua următoare.

Pentru moment, îşi luă chitara şi merse pe terasa din spate. Soarele făcea ca nisipul să pară de un alb strălucitor, iar apa albastră care se întindea până la orizont era ciudat de calmă dincolo de valuri. Perfect. Dar, când îşi acordă chitara, îşi dădu seama că nu îşi dorea absolut deloc să-şi

petreacă restul zilei în casă. Putea să sune şi să cheme o maşină, dar asta nu avea sens. Nu avea idee unde şi-ar fi putut dori să meargă. Îşi aminti că Hope menţionase un restaurant la mică distanţă de debarcader şi, până la urmă, hotărî să ia cina acolo în seara aceea.

Chitara era acordată şi cântă puţin, trecând prin majoritatea cântecelor pe care le învăţase vreodată. Ca şi schiţele pe care le făcea, cântatul la chitară îi dădea ocazia să-şi lase imaginaţia să zboare, iar când privirea lui poposi în final pe casa de alături, gândurile lui iar se concentrau pe Hope. Se întreba de ce venise singură la Sunset Beach deşi avea un iubit şi în câteva zile urma să participe la nunta unei prietene apropiate.

Hope se trezi dorindu-şi ca programările ei la coafor şi la manichiură să fi fost în acea zi, nu în dimineaţa următoare, ca măcar să aibă un motiv să iasă din casă. Dar neavând altceva de făcut, îşi petrecu dimineaţa răscolind prin câteva dintre dulapurile de la cabană. Mama ei îi sugerase că putea să ia orice ar fi vrut, cu menţiunea tacită că ar trebui să încerce să anticipeze şi dorinţele surorilor ei. Atât Robin, cât şi Joanna, urmau să vină la cabană în săptămânile următoare ca să ajute la sortarea lucrurilor, şi toate trei fuseseră crescute într-un mod care nu lăsa loc egoismului. Întrucât spaţiul pe care îl avea Hope la complexul ei de apartamente era limitat, nu o deranja dacă nu păstra aproape nimic.

Chiar şi aşa, dura mai mult decât anticipase să umble într-o cutie. După ce se debarasă de lucrurile nefolositoare (adică majoritatea), îi rămase una dintre perechile ei preferate de ochelari de înot, un volum zdrenţuit din Regele tuturor sălbăticiunilor, un breloc cu Bugs Bunny, un Winnie the Pooh de pluş, trei cărţi de colorat completate, cărţi poştale din diverse locuri unde fuseseră în vacanţă cu familia şi un medalion cu poza mamei ei. Toate acele lucruri o făceau să zâmbească, dintr-un motiv sau altul, erau de păstrat, şi bănuia că surorile ei vor fi de acord. Cel mai probabil, lucrurile păstrate aveau să fie depozitate într-o

altă cutie şi uitate undeva într-un pod. Ceea ce o făcea să se întrebe de ce se mai deranjau să caute peste tot. Dar, în adâncul sufletului, Hope deja ştia de ce. Nu i se părea normal să arunce toate lucrurile. Dintr-un motiv absurd, o parte din ea voia să ştie că lucrurile acestea încă existau undeva în apropiere.

Nu s-ar fi sfiit să recunoască faptul că gândurile ei nu erau tocmai clare în acea perioadă, începând de la ideea de a veni acolo înaintea nunţii. În retrospectivă, părea să fi fost o idee proastă, dar deja ceruse şi primise zilele de concediu, aşa că ce alternativă avea? Să meargă în vizită la părinţi şi să se străduiască să nu se îngrijoreze pentru tatăl ei? Sau să stea în Raleigh, unde ar fi fost la fel de singură, dar înconjurată de elemente care îi aminteau constant de Josh? Se gândea că ar fi putut să aleagă o altă destinaţie de vacanţă, dar unde ar fi mers? În Bahamas? În Key West? În Paris? Acolo ar fi fost la fel de singură, tatăl ei ar fi fost tot bolnav, Josh ar fi fost tot în Las Vegas, iar ea tot ar fi trebuit să meargă la nuntă în acel weekend.

Ah, da... nunta. Deşi ura să recunoască asta, parcă n-ar fi vrut să meargă, şi nu doar pentru că nu o încânta ideea de a explica de ce Josh o lăsase baltă. Nu era nici din cauza lui Ellen. Se bucura în mod sincer pentru Ellen, şi în mod normal ar fi fost nespus de nerăbdătoare să-şi vadă prietenele cele mai bune. Ştiau totul una despre cealaltă şi ţinuseră legătura cu regularitate după terminarea facultăţii. Toate fuseseră domnişoare de onoare, una la nunta celeilalte, începând cu Jeannie şi Linda. Ambele se măritaseră la un an după facultate şi, în total, aveau acum cinci copii. Sienna se măritase la câţiva ani după şi acum avea patru copii. Angie îşi pusese pirostriile când avea treizeci de ani, şi avea două fete gemene de trei ani. Susan se măritase cu doi ani în urmă. Iar acum, de sâmbătă, Ellen urma să intre şi ea în rândul celor căsătorite.

Nu fusese surprinsă să afle, când o sunase cu puţin timp în urmă, că Susan era însărcinată în trei luni. Dar şi Ellen? Ellen, care îl întâlnise pe Colson pentru prima dată în decembrie, anul trecut? Ellen, care jurase cândva că nu se

va mărita niciodată şi nu va avea copii? Ellen, cea care dusese o viaţă lipsită de reguli până aproape de treizeci de ani şi obişnuia să meargă în mod regulat în Atlantic City ca să-şi petreacă weekendul cu iubitul ei de atunci, un dealer de cocaină? Nu doar că îşi găsise pe cineva care să o ceară de nevastă – nici mai mult nici mai puţin decât un bancher de investiţii bisericos –, dar cu două săptămâni în urmă îi mărturisise lui Hope că, asemenea lui Susan, era însărcinată în douăsprezece săptămâni. Ellen şi Susan urmau să nască în aproape aceeaşi perioadă, iar când îşi dădu seama de asta, Hope începu deodată să se simtă ca un intrus în ceea ce înainte era cea mai strânsă prietenie. Celelalte prietene fie erau deja, fie intrau într-o nouă fază a vieţilor lor, iar Hope nu avea idee când, sau măcar dacă li se va alătura. În special când venea vorba despre copii.

Ideea asta o speria. Crezuse mult timp că întreaga idee despre „ceasul biologic” era un mit. Nu era vorba despre faptul că, odată cu înaintarea în vârstă, era din ce în ce mai greu să concepi un copil. Toate femeile ştiau asta. Dar nu era ceva ce i se păruse vreodată că ar caracteriza-o. Credea că a face copii era ceva ce venea în mod sigur de la sine şi că se întâmpla la momentul potrivit. Ăsta era modelul după care era croită şi aşa fusese de când ţinea ea minte; nu-şi putea imagina viitorul fără propriii copii şi abia în facultate aflase că nu toate femeile simţeau acelaşi lucru. Când Sandy, colega ei de cameră din primul an, îi spuse că pentru ea era invers – că îşi dorea o carieră – întreaga idee i se păruse lui Hope atât de străină încât crezuse iniţial că Sandy glumea. Nu mai vorbise cu Sandy de la terminarea facultăţii, dar cu câţiva ani în urmă se intersectaseră la mall, şi era însoţită de bebeluşul ei nou-născut. Hope îşi închipui că Sandy nu îşi amintea de conversaţia pe care o avuseseră în cămin în acea noapte şi nici nu îi aduse aminte de ea. Dar, odată ajunsă acasă, începu să plângă.

Cum era posibil ca Sandy să aibă un copil, iar ea nu? Şi surorile ei, Robin şi Joanna? Iar acum, toate prietenele ei apropiate erau deja în acel punct al vieţii lor, sau se

apropiau de el? Nu găsea nicio explicaţie. De când se ştia, îşi imagina că era însărcinată, apoi că îşi ţinea bebeluşii nou-născuţi în braţe, minunându-se de cât de repede creşteau şi întrebându-se pe cine moşteniseră. Oare aveau nasul ei sau picioarele mari ale tatălui lor? Sau părul roşcat pe care Hope îl moştenise de la bunica ei? Îi părea scris în stele că va fi mamă.

Şi totuşi, Hope mereu fusese persoana care trebuia să planifice totul. La cincisprezece ani, îşi trasase deja întregul parcurs: să ia note mari, să termine facultatea, să devină asistentă medicală licenţiată până la douăzeci şi patru de ani, să lucreze din greu şi să-şi facă o carieră. Între timp, să se distreze puţin – avem doar o viaţă, nu-i aşa? Să stea cu prietenele ei şi să aibă câţiva iubiţi, dar fără ca vreuna dintre relaţii să devină prea serioasă. Apoi, poate în jurul vârstei de treizeci de ani, să-şi găsească alesul. Să fie într-o relaţie cu el, să se îndrăgostească şi să se căsătorească. După un an sau doi, să înceapă să aibă copii. Doi copii era perfect, de preferinţă câte unul din fiecare sex. Deşi nu ar fi fost foarte dezamăgită dacă partea aceasta din urmă nu se întâmpla. Atât timp cât avea cel puţin o fată, desigur.

Unul câte unul, tăiase de pe listă toate acele obiective. Iar Josh apăruse în viaţa ei exact la momentul potrivit. Nici cele mai aiuristice scenarii ale ei nu prevedeau ca, şase ani mai târziu, să fie încă singură şi fără copii, şi nu putea înţelege în ce punct planul ei o luase la vale. Josh îi spusese că îşi dorea să se căsătorească şi că voia un copil de asemenea, aşa că ce făcuseră în tot acest timp? Cum trecuseră acei şase ani? Un lucru ştia cu siguranţă: vârsta de treizeci şi şase de ani era foarte diferită de cea de treizeci şi cinci. Aflase asta la ultima ei zi de naştere, în aprilie. Familia ei era acolo, Josh era acolo, şi ar fi trebuit să fie un eveniment fericit, dar aruncase o privire tortului şi gândise: „Uau, câte lumânări!” Păruse să dureze excesiv de mult să le stingă.

Nu vârsta era problema ei, de fapt. Nici faptul că se afla mai aproape de vârsta de patruzeci de ani decât de treizeci. Simţea că sufletul ei încă avea mai degrabă în jur

de douăzeci şi cinci. Dar în ziua următoare – ca şi cum Dumnezeu ar fi vrut să o trezească la realitate într-o formă nu prea blândă – o gravidă de treizeci şi şase de ani fusese adusă la secţia de urgenţe după ce îşi tăiase degetele în timp ce tăia o ceapă. Curgea mult sânge, i-au făcut un anestezic local şi i-au pus nişte copci.

Femeia glumise spunând că nu ar fi venit la spital dacă nu era nevoită fiindcă sarcina ei era considerată o sarcină geriatrică. Hope auzise termenul înainte, când făcea şcoala de asistente medicale, dar, ca asistentă de traumatologie în secţia de urgenţe, văzuse puţine femei însărcinate şi uitase de el.

— Urăsc faptul că se numeşte sarcină geriatrică, menţionase Hope. Nu e ca şi cum sunteţi bătrână.

— Nu, dar crede-mă, e complet diferită de o sarcină la douăzeci de ani, spusese femeia zâmbind. Am trei băieţi, dar voiam să încercăm să facem şi o fată.

— Şi?

Îşi dăduse ochii peste cap.

— E tot băiat. Câţi copii aveţi?

— Of, răspunsese Hope. Nu am niciunul. Nu sunt căsătorită.

— Nu vă îngrijoraţi. Mai e timp. Câţi ani aveţi? Douăzeci şi opt?

Hope se chinuise să zâmbească, gândindu-se din nou la termenul de sarcină geriatrică.

— Pe-aproape, răspunsese ea.

Sătulă de gândurile ei – şi foarte, foarte sătulă de a se plânge de viaţa ei –, Hope se gândi că i-ar trebui ceva să o distreze. Pentru că nu se obosise să cumpere nimic de mâncare pe drumul ei cu maşina şi fiindcă avea nevoie să iasă din casă puţin, merse întâi la un stand cu legume de pe marginea drumului. Era chiar lângă insulă şi fusese acolo de când îşi putea ea aminti. Umplu un coş de paie cu zucchini, dovleac, salată, roşii, ceapă şi ardei, apoi merse cu maşina până la o insulă din vecinătate, de unde cumpără nişte macrou spaniol. Totuşi, până ajunse înapoi la

casă, îşi dădu seama că nici nu îi era foame.

După ce deschise ferestrele, aşeză mâncarea la locul ei, îşi turnă un pahar de vin şi începu să sorteze din nou conţinutul mai multor cutii. Încercă să fie selectivă (având totodată în vedere preferinţele lui Robin şi ale Joannei), şi reduse totul la o grămadă mică de amintiri pe care le puse înapoi într-o singură cutie, depozitată la rândul ei în dulap. Duse restul de obiecte jos, la pubelele de gunoi, simţindu-se satisfăcută de munca din acea zi. Scottie o urmase afară, aşa că Hope stătu cu el în faţa casei, nemaidorindu-şi să îl urmărească pe plajă din nou.

Uitându-se la ceas, încercă să-şi reprime impulsul de a-l suna pe Josh. El stătea la Caesar’s Palace, dar îşi spuse din nou că, dacă voia să o caute, ştia numărul de telefon de la casă. În cazul ăsta, se gândi ea, de ce să nu îmi fac puţin timp pentru mine? Ceea ce îi trebuia cu adevărat în acel moment era un pui de somn – lipsa somnului din seara anterioară îşi spunea cuvântul. Se întinse pe canapeaua din sufragerie şi...

Când deschise ochii, deja era mijlocul după-amiezii. Prin ferestrele deschise, auzi vag o persoană cântând la chitară şi fredonând.

Trăgând cu ochiul pe geam, văzu o mică parte din silueta lui Tru printre barele balustradei. Ascultă muzica timp de câteva minute, trebăluind prin bucătărie, şi în ciuda gândurilor sumbre de mai devreme, nu putu să nu zâmbească. Nici nu-şi putea aminti când îi plăcuse de cineva instantaneu. Şi îl şi invitase să vină la o cafea. Încă nu putea să creadă că tocmai ea făcuse asta.

După ce şterse blatul din bucătărie, Hope decise că îi trebuia o baie lungă, îi plăcea să facă baie cu spumă, dar duşurile erau mai compatibile cu graba din viaţa ei de zi cu zi, deci băile erau un fel de lux. După ce umplu cada, rămase în apă mult timp, simţind cum tensiunea i se scurgea din corp.

Apoi, se înveli într-un halat de baie şi luă o carte de pe raft, un roman poliţist vechi de Agatha Christie. Îşi aminti că-i adora cărţile în adolescenţă, aşa că de ce nu? Se citeau

uşor, dar enigma era la fel de ademenitoare ca tot ceea ce se difuza la televizor în acea perioadă, şi ajunse la jumătatea cărţii până se hotărî să o lase jos. În acel moment, soarele deja începea să coboare spre orizont, şi simţi că îi era foame. Nu mâncase nimic toată ziua, dar nu avea chef să gătească. Îmbrăcă o pereche de blugi, sandale şi o bluză fără mâneci, se machie rapid şi îşi strânse părul într-o coadă dezordonată. Îl hrăni pe Scottie şi îl lăsă să iasă în curtea din faţă – Scottie era vizibil dezamăgit când îşi dădu seama că nu îl lua cu ea – şi încuie uşa principală. Apoi, ieşi din casă prin terasa din spate, merse pe pasarelă şi coborî scările până la plajă. De fiecare dată când ea şi familia ei veneau la Sunset Beach, mâncau la Clancy’s cel puţin o dată, şi Hope simţea că era potrivit să respecte tradiţia într-o seara ca aceea.

Cina pe terasă

Clancy’s era la câteva minute de mers de la debarcader, iar lui Tru îi plăcu locul chiar dinainte să urce de pe plajă spre terasa principală. Se auzeau secvenţe muzicale amestecate cu frânturi de conversaţii şi râsete. În capul scărilor era o arcadă de lemn decorată cu lumini albe de Crăciun şi o inscripţie decolorată a numelui restaurantului.

Terasa era luminată de torţe tiki din bambus grupate în buchete, cu flăcările tremurând la adierea brizei. Mesele de bar scorojite şi scaunele desperecheate de lângă balustradă încadrau un grup de mese de lemn aşezate în centru, dintre care jumătate erau neocupate. În interior erau mai multe locuri; bucătăria era în stânga, iar zona barului – puţin populată – includea un tonomat care îi trezi interesul lui Tru. Aveau şi un şemineu, pe poliţa căruia se găsea o ghiulea, iar peretele din spatele lui era decorat cu obiecte maritime – cârma de lemn a unei corăbii, un tribut pentru Barbă Neagră şi pavilioane navale. Cât Tru cerceta împrejurimile, o chelneriţă de cincizeci şi ceva de ani apăru din spatele unor uşi batante ducând o tavă cu mâncare.

— Luaţi loc oriunde doriţi, înăuntru sau afară, strigă ea spre el. Vă aduc imediat un meniu.

Noaptea aceea superbă nu putea fi pierdută stând înăuntru, aşa că Tru alese un loc la una dintre mesele de bar de lângă balustradă, îndreptată cu faţa spre ocean. Luna plutea chiar deasupra orizontului, făcând apa să sclipească, şi fu din nou frapat de contrastul dintre acest loc şi lumea pe care o cunoştea el, chiar dacă existau şi asemănări la nivel fundamental. Noaptea, savana era întunecată şi misterioasă, plină de pericole ascunse; iar marea îi părea, într-o oarecare măsură, la fel. Deşi nu avea nicio problemă să înoate pe timpul zilei, frica de a înota noaptea o resimţea într-un mod primordial.

Chelneriţa lăsă un meniu şi îşi făcu loc grăbită înapoi spre

bucătărie. O melodie pe care Tru nu o recunoştea porni la tonomat. Se obişnuise cu asta. De multe ori, când ghida oaspeţii, îi auzea menţionând filme şi show-uri de televiziune de care nu auzise niciodată, şi la fel se întâmpla cu trupe şi melodii. Ştia trupa Beatles – cine nu o ştia? – şi îi plăcea să cânte la chitară melodii de-ale lor, precum şi de-ale lui Bob Dylan, Johnny Cash, Kris Kristofferson, Eagles şi Elvis Presley, pe care le includea în programul lui muzical în funcţie de stare. Melodia de la tonomat era uşor de reţinut, deşi se baza cam mult pe sintetizator pentru gustul lui.

Parcurse în grabă meniul şi îl surprinse plăcut selecţia de fructe de mare, pe lângă burgerii şi cartofii prăjiţi obişnuiţi. Din nefericire, majoritatea fructelor de mare erau prăjite în baie de ulei. Îşi reduse alegerile la ton la grătar sau biban-de-mare prăjit în tigaie, apoi închise meniul şi îşi întoarse atenţia din nou la ocean. Câteva minute mai târziu, chelneriţa ieşi cu o tavă de băuturi, oprindu-se apoi la câteva mese alăturate înainte de a se retrage înăuntru fără ca măcar să fi aruncat o privire în direcţia lui. Rămase oarecum nepăsător; nu avea nimic mai bun de făcut în acea seară. Detectând o mişcare lângă poartă, îşi ridică privirea şi fu surprins să o vadă pe Hope păşind pe terasă. Probabil că fuseseră pe plajă în acelaşi timp, iar pentru o secundă se întrebă dacă nu cumva îl văzuse şi îl urmărise. Îşi scoase ideea din minte rapid, întrebându-se de ce oare se gândise la aşa ceva. Nevrând să îl vadă privind insistent, se întoarse cu faţa înapoi spre apă, dar se surprinse retrăind întâlnirea lor de dimineaţă.

Zâmbetul ei, realiză el. Îi plăcuse mult felul în care zâmbea.

Hope fu uluită de cât de puţin părea să se fi schimbat locul. Acesta era unul dintre motivele pentru care tatălui ei îi plăcea Clancy’s atât de mult – obişnuia să-i spună că, pe măsură ce lumea se schimba mai tare, Clancy’s devenea mai confortabil –, dar ştia că de fapt îi plăcea să vină pentru că acolo aveau cea mai bună tartă cu lămâie şi bezea din lume. Se spunea că mama lui Clancy desăvârşise reţeta cu

câteva decenii în urmă, că ar fi câştigat cocarde albastre la şase târguri de stat consecutive, şi că ar fi fost o sursă de inspiraţie pentru reţeta de la Marie Callender, un lanţ de restaurante din California. Indiferent care era adevărul, Hope trebuia să recunoască faptul că o felie din acea tartă era adesea cel mai bun mod de a încheia o seară pe plajă. Amestecul de dulce şi acrişor pur şi simplu nu putea da greş.

Se uită în jurul ei la terasă. În toţi anii de când veneau acolo, nu mâncase niciodată înăuntru, şi nici acum nu se gândi să o facă. Lângă balustrada din dreapta, trei dintre mesele de bar erau ocupate; în stânga, altele erau libere. Porni automat în acea direcţie, oprindu-se subit când îl recunoscu pe Tru. Văzându-l singur la masă, îşi puse întrebări în legătură cu motivul pentru care venise la Sunset Beach. Tru menţionase că nu îl cunoştea pe omul cu care trebuia să se întâlnească, iar drumul din Zimbabwe fusese lung, şi până şi ea ştia că Sunset Beach nu era tocmai o destinaţie pentru turişti internaţionali. Se întrebă cine era atât de important încât să îl facă să vină până aici.

Chiar atunci, Tru deschise braţele în semn de salut. Hope ezită. „Trebuie măcar să îl salut”, se gândi, şi merse spre masa lui. Pe măsură ce se apropia, îi observă din nou brăţara de piele zgâriată şi felul în care îşi ţinea ultimii nasturi de la cămaşă desfăcuţi; îi fu uşor să şi-l imagineze mergând în savană îmbrăcat astfel.

— Bună, Tru. Nu m-aş fi gândit că o să te întâlnesc aici.

— Nici eu pe tine.

Hope se aştepta ca el să zică mai mult de atât, dar nu o făcu. În loc de asta, ochii lui îi fixară pe ai ei timp de câteva secunde; şi totuşi trecu atât de mult timp încât, subit, Hope se simţi uşor agitată. În mod clar, el nu era aşa deranjat de liniştea dintre ei cum era ea, aşa că îşi aruncă părul prins în coadă peste umăr, încercând să emane un aer mai calm, în ciuda a ceea ce simţea.

— Cum a fost restul zilei tale? întrebă ea.

— Relativ lipsit de evenimente. Am fost să înot. Dar tu?

— Am cumpărat câte ceva de mâncare şi am făcut

diverse lucruri prin acasă. Cred că te-am auzit cântând la chitară mai devreme.

— Sper că nu te-am deranjat.

— Chiar deloc, zise ea. Mi-a plăcut să ascult ce cântai.

— Asta e bine, pentru că probabil vei auzi aceleaşi cântece iar şi iar.

Hope cercetă cu privirea celelalte mese, apoi indică spre meniul lui cu o mişcare a capului.

— Aştepţi de mult timp?

— Nu foarte mult. Chelneriţa pare ocupată.

— Aici servirea mereu durează puţin mai mult. Sunt prietenoşi, dar înceţi. Ca toate lucrurile din partea asta a lumii.

— Probabil ăsta e farmecul locului. Făcu semn spre scaunul din faţa lui. Ai vrea să mi te alături?

Imediat ce Tru puse întrebarea, lui Hope i se contură în minte însemnătatea acelui moment. Să-i oferi unui vecin o ceaşcă de cafea după ce ţi-a salvat câinele era un lucru; să luaţi cina împreună era cu totul altceva. Spontan sau nu, asta se transforma într-o întâlnire, şi suspectă că Tru ştia exact ce îi trecea prin minte. Dar nu îi răspunse imediat. Îl observă o clipă în lumina tremurândă. Îşi aminti plimbarea lor şi conversaţia pe care o avuseră pe terasa casei; se gândi la Josh şi la Las Vegas şi la cearta în urma căreia ea ajunsese să fie singură la plajă.

— Mi-ar plăcea, zise ea într-un final, dându-şi seama cât de sinceră era.

Tru rămase în picioare în timp ce ea îşi trase scaunul aproape, apoi o ajută să-i ajusteze poziţia. Până când se întoarse la locul lui, Hope se simţea deja ca o persoană complet diferită. Gândul la ceea ce făcea o deconcertă o clipă, şi întinse mâna spre meniu ca şi când ar fi ajutat-o să se ancoreze în realitate.

— Pot?

— Te rog.

Hope deschise meniul, simţind privirea lui Tru asupra ei.

— Ce îţi iei? îl întrebă, gândind că poate o discuţie măruntă îi va calma fluturii din stomac.

— Fie ton, fie biban-de-mare. Voiam să o întreb pe chelneriţă care e mai bun, dar poate ştii tu?

— Tonul e mereu delicios. Asta comandă mama când vine aici. Au o înţelegere cu câţiva dintre pescarii de aici, deci este proaspăt în fiecare zi.

— Atunci ton rămâne, consimţi el.

— Şi eu ar trebui să iau acelaşi lucru. Tartele cu crab sunt delicioase de asemenea. Dar sunt prăjite.

— Şi ce dacă?

— Nu sunt bune pentru mine. Sau pentru coapsele mele.

— Nu cred că trebuie să ai vreun motiv de îngrijorare. Arăţi minunat.

Nu îi răspunse în niciun fel. Simţi doar cum sângele i se adună în obraji, conştientă fiind de o altă barieră care fusese depăşită. Deşi era flatată, acum cina lor chiar părea a fi o întâlnire. Nu ar fi avut absolut niciun mod de a prezice cum va decurge totul. Încercă să se concentreze pe meniu, dar cuvintele săreau dintr-o parte în alta pe pagină. Îl lăsă jos într-un final.

— Presupun că ai decis să iei tartele cu crab? întrebă el.

— Cum ai ghicit?

— Obiceiurile şi tradiţia în general fac schimbarea să devină un element nedorit.

Răspunsul lui îi aduse în minte imaginea unui englez din clasa superioară, ascuns în biblioteca lambrisată cu lemn de la reşedinţa lui din afara oraşului – o imagine absolut incompatibilă cu bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei.

— Fără îndoială, ai un mod unic de a vorbi.

— Da?

— Este clar că nu eşti american.

Ideea asta îl amuză pe Tru.

— Ce face Scottie? Încă explorează nestingherit?

— Este din nou la fel de neastâmpărat ca înainte. Dar cred că s-a supărat pe mine pentru că nu l-am adus din nou pe plajă. Sau cel puţin a fost dezamăgit.

— Într-adevăr, pare să-i placă să fugă după păsări.

— Atât timp cât nu le poate prinde. Dacă ar prinde una, probabil nu ar şti ce să facă.

Chelneriţa se apropia părând mai puţin preocupată decât înainte.

— Aţi decis ce aţi dori de băut? întrebă ea.

Tru se uită la Hope, iar ea confirmă dând din cap.

— Cred că suntem gata să comandăm, spuse el.

Îi transmise comanda chelneriţei şi o întrebă dacă restaurantul avea vreo bere locală la draft.

— Îmi pare rău, dragule, răspunse chelneriţa. Nu avem nimic sofisticat aici, şi nimic la draft. Doar Budweiser, Miller şi Coors, dar sticlele sunt reci ca gheaţa.

— Atunci voi încerca o Coors, zise el.

— Şi tu? întrebă chelneriţa, întorcându-se spre Hope.

Nu mai băuse o bere de ani întregi, dar, dintr-un anumit motiv, ideea i se părea neobişnuit de ispititoare în acel moment. Şi cu siguranţă avea nevoie de ceva care să o calmeze.

— Şi eu la fel, zise ea, iar chelneriţa încuviinţă şi îi lăsă singuri.

Hope se întinse ca să-şi ia şerveţelul şi îl puse în poală.

— De cât timp cânţi la chitară? întrebă ea.

— Am început când eram ucenic şi mă pregăteam să devin ghid. Unul dintre bărbaţii cu care lucram obişnuia să cânte noaptea, când eram în tabără. S-a oferit să-mi dea lecţii. Am continuat să învăţ de-a lungul anilor. Tu cânţi?

— Nu. Am luat câteva lecţii de pian când eram mică, dar atât. Sora mea, pe de altă parte, chiar cântă.

— Ai o soră?

— Două, zise ea. Robin şi Joanna.

— Vă vedeţi des?

Hope dădu din cap că da.

— Încercăm. Întreaga familie locuieşte în Raleigh, dar este greu zilele astea să-i aduni pe toţi, cu excepţia sărbătorilor sau a zilelor de naştere. Şi Robin, şi Joanna sunt căsătorite şi lucrează, iar copiii lor le ţin mereu ocupate.

— Aşa este şi fiul meu, Andrew.

Chelneriţa lăsă cele două sticle de bere de pe o tavă plină cu băuturi. Hope înclină capul, exprimându-şi surprinderea.

— Nu ştiam că ai un fiu.

— Are zece ani. Din cauza programului meu de muncă, acum locuieşte cu mama lui în cea mai mare parte din timp.

— Programul tău de muncă?

— Lucrez şase săptămâni încontinuu, apoi mă duc acasă două săptămâni.

— Trebuie să fie dificil pentru amândoi.

— Uneori este, spuse el. În acelaşi timp, asta este singura viaţă pe care a cunoscut-o vreodată, aşa că mă consolez cu gândul că s-a obişnuit. Şi ne distrăm foarte tare când suntem împreună. Nu a fost foarte fericit să afle că voi fi aici o săptămână.

— Ai vorbit cu el de când eşti aici?

— Nu, dar plănuiesc să îl sun mâine.

— Ce fel de copil este?

— Curios. Isteţ. Chipeş. Bun. Dar sunt subiectiv, zâmbi el larg şi luă o gură de bere.

— Aşa şi trebuie să fii. E fiul tău. Vrea şi el să devină ghid?

— El spune că ar vrea, şi pare să-i placă să petreacă timp în sălbăticie la fel de mult cum îmi place mie. Dar, din nou, el spune şi că vrea să conducă maşini de curse. Şi să fie veterinar. Şi poate un om de ştiinţă nebun.

Hope zâmbi.

— Tu ce crezi?

— Va lua propriile decizii în final, aşa cum facem cu toţii. Viaţa de ghid este neconvenţională şi nu li se potriveşte tuturor. Este şi motivul pentru care căsnicia mea s-a terminat. Pur şi simplu nu eram acasă suficient de mult timp. Kim merita ceva mai bun.

— Pare că tu şi fosta vă înţelegeţi bine.

— Da, este o persoană cu care te poţi înţelege uşor şi o mamă extraordinară.

Hope se întinse după sticla de bere, impresionată de felul cum vorbea Tru despre fosta lui soţie şi gândindu-se că asta spunea multe atât despre ea, cât şi despre el.

— Când ai zborul de întoarcere?

— Luni dimineaţă. Tu când pleci?

— Duminică, la un moment dat. Trebuie să fiu la muncă luni. Când ai întâlnirea?

— Duminică după-amiază. Luă o gură de bere şi lăsă încet sticla pe masă. Trebuie să mă întâlnesc cu tatăl meu.

— Vrei să spui că îl vizitezi?

— Nu, răspunse. Vreau să spun că ne întâlnim pentru prima dată. Conform scrisorii pe care am primit-o, s-a mutat din Zimbabwe înainte să mă nasc eu şi-a aflat despre existenţa mea abia acum puţin timp.

Hope deschise gura pentru a zice ceva, dar se opri. După un moment, îndrăzni:

— Nu pot să-mi imaginez cum este să nu îţi cunoşti tatăl. Probabil că ai un milion de gânduri acum.

— Trebuie să recunosc că sunt nişte circumstanţe neobişnuite.

Hope scutură din cap, încercând în continuare să proceseze ceea ce tocmai îi spusese.

— Nu aş şti cum să iniţiez o astfel de conversaţie. Sau ce să-l întreb.

— Eu aş şti.

Pentru prima dată, Tru îşi mută privirea şi se uită într-o parte. Când începu să vorbească din nou, vocea lui era aproape înăbuşită de sunetul valurilor:

— Aş vrea să îl întreb despre mama.

Hope nu se aşteptase să audă asta şi medită o secundă asupra vorbelor lui Tru. I se păru că expresia lui fusese traversată de o umbră de tristeţe pentru o secundă, dar umbra dispăru când Tru o privi din nou.

— Se pare că pe amândoi ne aşteaptă un sfârşit de săptămână memorabil, remarcă el.

Dorinţa lui de a schimba subiectul era evidentă, iar ea se conformă, în ciuda curiozităţii crescânde.

— Sper doar să nu plouă. Ellen probabil ar izbucni în plâns.

— Spuneai că vei fi domnişoară de onoare?

— Da. Şi, din fericire, rochia chiar este făcută cu bun-gust.

— Rochia?

— Domnişoarele de onoare poartă rochii similare, alese de mireasă. Şi uneori gusturile miresei sunt îndoielnice.

— Pare că vorbeşti din experienţă.

— E a opta oară când sunt domnişoară de onoare, oftă Hope. Şase prietene şi cele două surori. Dintre toate, mi-au plăcut vreo două rochii.

— Ce se întâmplă dacă nu îţi place rochia?

— Nimic. Cu excepţia faptului că probabil vei urî pozele pentru restul vieţii. Dacă mă voi mărita vreodată, s-ar putea să aleg rochii urâte doar ca să mă răzbun pe unele dintre ele.

Tru râse, iar ea îşi dădu seama că îi plăcea sunetul acela, asemănător huruitului adânc din primele momente ale unui cutremur.

— Nu ai face asta.

— S-ar putea să o fac. Una dintre rochii a fost verde-lămâie. Cu mâneci bufante. Rochia aia a fost chiar pentru nunta surorii mele, Robin. Eu şi Joanna încă glumim pe seama ei din cauza asta.

— De cât timp este căsătorită?

— Nouă ani, răspunse. Soţul ei, Mark, este agent de asigurări şi e o persoană destul de tăcută, dar foarte de treabă. Şi au trei băieţi. Joanna e căsătorită cu Jim de şapte ani. El e avocat, şi au două fetiţe.

— Pare că sunteţi o familie foarte legată.

— Da, suntem, zise ea. Şi locuim şi foarte aproape unii de ceilalţi. Desigur, în funcţie de trafic, poate dura şi douăzeci de minute să ajungem unii la casele celorlalţi. Probabil nu se compară cu locul de unde vii tu.

— Avem probleme cu traficul şi noi în oraşele mari ca Harare şi Bulawayo. Ai fi chiar surprinsă.

Încercă să-şi imagineze oraşele, dar nu reuşi.

— Îmi e ruşine să recunosc, dar când mă gândesc la Zimbabwe am în minte doar emisiunile despre natură de la televizor. Elefanţi, girafe, chestii de genul ăsta. Lucruri pe care le vezi în fiecare zi. Ştiu că sunt şi oraşe acolo, dar probabil tot ce îmi imaginez eu este departe de realitate.

— Sunt oraşe ca toate oraşele, presupun. Au cartiere prietenoase şi cartiere în care probabil n-ar trebui să mergi.

— Trecerea de la sălbăticie la oraş îţi provoacă un şoc cultural?

— De fiecare dată. Încă îmi ia o zi sau două să mă obişnuiesc cu zgomotul şi traficul şi numărul de oameni. Dar unul dintre motivele pentru care se întâmplă asta e faptul că am crescut la fermă.

— Mama ta avea o fermă?

— Bunicul.

— Cum ajunge un copil crescut la fermă să devină ghid?

— E o poveste lungă şi complicată.

— Aşa sunt toate poveştile interesante în general. Vrei să-mi spui povestea ta?

În timp ce formula întrebarea, chelneriţa le aduse mâncarea. Tru îşi terminase berea şi comandă o a doua; Hope făcu la fel. Mâncarea mirosea minunat, iar de data asta chelneriţa fu mai promptă şi aduse cele două beri înainte ca ei să fi apucat să guste. Tru ridică sticla, îndemnând-o pe Hope să facă acelaşi lucru.

— Pentru seri magice, zise el simplu înainte de a ciocni.

Poate că era vorba despre contrastul dintre formalitatea toastului şi lipsa de formalitate a restaurantului, dar, ea îşi dădu seama la un moment dat că toată neliniştea i se disipase fără ca nici măcar să observe. Îşi imagina că era şi felul autentic de a fi al lui Tru, iar asta îi întări părerea că prea mulţi oameni îşi petreceau toată viaţa jucând un rol pe care credeau că trebuie să îl joace în loc să fie pur şi simplu cine erau.

— Întorcându-ne la întrebarea ta. Nu mă deranjează să vorbesc despre asta, dar nu ştiu dacă e un subiect potrivit pentru cină. Poate mai târziu?

— Sigur. Ridică ea din umeri. Tăie o bucată de tartă cu crab şi gustă. Era incredibilă, ca de obicei. Văzând că Tru încercase tonul, întrebă:

— Cum ţi se pare?

— Este aromat, zise el. Mâncarea ta cum e?

— Va fi greu să mă abţin să nu le mănânc pe amândouă.

Dar trebuie să încap în rochie weekendul ăsta.

— Şi e una dintre rochiile cu bun-gust.

Era flatată de faptul că Tru părea să-şi amintească tot ce îi spusese. În timpul cinei, începură o conversaţie cuprinzătoare, plină cu poveşti despre apropiaţii lor. Hope îi descrise câteva dintre aventurile din vremurile de rebeliune ale lui Ellen, având grijă să omită părţile cele mai rele ale trecutului prietenei ei, cum ar fi fostul iubit care vindea droguri. Le menţionă şi pe celelalte fete din comunitatea de la facultate, iar curând subiectul conversaţiei deveni familia ei. Îi povesti cum era să fii copilul a doi profesori, ambii insistând ca odraslele lor să înveţe să-şi programeze şi să-şi facă temele singuri, fără ajutor suplimentar. Îi vorbi despre cum fusese în echipa de cros şi de atletism, exprimându-şi admiraţia faţă de modul abil în care tatăl ei era antrenorul celor trei fiice simultan. Povesti cu nostalgie despre cum făcea fursecuri cu mama ei. Vorbi şi despre munca ei – despre atmosfera feroce din camera de primiri urgenţe, despre pacienţi şi despre familiile care o mişcaseră profund. Deşi îi apărură în minte imagini cu Josh pe parcursul serii, fură doar amintiri sporadice.

După ce luă farfuriile la sfârşitul felului principal, chelneriţa veni cu două felii de tartă cu lămâie şi bezea, şi după o singură înghiţitură, Tru înţelese că elogiul adus de Hope nu fusese o exagerare. Cât mâncau pe îndelete desertul, fu rândul lui să povestească. Îi vorbi lui Hope despre diferitele tabere la care lucrase şi îi povesti despre prietenul lui, Romy, şi felul cum Romy uneori îl ruga insistent să cânte la chitară după o zi lungă. Îi mai spuse câte ceva despre divorţul de Kim şi vorbi mult timp despre Andrew. Hope îşi dădu seama după nostalgia din vocea lui Tru că deja îi era dor de Andrew, şi o făcu să-şi amintească de cât de mult voia un copil.

Observă că Tru atinsese un punct în care se simţea confortabil cu cine era şi cu viaţa pe care o alesese, dar că era totodată dezechilibrat de o incertitudine reală legată de cât de bun era ca tată. Îşi imagina că astfel de gânduri erau des întâlnite la un părinte, dar simţea că onestitatea lui Tru

cu privire la întreaga situaţie îi aducea la un nivel superior de intimitate. Nu era obişnuită cu aşa ceva, în niciun caz cu un străin. De mai multe ori, se trezise aplecându-se involuntar peste masă şi apropiindu-se ca să îl poată auzi mai bine – ca apoi să se retragă, dându-şi seama de ceea ce făcea. Mai târziu, când Tru îşi aminti râzând despre teamă pe care o simţise când îl aduseseră pe Andrew acasă de la spital, Hope simţi un val neaşteptat de căldură şi empatie faţă de el. Faptul că era arătos era deja clar, dar pentru o secundă i se păru chiar uşor să-şi imagineze conversaţia lor din timpul cinei drept începutul unei vieţi pline cu conversaţii interminabile. Gândul i se păru naiv, aşa că îl alungă. Erau doar vecini, şi asta temporar; nimic mai mult. Dar căldura aceea persista, iar ea era conştientă că se înroşea mai mult decât de obicei pe măsură ce seara continua.

Când veni nota de plată, Tru întinse mâna după ea în mod automat. Hope se oferi să o împartă, dar Tru refuză dând din cap şi spuse simplu doar „Te rog. Lasă-mă pe mine”. La momentul acela, un ghem de nori se formase în partea de est a cerului, eclipsând luna. Dar continuară să vorbească în timpul cât celelalte mese se eliberau. Când se ridicară într-un final de pe scaune, Hope aruncă o privire spre Tru, surprinsă de cât de relaxată se simţea. Îşi făcură drum până la poartă, iar Hope se uită cum Tru o deschidea pentru ea, convinsă fiind în acel moment că cina cu el fusese modul perfect de a încheia una dintre cele mai surprinzătoare zile din viaţa ei.

O plimbare pe întuneric

După ce interacţionase cu mii de oaspeţi de-a lungul anilor, Tru se pricepea foarte bine la a citi oamenii. Când Hope ajunse la plajă şi se întoarse spre el, observă o aură de mulţumire care nu fusese prezentă când se văzuseră iniţial în restaurant. Atunci, detectase prudenţă şi incertitudine, poate chiar îngrijorare şi, deşi i-ar fi fost uşor să pună capăt politeţurilor iniţiale fără să cauzeze vreo tensiune între ei, nu o făcu. Dintr-un motiv sau altul, se gândi că cina de una singură nu ar fi ajutat-o să învingă demonii cu care părea să se lupte.

— La ce te gândeşti? întrebă ea lungind cuvintele într-un mod pe care Tru îl găsi melodios. Ai părut absent pentru o secundă.

— Mă gândeam la conversaţia noastră.

— Probabil că am vorbit eu prea mult.

— Nu, sub nicio formă. Reluând plimbarea de dimineaţă, mergeau unul lângă altul într-un ritm chiar mai lent de data asta. Mi-a plăcut să aflu despre viaţa ta.

— Nu ştiu de ce. Nu e chiar atât de interesantă.

„Pentru că mă interesezi tu”, se gândi el, dar fără să verbalizeze. Alese să se concentreze pe ceea ce Hope nu menţionase deloc toată seara.

— Ce fel de om e iubitul tău?

După expresia ei, văzu că întrebarea o luă pe nepregătite.

— De unde ştii că am un iubit?

— Ai menţionat că ţi l-a făcut cadou pe Scottie.

— A, da... ai dreptate. Chiar am zis asta, nu-i aşa? Strânse buzele un moment. Ce vrei să ştii?

— Orice ai vrea să-mi spui.

Îşi lăsă sandalele să se scufunde în nisip.

— Numele lui e Josh şi e chirurg ortoped. E isteţ şi are succes şi... e un băiat bun.

— De cât timp sunteţi împreună?

— Şase ani.

— Pare serios.

— Mda, consimţi ea, deşi lui îi sună aproape de parcă încerca să se convingă singură.

— Presupun că vine la nuntă?

Hope făcu câţiva paşi înainte să răspundă.

— De fapt, nu vine. Trebuia, dar în schimb a decis să meargă în Las Vegas cu nişte prieteni. Schiţă un zâmbet forţat care îi trădă nefericirea. În momentul ăsta, suntem într-un fel certaţi, dar ne vom împăca, sunt sigură.

Ceea ce explica de ce nu spusese nimic despre el toată seara. Totuşi...

— Îmi pare rău să aud asta. Şi pentru că l-am adus în discuţie.

Hope dădu din cap, iar Tru observă ceva mişcându-se repede prin nisip, chiar în faţa lui.

— Ce a fost asta? întrebă el.

— Un crab-fantomă, zise ea, părând uşurată de faptul că atenţia le fusese distrasă către altceva. Ies noaptea din ascunzişurile lor din nisip. Sunt inofensivi.

— Sunt mulţi pe aici?

— De aici până la casă, nu m-ar surprinde dacă am vedea vreo sută.

— Bine de ştiut.

În faţa lor se întindea debarcaderul, părând singuratic şi dat uitării în întuneric. În larg, Tru observă nişte lumini ce veneau de la un trauler de pescuit îndepărtat, separat de plajă de o întindere neagră de ape.

— Pot să îţi pun o întrebare personală acum?

— Sigur, răspunse el.

— De ce vrei să îl întrebi pe tatăl tău despre mama ta? Are ceva de-a face cu motivul pentru care ai devenit ghid?

Perspicacitatea ei îl făcu să zâmbească.

— Adevărul este că da, are. Îşi băgă o mână în buzunar, întrebându-se cu ce să înceapă, şi decise să-i zică totul direct. Vreau să îl întreb despre mama pentru că îmi dau seama că nu am ştiut niciodată cine a fost ea cu adevărat.

Ce îi plăcea, ce o făcea fericită sau tristă, la ce visa. Aveam doar unsprezece ani când a murit.

— Asta e groaznic, murmură ea. Erai atât de mic.

— Şi ea era foarte tânără, replică el. Era adolescentă când m-a avut pe mine. Dacă ar fi rămas însărcinată la aceeaşi vârstă, câţiva ani mai târziu, probabil ar fi fost mai scandalos. Dar abia trecuseră câţiva ani de la război, şi nu era singura fată care s-a îndrăgostit de un fost soldat după sfârşitul războiului. În plus, eram destul de izolaţi de restul civilizaţiei din cauza locului unde trăiam, deci, teoretic, nimeni în afară de câţiva muncitori de la fermă nu a ştiu despre mine pentru mult timp. Bunicul meu a preferat să nu vorbească despre asta. Oamenii au aflat până la urmă, dar la acel moment deja nu mai era nimic nou. Pe lângă asta, mama încă era tânără şi frumoasă şi, fiind fata unui tip înstărit, încă prezenta destul de mult interes. Dar, cum spuneam, simt că nu am cunoscut-o cu adevărat. Numele ei era Evelyn, dar pe ei nu i-am auzit niciodată vorbind despre ea, sau măcar să-i rostească numele după ce a murit.

— Ei?

— Bunicul meu. Şi Rodney, tatăl meu vitreg.

— De ce nu?

Tru privi cum un alt crab-fantomă se strecură rapid pe lângă ei.

— Păi... Va trebui să îţi prezint puţin contextul şi evenimentele anterioare ca să îţi pot da un răspuns adecvat.

Oftă, iar Hope se uită la el aşteptând continuarea.

— Când eram mic, la marginea fermei noastre era o altă fermă cu mult teren bun şi fertil şi acces la apă. La acea vreme, tutunul devenea rapid cea mai profitabilă cultură de crescut, iar bunicul meu era hotărât să controleze cât de mult putea din producţie. Era fără milă când venea vorba de afaceri. Vecinul a aflat cât de nemilos era atunci când a refuzat să-i vândă ferma, iar bunicul a redirecţionat o mare parte din apa care ajungea la ferma vecină către ferma lui.

— Cred că asta e ilegal.

— Probabil că era, dar bunicul meu cunoştea anumiţi

oameni din guvern, aşa că nu i-au pus întrebări. Şi, deşi strategia asta îl punea într-o situaţie foarte dificilă pe vecin, administratorul proprietăţii acestuia era un fel de geniu. Şi se ştia şi că era interesat de mama. Aşa că, în final, bunicul i-a făcut administratorului o ofertă pe care nu o putea refuza – i-a propus să ia o parte din ferma noastră oferindu-i astfel posibilitatea de a fi în preajma mamei zilnic – aşa că a venit să lucreze la noi. Numele lui era Rodney.

— Bărbatul care a devenit tatăl tău vitreg.

Tru confirmă.

— După ce a venit el, producţia noastră de tutun s-a dublat aproape imediat. În acelaşi timp, când ferma vecinului a început să se prăbuşească, bunicul i-a dat un împrumut atunci când nimeni altcineva nu accepta. Asta doar a amânat inevitabilul, şi în final bunicul i-a executat ipoteca, adică a primit toată proprietatea la un preţ derizoriu. Apoi a direcţionat apa pe cursul iniţial, ceea ce l-a făcut şi mai bogat decât era deja. Tot procesul a durat câţiva ani, iar, între timp, mama s-a lăsat vrăjită de Rodney. S-au căsătorit şi au avut gemeni – pe Allen şi Alex, fraţii mei vitregi. Totul a decurs aşa cum au planificat bunicul şi Rodney, dar, la scurt timp, complexul de case al familiei noastre a luat foc. Eu am sărit de pe geamul de la etajul al doilea, iar Rodney i-a salvat pe gemeni, dar mama nu a reuşit să iasă.

O auzi pe Hope inspirând profund.

— Mama ta a murit într-un incendiu?

— Anchetatorii suspectau că ar fi fost vorba de incendiere intenţionată.

— Vecinul, zise ea.

— Aşa se zvonea. Eu nu am auzit ipoteza asta decât după câţiva ani, dar cred că bunicul şi Rodney ştiau şi se simţeau vinovaţi pentru ce s-a întâmplat. Până la urmă, e posibil să fi fost, indirect, responsabili pentru moartea mamei. După asta, amintirea ei parcă a devenit un subiect interzis, şi nici Rodney, nici bunicul nu păreau să mă vrea în vieţile lor, aşa că am pornit pe drumul meu.

— Nu-mi pot închipui cât de greu ţi-a fost. Trebuie să fi

fost o perioadă incredibil de tristă şi de singuratică pentru tine.

— Da, a fost.

— Şi vecinul a scăpat nepedepsit?

Tru se oprise ca să ridice o scoică spiralată care era spartă pe jumătate şi pe care o inspectă scurt înainte să o arunce.

— Casa vecinului a luat foc la un an după moartea mamei, iar el a murit în incendiu. La acea vreme, locuia într-o cocioabă în Harare, rămas fără niciun ban. Dar eu am aflat despre asta doar după câţiva ani. Bunicul a menţionat ceva în trecere într-o seară, după ce băuse. A zis că omul a primit ce merita. Atunci eu deja lucram ca ghid.

Se uită la Hope şi o privi cum procesa informaţia.

— L-a suspectat cineva pe bunicul tău?

— Sunt sigur că da. Dar dacă erai alb şi bogat în Rhodesia, dreptatea putea fi cumpărată. Poate în zilele noastre nu mai e chiar aşa, dar atunci se putea. Bunicul meu a murit în libertate. Acum, Rodney şi fraţii mei vitregi gestionează ferma, iar eu păstrez distanţa faţă de ei cât de mult pot.

Privi cum Hope dădea din cap încercând să absoarbă toată informaţia.

— Uau, spuse ea. Nu cred că am mai auzit o poveste ca asta vreodată... Înţeleg de ce ai plecat. Şi de ce nu mi-ai spus mai devreme. E o poveste foarte complicată.

— Da, este, aprobă el.

— Eşti sigur că omul cu care trebuie să te întâlneşti weekendul ăsta chiar e tatăl tău?

— Nu, dar cred că şansele sunt destul de mari.

Îi spuse despre scrisoare şi despre fotografia pe care o primise alături de biletele de avion.

— Persoana din fotografie seamănă cu mama ta?

— Din ce îmi amintesc, da, dar... bănuiesc că nu pot fi sută la sută sigur. Toate fotografiile cu ea au fost distruse de incendiu, şi nu am vrut să îl întreb pe Rodney.

Hope îl contemplă pe Tru cu grijă, cu un sentiment profund de respect.

— Viaţa ta a fost deja destul de grea.

— Din anumite puncte de vedere, da, ridică el din umeri. Dar măcar acum îl am pe Andrew.

— Te-ai gândit vreodată să mai faci un copil? Când erai căsătorit?

— Kim îşi mai dorea copii, dar eu am făcut pojar şi am rămas steril, deci nu am putut.

— Asta a contribuit la divorţ?

Tru clătină din cap.

— Eram doar foarte diferiţi ca persoană. Probabil că nu ar fi trebuit să ne căsătorim de la bun început, dar ea era însărcinată, iar eu ştiam cum e să creşti fără tată. Şi nu voiam ca asta să i se întâmple şi lui Andrew.

— Ai spus că nu îţi aminteşti foarte multe despre mama ta, dar e ceva de care îţi aminteşti?

— Îmi amintesc că obişnuia să stea pe terasa din spatele casei şi să deseneze. Dar singurul motiv pentru care îmi amintesc asta este că am început şi eu să desenez la scurt timp după ce a murit.

— Desenezi?

— Atunci când nu cânt la chitară.

— Te pricepi?

— Lui Andrew îi plac desenele mele.

— Ai vreunul aici?

— Am început unul azi-dimineaţă. Mai am şi altele în caietul de schiţe.

— Mi-ar plăcea să le văd. Dacă nu te deranjează.

La acel moment, trecuseră de mult de debarcader şi se apropiau de căsuţa lui Hope şi de casa unde stătea el. Hope mergea tăcută alături de el şi Tru îşi dădea seama că în acel timp procesa tot ce îi povestise el. Nu îi stătea în fire să împărtăşească atât de multe despre trecutul lui, şi se întrebă cum de seara aceea îl făcuse atât de volubil.

Dar, în adâncul lui, ştia deja că reacţia lui se datora întru totul femeii de lângă el. Apropiindu-se de scările care urcau spre pasarela din faţa casei, îşi dădu seama că voia ca ea să ştie cine era el cu adevărat, pentru că şi el simţea că deja o cunoştea.

După tot ce îi povestise despre copilăria lui, părea nefiresc să încheie conversaţia atât de abrupt. Hope făcu semn spre casă.

— Ai vrea să vii la mine să bem un pahar de vin? E o seară atât de frumoasă, aşa că mă gândeam să mai stau puţin pe terasă.

— Un pahar de vin sună bine, zise el.

Hope îl conduse pe drumul spre casă, iar când ajunseră la terasa din spate, arătă spre cele două balansoare de lângă fereastră.

— Chardonnay e în regulă? Am deschis o sticlă azi, mai devreme.

— Nu am o preferinţă anume.

— Mă întorc într-un minut, zise ea.

„Ce tot fac?” se întrebă în timp ce intra în casă şi lăsă uşa întredeschisă. Nu mai invitase niciodată la ea un bărbat oarecare ca să bea un pahar la sfârşitul serii şi spera că nu îi transmitea mesaje contradictorii sau semnale care să-i creeze o impresie greşită. O ameţea şi doar gândul la ce idee şi-ar fi putut face el.

Scottie o urmase în casă şi dădea din coadă, bucuros să o vadă. Se aplecă să îl mângâie.

— Nu e aşa mare chestie, nu-i aşa? şopti ea. Ştie că mă port doar ca o vecină drăguţă, nu? Nu e ca şi cum l-am invitat în casă.

Scottie o privea cu ochi somnoroşi.

— Nu eşti de mare ajutor.

Scoase două pahare cu picior din dulap şi turnă vin în ele, umplându-le pe jumătate. Se gândi să aprindă becurile de afară, dar renunţă, gândindu-se că ar face prea multă lumină. Nişte lumânări ar fi fost perfecte, dar asta clar ar fi transmis un mesaj nepotrivit. Decise atunci să aprindă becul din bucătărie; lumina lui difuză se răsfrângea şi pe terasă. Aşa era mai bine.

Cu paharele în mână, împinse uşa cu piciorul. Scottie fugi afară înaintea ei şi se opri la poartă, gata să meargă pe plajă.

— Nu acum, Scottie. Mergem mâine. Bine?

Scottie o ignoră ca de obicei, în timp ce Hope se îndrepta către balansoare. Îi întinse paharul lui Tru, iar la contactul dintre degetele lor un şoc electric îi străbătu mâna.

— Mulţumesc, zise el.

— Cu plăcere, murmură Hope, încă sub efectul atingerii lui.

Scottie stătea în continuare lângă poartă cât ea se aşeză, ca şi cum voia să-i amintească de adevăratul ei scop în viaţă. Hope se bucură că-i distrase atenţia.

— Ţi-am zis că mergem mâine. De ce nu te aşezi?

Scottie se uită fix la ea neafectat de propunere, dând din coadă nerăbdător.

— Nu cred că înţelege, îi spuse lui Tru. Ori asta, ori încearcă să mă convingă.

Tru zâmbi.

— E un câine simpatic.

— Cu excepţia momentelor când fuge de lângă mine şi e lovit de vreo maşină. Nu-i aşa, Scottie?

Auzindu-şi numele, căţelul începu să dea mai tare din coadă.

— Am avut şi eu un câine cândva, începu Tru. Nu pentru mult timp, dar a fost o companie plăcută în acea perioadă.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu cred că vrei să ştii.

— Hai, spune-mi.

— A fost ucis şi mâncat de un leopard. Am găsit ce a mai rămas din el într-un copac.

Hope îl privi fix.

— Ai dreptate. Mai bine n-aş fi aflat.

— Lumi diferite.

— Zău ca da, răspunse ea scuturând amuzată din cap.

O perioadă destul de lungă de timp continuară să bea din paharele de vin fără să spună nimic. O molie începu să danseze lângă fereastra din dreptul bucătăriei; o pală de vânt flutura în bătaia uşoară a brizei. Valurile se loveau de mal, producând un sunet ca zăngănitul unui borcan cu pietricele. Deşi Tru avea privirea îndreptată spre ocean,

Hope simţea că o privea şi pe ea. I se părea că ochii lui observau totul.

— O să îţi fie dor de locul ăsta? întrebă el în cele din urmă.

— Ce vrei să spui?

— După ce părinţii tăi vând casa. Am văzut pancarta din faţa casei când ne-am despărţit ieri.

Bineînţeles că a văzut-o.

— Da, o să îmi fie dor. Cred că tuturor ne va fi dor să putem veni aici. Casa asta a fost a familiei noastre mult timp şi nu mi-am imaginat niciodată că s-ar putea să nu o mai avem.

— De ce vor părinţii tăi să o vândă?

Imediat ce auzi întrebarea, o cuprinseră grijile din nou.

— Tatăl meu e bolnav, zise ea. Are scleroză laterală amiotrofică. Ştii despre boala asta? Când Tru dădu din cap că nu, Hope îi explică şi adăugă că, deşi guvernul şi asigurarea acopereau o parte din cheltuieli, nu era suficient. Acum vând tot ce pot vinde ca să aibă bani să-şi modifice casa sau să angajeze pe cineva care să aibă grijă de el acasă. Învârti paharul în mână înainte să continue. Incertitudinea e cel mai rău lucru... Mă tem pentru mama. Nu ştiu ce va face fără el. Acum, se preface într-un fel că tata nu are absolut nimic, dar mi-e frică să nu îi fie mai rău pe parcurs. Tata, pe de altă parte, pare să fie împăcat cu diagnosticul, dar poate doar se preface şi el ca să ne fie nouă bine. Uneori simt că sunt singura care îşi face prea multe griji.

Tru nu spuse nimic. Doar se întinse pe spătarul balansoarului şi o examină.

— Te gândeşti la ce am spus, ghici Hope.

— Da, recunoscu el.

— Şi?

Îi răspunse cu o voce scăzută.

— Ştiu că e greu, dar dacă îţi faci griji nu îi ajută nici pe ei şi nici pe tine. Winston Churchill a descris cândva grija ca pe un pârâu îngust care curge prin minte şi care, dacă este alimentat, sapă un canal unde se scurg toate celelalte

gânduri.

Hope rămase impresionată.

— Churchill?

— Unul dintre eroii bunicului meu. Obişnuia să îl citeze mereu. Dar Churchill chiar avea dreptate.

— Aşa eşti şi tu cu Andrew? Nu-ţi faci griji?

— Până acum ţi-ai dat seama, cred, că îmi fac griji.

Fără să vrea, Hope râse.

— Măcar eşti sincer.

— Uneori e mai uşor să fii sincer cu străinii.

Hope ştia că asta i se potrivea şi ei în aceeaşi măsură în care i se potrivea lui. Privind în josul plajei din spatele lui, observă că lumina era stinsă la toate celelalte case, ca şi cum Sunset Beach ar fi fost un oraş fantomă. Luă o gură de vin şi se simţi invadată de o senzaţie de pace care îi traversa membrele şi radia în afară ca lumina unei lămpi.

— Înţeleg de ce îţi va fi dor de locul ăsta, se auzi vocea lui în liniştea totală. E chiar paşnic.

Hope simţea cum mintea i se cufunda în trecut.

— Obişnuiam să petrec aproape toate verile aici cu familia. Când eram mici, eu şi surorile mele stăteam aproape tot timpul în apă. Am învăţat să fac surf acolo, lângă debarcader. Nu am devenit vreo expertă, dar mă descurcam destul de bine. Am plutit pe apă acolo ore întregi, aşteptând să se intensifice valurile. Şi am văzut nişte lucruri incredibile – rechini, delfini, chiar şi câteva balene. Nu erau niciodată foarte aproape de mine, dar odată, când aveam în jur de doisprezece ani, mi s-a părut că văd o bucată de lemn care plutea. Când a apărut la suprafaţă la câţiva metri de mine, i-am văzut capul şi mustăţile şi am îngheţat cu totul. Eram atât de speriată că nu puteam nici să ţip pentru că nu ştiam de când era acolo şi nici ce era. Arăta ca un hipopotam, sau poate o morsă. Dar când mi-am dat seama că nu vrea să îmi facă rău, am stat să-l privesc, pur şi simplu... Chiar am vâslit ca să ţin pasul cu el. Cred că am stat acolo câteva ore până la urmă. Încă mi se pare unul dintre cele mai incredibile lucruri care mi s-au întâmplat.

— Ce animal era?

— Un lamantin. Sunt mult mai des întâlniţi în Florida. Din când în când, mai apar şi pe coasta asta, dar acela a fost singurul pe care l-am văzut vreodată. Sora mea, Robin, încă nu mă crede. Spune că am inventat povestea ca să atrag atenţia asupra mea.

Tru zâmbi.

— Eu te cred. Şi îmi place povestea.

— Mă gândeam că îţi va plăcea. Având în vedere că era vorba despre un animal. Dar mai e un lucru interesant pe care ar trebui să-l vezi cât eşti aici, înainte să înceapă să plouă.

— Ce anume?

— Ar trebui să vizitezi Kindred Spirit mâine. Se află dincolo de debarcader, pe cealaltă insulă, dar poţi merge pe jos la reflux. Când vezi steagul american, mergi în diagonală spre dunele de nisip. Nu ai cum să o ratezi.

— Încă nu ştiu despre ce vorbim.

— E şi mai bine dacă rămâne o surpriză. O să ştii ce să faci.

— Nu înţeleg.

— O să înţelegi.

După expresia lui, Hope îşi dădu seama că îi trezise curiozitatea.

— Aveam în plan să merg la pescuit mâine. Dacă găsesc momeală, bineînţeles.

— Au momeală la magazinul de la debarcader, dar le poţi face pe amândouă, îl asigură ea. Cred că refluxul are loc în jur de ora patru după-amiaza.

— O să mă gândesc. Ce planuri ai mâine?

— Să îmi fac părul şi unghiile pentru nuntă. Şi să găsesc o pereche nouă de pantofi. Chestii de fete.

Tru dădu din cap şi luă o gură de vin, iar o senzaţie de calm îl cuprinse. Se legănară într-o mişcare sincronizată pentru puţin timp, admirând cerul glorios al nopţii. Dar când se surprinse că trebuie să-şi înăbuşe un căscat, Hope simţi că venise timpul ca Tru să plece. Paharul lui de vin se terminase, şi, din nou, ştiu exact ce gânduri îi treceau lui

Hope prin minte.

— Ar trebui să merg acasă, zise el. A fost o zi lungă. Mulţumesc pentru paharul de vin.

Hope ştia că era cel mai bine, dar, chiar şi aşa, fu străpunsă de o uşoară dezamăgire.

— Mulţumesc pentru cină.

Tru îi dădu paharul şi apoi porni spre poartă. Hope lăsă paharele pe masă şi merse în urma lui. La poartă, Tru se opri şi se întoarse spre ea. Hope aproape că putea simţi energia pe care o emana, şi totuşi vocea lui era blândă.

— Eşti o femeie incredibilă, Hope, zise el. Şi am încredere că tu şi Josh veţi reuşi să vă rezolvaţi problemele. E un bărbat norocos.

Vorbele lui o luară prin surprindere, dar ştiu că avea intenţii bune şi că nu o judeca şi nici nu avea aşteptări deosebite.

— O să ne împăcăm, sunt sigură, zise ea, atât pentru el, cât şi ca un mesaj pentru ea însăşi.

Tru deschise poarta şi începu să coboare scările. Hope îl urmă şi se opri la jumătatea drumului. Îşi încrucişă braţele şi îl privi mergând spre pasarelă, apoi spre plajă. Când parcurse un sfert din drum, Tru se întoarse şi îi făcu cu mâna. Hope îi făcu cu mâna la rândul ei, iar când Tru se îndepărtă şi mai mult, reluă drumul înapoi spre terasă. Luă paharele şi le duse în chiuvetă înainte de a păşi încet spre dormitor. Se dezbrăcă şi se privi în oglindă. Primul ei gând fu că trebuia neapărat să slăbească câteva kilograme, dar, în ansamblu, era mulţumită de aspectul ei. Sigur, ar fi fost perfect să aibă un corp zvelt ca acelea care ornau coperţile revistelor, dar pur şi simplu nu era, şi nu fusese niciodată construită aşa. Şi atunci când era adolescentă îşi dorea să fie puţin mai înaltă sau la fel de înaltă ca surorile ei.

Şi totuşi, privindu-şi reflexia, se gândi la felul în care Tru se uitase la ea, interesul lui pentru tot ce spunea şi complimentele pe care i le făcuse în legătură cu înfăţişarea ei. Îi era dor să se desfete cu atracţia vizibilă a unui bărbat faţă de ea, fără a vedea în asta doar un preludiu la sex. Chiar dacă încerca să supună aceste sentimente raţiunii,

ştia că gândirea acesta era periculoasă.

Întorcându-se cu spatele la oglindă, merse la baie şi se spălă pe faţă. După ce îşi dădu jos elasticul cu care îşi prinsese coada, îşi perie părul ca să nu fie încurcat dimineaţă. Trecând apoi la valiză, scoase o pereche de pijamale, dar după o scurtă ezitare renunţă. Aruncă pijamalele înapoi în geantă, merse la dulap şi extrase o pătură suplimentară.

Ura să-i fie frig noaptea, şi, alunecând dezbrăcată sub cuvertură, închise ochii, simţindu-se senzuală şi ciudat de împăcată.

Răsărituri şi surprize

Tru trecu agale de casa lui Hope în dimineaţa următoare, cărând cutia cu instrumente şi o undiţă de pescuit pe umăr. Se uită încă o dată şi observă că o mare parte din vopseaua de pe margini se cojea, iar unele dintre barele balustradei fuseseră cuprinse de rugină; dar i se păru din nou mai potrivită pentru el decât casa în care stătea. Casa tatălui său era prea mare şi, în mod cert, prea modernă, şi încă nu reuşise să-i dea de cap aparatului de cafea. Chiar şi o singură ceaşcă i-ar fi ajuns, dar se gândi că probabil nu fusese menit să se întâmple.

Trecuse deja o oră de la răsărit, şi se întreba dacă Hope era trează. Din cauza reflexiei cerului în ferestre, nu putea să-şi dea seama dacă era vreo lumină aprinsă, dar niciun semn nu indica faptul că ar fi pe terasă. Se gândi la iubitul ei şi scutură din cap, întrebându-se ce putea fi în mintea omului ăluia. Deşi îşi trăise mare parte din viaţă în sălbăticie, până şi Tru ştia că la nunta unei prietene apropiate prezenţa iubitului este, practic, obligatorie. Nu conta dacă se înţelegeau bine sau nu, sau dacă erau certaţi, cum spusese Hope. Fără să vrea, se trezi gândindu-se la cum arăta ea dimineaţa, înainte de a se fi pregătit pentru o nouă zi. Chiar şi cu părul dezordonat şi ochii umflaţi, tot ar fi fost frumoasă. Unele lucruri pur şi simplu nu puteau fi ascunse. Când zâmbea, emana o lumină caldă, şi îţi era foarte uşor să te pierzi în accentul ei. Avea ceva suav şi fluid, ca un cântec de leagăn, şi când îi povestise despre Ellen sau despre lamantin, simţise că ar fi putut să o asculte pentru totdeauna.

În ciuda cerului înnorat, dimineaţa era mai caldă decât în ziua anterioară, iar umiditatea crescuse. Şi briza se înteţise, toate astea demonstrând că Hope avusese dreptate în legătură cu o posibilă furtună în acel weekend. În zilele care anticipau ploaia în Zimbabwe, se simţea în aer o

încărcătură similară.

Când se apropie de scările dinspre debarcader, erau deja şase oameni care pescuiau acolo, şi privi cum unul dintre ei începu să ridice un peşte. Era prea departe ca să distingă detaliile, dar o luă ca pe un semn bun. Se îndoia că va păstra ce urma să prindă; avea deja prea multă mâncare în frigider. Nici nu avea dispoziţia necesară pentru a curăţa peştele, iar cuţitul din trusa de scule părea tocit. Dar mereu îl antrena ideea de a prinde ceva.

În magazin, văzu rafturi cu gustări şi băuturi îngrămădite pe raionul din centru; pe peretele din spate era un grill de unde puteai cumpăra mâncare caldă. Instrumente de pescuit de toate felurile erau aşezate pe suporturi şi agăţate de cârlige; lângă uşă era un frigider cu un semn care făcea reclamă la momeală. Tru extrase câteva recipiente cu creveţi şi le duse la casa de marcat. Plăti şi o taxă pentru pescuit pe debarcader, şi după ce primi restul ieşi fără grabă pe uşă, trecu de un telefon public şi o luă în josul debarcaderului. Soarele pătrunse printre nori pentru un moment şi lumina lui se reflectă puternic pe suprafaţa apei. Majoritatea oamenilor se adunaseră aproape de capăt şi, presupunând că ştiau mai multe decât el, îşi alese un loc în apropierea lor. Spre deosebire de cutia de scule, undiţa era în stare perfectă, şi după ce ataşă momeala şi plumbul, o aruncă.

Într-un colţ al debarcaderului, se auzea o melodie la radio, ceva country, în mod neobişnuit, Andrew era fan al lui Garth Brooks şi George Strait, deşi Tru nu avea nicio idee unde auzise melodiile lor. Când Andrew menţionase numele lor cu câteva luni în urmă, Tru îl privise confuz, iar Andrew îl rugă insistent să asculte *Friends in Low Places,* „Te prinde repede”, recunoscu Tru, dar nimic nu se putea apropia de loialitatea lui faţă de Beatles.

În mod conştient sau subconştient, Tru alesese partea debarcaderului care îl lăsa să vadă casa lui Hope în depărtare. Se gândi la cină şi la plimbarea lor, dându-şi seama că îl făcuse să se simtă în largul lui întreaga seară. Deşi atracţia dintre el şi Kim fusese năucitoare, cu ea nu

simţise aşa ceva; de prea multe ori, simţea de fapt că o dezamăgea. Şi, deşi acum erau prieteni, erau şi momente când avea aceeaşi senzaţie, în special atunci când venea vorba despre timpul pe care îl petrecea cu Andrew.

Fusese impresionat şi de felul în care Hope vorbise despre prietenii şi familia ei. Era clar că ţinea la ei toţi cu adevărat. Avea o empatie naturală, nu era pură simpatie, iar oamenii de felul acesta i se păruseră mereu o raritate. Simţise asta chiar şi când vorbiseră despre Andrew.

Gândindu-se la fiul lui, îşi dorea acum să fi amânat plecarea în călătorie, ştiind că urma să îl vadă pe tatăl lui abia sâmbătă după-amiază. Era ciudat că omul nici măcar nu sunase ca să-i explice, dar pe Tru îl irita numai problema pe care i-o cauzase cu Andrew. Îi fusese dor de Andrew de când se trezise în acea dimineaţă, şi hotărî să îl sune de la telefonul public pe lângă care trecuse. Va da un telefon cu taxă inversă, costul va substanţial, dar Kim avea să-i permită să plătească la întoarcere. Datorită diferenţei de fus orar, şi având în vedere că Andrew era la şcoală şi apoi avea teme, Tru îşi dădu seama că mai avea câteva ore. Deja aştepta cu nerăbdare zborul lui spre casă de luni.

Cu excepţia...

Ridică privirea spre casa lui Hope din nou şi zâmbi când o văzu în urma lui Scottie, care traversă rapid pasarela şi coborî scările. Ajunşi pe plajă, Hope se aplecă, îl eliberă pe Scottie din lesă, iar câinele o luă la fugă. Nu erau pescăruşi în apropiere, dar avea să-i găsească el cumva; Tru nu avea nicio îndoială în această privinţă. Privindu-i, se întreba dacă Hope se gândea la el şi spera ca şi ea să se fi simţit la fel de bine ca el seara trecută.

Cu fiecare pas, se îndepărta din ce în ce mai mult de debarcader, iar figura ei se micşora în depărtare. Tru o privea oricum, până când detectă o mişcare subtilă a undiţei. Când simţi că ceva trăgea, trase şi el de capătul undiţei, coborî cârligul şi, imediat, greutatea şi tensiunea de la capătul firului crescură. Lăsă undiţa în jos şi începu să ruleze firul, lăsându-l exact atât de întins cât trebuia, şi îl frapă din nou cât de puternici erau peştii, indiferent de

mărime. Erau făcuţi numai din muşchi. Dar intră în jocul lui, ştiind că peştele avea să obosească în cele din urmă.

Rulând în continuare firul, privi cum o vietate cu un aspect ciudat apăru la capătul firului. O balansă până la platforma debarcaderului, neavând idee la ce se uita. Era plată şi ovală, cu doi ochi pe faţă. Cu vârful ghetei o ţinu ca să nu se zbată, scoase o mănuşă şi un cleşte din trusă şi încercă să extragă cârligul fără să-i rănească gura. În timp ce se chinuia să facă asta, auzi o voce din spate.

— Oho, ce cambulă mare! E de păstrat.

Tru se uită în sus şi văzu un bătrân cu o şapcă de baseball care purta haine cu câteva mărimi mai mari. Îi lipseau dinţii din faţă, iar accentul lui, mult mai pronunţat decât al lui Hope, era greu de înţeles.

— Aşa se numeşte?

— Nu-mi spune că n-ai mai văzut o cambulă.

— Asta e prima dată.

Omul se uită cu neîncredere la el.

— De unde eşti?

Neştiind dacă omul mai auzise de Zimbabwe, zise doar „Africa”.

La acel moment, Tru deja scosese cârligul şi, lăsând cleştele deoparte, apucă peştele şi era gata să îl arunce în apă când îl auzi pe bărbat strigând.

— Ce ai de gând să faci?

— Voiam să-i dau drumul.

— Nu mi-l dai mie? Nu prea am avut noroc ieri sau de dimineaţă. N-ar strica nişte peşte la cină.

Tru se gândi de două ori şi ridică din umeri.

— Sigur.

Bărbatul se întinse şi luă peştele, trecu pe cealaltă parte a debarcaderului, iar peştele fu ascuns de ochii lumii într-o cutie frigorifică mică.

— Mulţumesc! strigă omul.

— Cu plăcere.

Tru îşi pregăti undiţa din nou şi o aruncă în apă. Hope deja se transformase într-o mică pată văzută la orizont.

O recunoscu oricum, şi pentru mult timp nu putu să-şi ia

ochii de la ea.

Hope stătea cu ochii pe Scottie şi îl chema la ea de fiecare dată când se apropia de duna de nisip, nu că ar fi ascultat-o vreodată. Speranţa ca Scottie să înceapă să fie mai ascultător era deşartă. Desigur, totul se potrivea perfect cu felul cum începuse dimineaţa ei.

Imediat după ce se trezi, auzi telefonul sunând în bucătărie. Hope îşi înfăşură pătura în jurul ei şi se lovi cu degetul de la picior de un colţ când se grăbi să răspundă. Se gândi că poate era Josh, dar îşi aminti de diferenţa de fus orar imediat ce o auzi pe Ellen plângând la celălalt capăt al firului. În hohote, chiar – la început, Hope nici nu pricepea ce încerca să-i spună. Ellen nu reuşea decât să scoată câteva vorbe chinuite din când în când. Hope crezu iniţial că fusese anulată nunta, şi dură puţin până reuşi să descifreze faptul că Ellen plângea din cauza vremii. Între plânsete, Ellen îi transmise lui Hope că se anunţase ploaie la sfârşitul acelei zile şi că era practic sigur că vor fi furtuni pe timpul weekendului. Lui Hope i se păru puţin exagerat, dar Ellen era de neconsolat, indiferent de ce îi spunea. Nu că Hope ar fi avut vreo şansă să scoată un cuvânt. Convorbirea fusese mai de grabă un monolog plângăcios pe tema nedreptăţii vieţii. Cât prietena ei vorbea fără oprire, Hope se sprijini de un dulap, cu picioarele încrucişate şi cu degetul inflamat, întrebându-se absentă dacă Ellen şi-ar da seama dacă lăsa telefonul jos şi mergea la baie. Avea mare nevoie să facă pipi, şi când reuşi să scape de Ellen, aruncă pătura şi şchiopătă cât de repede putu spre baie.

Apoi, ca şi cum vreo zeitate voia să se răzbune atât pe Tru, cât şi pe ea, i se strică aparatul de cafea. Luminiţa se aprinse, dar apa nu se încălzea, iar Hope îşi puse problema dacă ar trebui să fiarbă ea apa şi să o verse peste cafeaua măcinată. Atunci, însă, Scottie deja era la uşă, şi ştia că dacă nu îl scoate suficient de repede, urma să aibă o grămadă de curăţat. Aşa că îşi puse nişte haine la întâmplare şi îşi duse câinele pe plajă, sperând să salveze ce mai putea din acea dimineaţă cu o plimbare relaxantă.

Dar Scottie făcea ca asta să fie imposibil. În două rânduri, alergă până în vârful dunei şi de-a lungul pasarelei spre casa cuiva – fie în încercarea de a găsi acea pisică din nou, fie vrând doar să-i cauzeze un infarct lui Hope – aşa că fu nevoită să se caţăre după el. Probabil putea să-i pună iar lesa, dar Scottie ori ar fi încercat să-i tragă mâna mergând înaintea ei, ori s-ar fi bosumflat, şi Hope nu avea chef de niciuna dintre ele.

Şi totuşi...

Cât vorbea la telefon, îl văzu pe Tru trecând pe lângă casa ei pe drumul spre debarcader, cu echipamentul de pescuit, şi nu putu să nu zâmbească. Încă nu-i venea să creadă că luase cina cu el. Gândurile ei se întorceau la conversaţia lor... era surprinsă de cât de plăcută fusese seara lor şi de cât de naturală fusese conexiunea dintre ei.

Se întrebă dacă avea să-i urmeze sfatul şi să viziteze Kindred Spirit după pescuit. Ţinând cont că se apropiau furtunile, ziua următoare ar fi fost prea târziu, dar asta o viza şi pe ea. După programările din acea zi, Hope se gândi că ar mai fi avut puţin timp să treacă pe la cutia poştală, şi cât se plimba pe plajă decise să facă chiar asta.

Dar trebuia să se grăbească, sau urma să întârzie. Avea programare la coafor în Wilmington la nouă şi la pedichiură la unsprezece. Voia să vadă şi dacă putea să găsească nişte pantofi potriviţi pentru nuntă – pantofii vişinii cu toc pe care Ellen îi alesese pentru domnişoarele de onoare o strângeau groaznic de tare, aşa că se hotărâse că nu putea să fie în agonie toată noaptea. Traficul probabil că urma să fie îngreunat, aşa că scurtă plimbarea, îl chemă pe Scottie la ea şi se întoarse. La scurt timp, Scottie trecu ca un glonţ pe lângă ea, cu limba pe jumătate afară. Îl privi cum aleargă şi se uită scurt spre debarcader. Văzu un grup de oameni, dar nu păreau altceva decât umbre, şi se întrebă dacă Tru avea noroc la pescuit.

Înapoi în casă, îl uscă pe Scottie cu un prosop, apoi făcu un duş scurt. Mai târziu, îşi puse o pereche de blugi, o bluză şi sandale. Purtase aproximativ aceeaşi ţinută în ziua anterioară, dar când se uită în oglindă nu putu să nu

observe că ceva era schimbat – părea mai drăguţă sau poate chiar mai atrăgătoare – şi înţelese că se vedea prin ochii unui străin. Aşa cum o văzuse Tru în noaptea trecută când stăteau de o parte şi de alta a mesei.

Odată cu revelaţia aceasta veni şi o altă decizie. Hope răscoli sertarul de sub telefon şi găsi ce îi trebuia. Scrise biletul, ieşi prin uşa din spate şi coborî spre plajă. Urcă scările, traversă pasarela casei de lângă şi lipi biletul lângă zăvorul porţii, unde Tru nu putea să nu îl vadă.

Se întoarse pe acelaşi drum şi îşi luă geanta înainte să iasă pe uşă. Când urcă în maşină, inspiră adânc întrebându-se cum aveau să decurgă lucrurile.

Tru nu era sigur de ce făcuse Hope. O văzuse ieşind pe terasa din spate, la aproximativ patruzeci de minute după ce terminase plimbarea cu Scottie, şi apoi mergând spre casa unde stătea el. Dezamăgirea de a nu fi fost acolo dacă Hope îl căutase pe el îl înţepa ca un ghimpe, dar văzu că se oprise la poartă. Presupuse că nu ştia dacă să îndrăznească să meargă mai departe, dar după câteva secunde o văzu întorcându-se şi dispărând în casa părinţilor ei. Nu o mai văzu de atunci.

Ciudat.

Se gândea în continuare la ea. Ar fi fost uşor să pună acele gânduri pe seama unei atracţii trecătoare, sau chiar a disperării. Fără îndoială, Kim ar fi fost de acord. De la divorţ, fosta lui soţie îl întreba ocazional dacă a mai întâlnit pe cineva. Când îi răspundea că nu, ea spunea în glumă că era atât de lipsit de antrenament încât s-ar fi îndrăgostit de prima femeie care îi acorda cea mai mică atenţie.

Dar nu asta se întâmpla acum. Nu era o atracţie trecătoare şi nici nu era disperat, dar recunoscu faptul că Hope îi părea captivantă. În mod ironic, avea de-a face şi cu Kim. De la începuturile relaţiei lor, Kim ştiuse cât de atrăgătoare era, şi toată viaţa studiase cum să-şi folosească în scop personal calităţile. Hope părea chiar opusul, deşi era la fel de frumoasă, iar asta îi transmitea un semnal în acelaşi mod intuitiv în care, atunci când termina

un desen, se gândea: „Exact aşa ar trebui să fie”.

Ştia că astfel de gânduri nu erau cuvenite şi că poate nimic bun nu avea să iasă din asta. Nu doar că pleca luni, dar şi Hope trebuia să se întoarcă la viaţa ei duminică, o viaţă care includea bărbatul cu care credea că se va căsători, chiar dacă în prezent aveau probleme. Şi, după toate evenimentele din acel weekend, nu avea nicio certitudine că se vor mai vedea vreodată.

Simţind din nou că firul undiţei se întindea, intră în joc, alese momentul potrivit şi aruncă cârligul. După o altă confruntare surprinzătoare, ridică un peşte diferit de primul, dar pe care tot nu îl recunoştea. Bătrânul cu şapca de baseball se îndreptă din nou către el şi privi cum Tru încerca să scoată cârligul.

— O, ăsta da, merlan! zise omul.

— Merlan?

— Merlan englezesc. Bacaliar. Tot de păstrat. Ar fi numai bun de gătit. Dacă te gândeai cumva să îl arunci înapoi, vreau să zic.

Tru îi dădu peştele şi privi cum şi acesta dispăru în cutia frigorifică.

Nu mai avu la fel de mult noroc în restul dimineţii, dar curând veni vremea să îl sune pe Andrew. Îşi strânse lucrurile, merse până la magazin, luă nişte monede, apoi merse la cabina telefonică. Îi luă o jumătate de minut şi multe monede până reuşi să facă un apel internaţional, dar în final auzi sunetul cunoscut al unui apel în desfăşurare.

Când răspunse Kim, acceptă costul suplimentar, şi Andrew se auzi de cealaltă parte. Fiul lui avea tot felul de întrebări despre America, majoritatea legate de filme pe care le văzuse. Păru dezamăgit să afle că pe străzi nu se trăgeau focuri constant şi că nu se găseau oameni cu pălării de cowboy şi vedete la orice colţ de stradă. După aceste întrebări, conversaţia continuă cu subiecte mai comune, iar Tru îl ascultă pe Andrew povestindu-i despre ce făcuse în ultimele zile. Simţi o durere surdă auzindu-i vocea şi gândindu-se că îi desparte jumătate de lume. La rândul lui, Tru îi povesti lui Andrew despre plajă şi îi descrise cei

doi peşti pe care îi prinsese; îi spuse de asemenea despre Scottie şi cum îl căutase ca să îl ajute. Vorbi cu fiul lui mai mult timp decât îşi imaginase – aproape douăzeci de minute –, apoi o auzi pe Kim spunându-i că încă mai avea teme de făcut. Luă receptorul după ce Andrew încheie.

— Îi e dor de tine, zise ea.

— Ştiu. Şi mie îmi e dor de el.

— Te-ai întâlnit cu tatăl tău?

— Nu, răspunse Tru.

Îi zise despre întâlnirea stabilită pentru duminică după-amiază. Când termină de vorbit, Kim îşi drese vocea.

— Ce i-ai zis de câine? A fost lovit de maşină?

— Nu a fost nimic grav, îi răspunse Tru înainte de a repeta povestea.

Făcu greşeala de a-i menţiona numele lui Hope, şi Kim reacţionă imediat.

— Hope?

— Da.

— O femeie?

— Evident.

— Bănuiesc că v-aţi înţeles bine din prima.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că ştii cum o cheamă, ceea ce înseamnă că aţi petrecut ceva timp discutând. Iar tu nu mai faci asta în ultimul timp. Spune-mi despre ea.

— Nu sunt multe de zis.

— Aţi ieşit împreună?

— De ce ar conta asta?

În loc să dea un răspuns, Kim râse.

— Nu pot să cred! Ai cunoscut în sfârşit o femeie, şi tocmai în America! A fost vreodată în Zimbabwe?

— Nu...

— Spune-mi totul despre ea. Ca răsplată, nu o să te pun să-mi dai banii pe apel.

Kim rămase la telefon zece minute, şi deşi Tru încercă din răsputeri să nu dezvăluie tot ce simţea pentru Hope, aproape că o auzea pe Kim zâmbind de cealaltă parte. Până la finalul conversaţiei, devenise neliniştit, aşa că merse mai

încet înapoi pe plajă. Sub un cordon de nori plumburii care se apropiau progresiv, se întrebă cum de Kim putuse să deducă atât de multe într-un timp atât de scurt. Chiar dacă accepta ideea că îl cunoştea mai bine decât oricine altcineva, îi păru de-a dreptul straniu.

Femeile chiar erau sexul misterios.

Puţin mai târziu, în timp ce urca treptele spre terasa din spate, fu surprins să vadă o bucată albă de hârtie lipită lângă zăvor. Hope probabil că îi lăsase acel bilet – şi de aceea trecuse pe acolo. Dezlipi biletul şi îl citi:

Salut! Mă duc la Kindred Spirit azi. Dacă vrei să vii, ne vedem pe plajă la trei.

Ridică din sprânceană. Clar femeile erau sexul misterios.

Găsi un pix în casă şi îi răspunse în scris. Amintindu-şi că îi vorbise despre nişte programări, ieşi pe uşa din faţă, merse până la casa ei şi lăsă biletul între uşă şi ramă, lângă mânerul de la uşa principală. Observă că maşina ei nu era pe alee.

Înapoi în casă, făcu puţină gimnastică şi mâncă ceva. Aşezat la masă, privi pe fereastră la cerul care devenea din ce în ce mai ameninţător, sperând ca ploaia să nu înceapă, măcar până seara.

Ellen îi recomandase nu doar salonul din Wilmington, ci şi pe Claire, stilista. În timp ce se aşeza, Hope văzu că era vorba de o femeie cu mulţi cercei în urechi, o zgardă de câine neagră cu ţinte şi păr negru cu şuviţe mov. Purta pantaloni negri strâmţi, iar ansamblul era completat de o bluză neagră fără mâneci. Se întrebă atunci la ce se gândise Ellen când venise cu sugestia. Află apoi că Ellen fusese o clientă fidelă a lui Claire, care lucrase în Raleigh înainte de a se muta în Wilmington în acel an. Hope încă nu se simţea sigură, dar se rugă să iasă totul bine şi se lipi de spătarul scaunului. După ce o întrebă despre lungimea şi felul în care voia să-i taie părul, Claire continuă cu un val constant de pălăvrăgeală. Când Hope rămase fără aer

văzând cei aproape opt centimetri de păr care aveau să fie tăiaţi, Claire îi promise că va fi încântată la final, şi continuă să vorbească despre subiectul anterior, oricare o fi fost acela.

Hope fu agitată pe tot parcursul transformării, dar după şuviţe, uscat şi coafat, talentul lui Claire deveni de necontestat. Părul castaniu natural al lui Hope avea acum nişte nuanţe mai deschise, ca şi cum ar fi petrecut toată vara la soare, iar tunsoarea în sine părea să-i încadreze faţa într-un mod pe care Hope nici nu şi-l imaginase. Îi lăsă lui Claire un bacşiş foarte generos la plecare, trecu strada pentru a merge la salonul de manichiură şi deschise uşa chiar la ora la care era programată. Manichiurista, o vietnameză de vârstă mijlocie, vorbea engleza foarte puţin, aşa că Hope îi arătă culoarea vişiniu-roşiatic care se potrivea cu rochia de domnişoară de onoare şi citi o revistă cât îi erau făcute unghiile.

Apoi, Hope trecu pe la Wal-Mart ca să cumpere un aparat de cafea nou. Alese modelul cel mai puţin costisitor. Părea inutil, ţinând cont că urmau să vândă casa, dar o ceaşcă de cafea era parte din rutina de dimineaţă a lui Hope, şi se gândi să îl împacheteze duminică şi să i-l dea lui Ellen drept cadou de nuntă, cu un bilet în care să menţioneze că fusese folosit puţin... „Glumesc.” Dar gândul o făcu să chicotească. Petrecu apoi puţin timp căutând prin magazinele din apropiere şi fu încântată să găsească o pereche de sandale confortabile care se potriveau cu rochia ei. Deşi erau cam scumpe, se simţi norocoasă să găsească o pereche potrivită, mai ales în ultimul moment. Cheltui apoi o sumă generoasă pe o pereche de sandale albe cu mărgele care să le înlocuiască pe cele uzate pe care le purta atunci. Intră şi în buticul de haine de alături şi căută printre rândurile de haine. Puţină terapie prin cumpărături n-a făcut rău nimănui, până la urmă, şi alese în final o rochie de vară cu flori, care se întâmplase să fie şi la reducere. Era uşor decoltată în faţă, cambrată pe talie, şi se termina chiar deasupra genunchilor. Nu era genul de rochie pe care o cumpăra de obicei – de fapt, sincer, cumpăra rar rochii –,

dar era interesantă şi feminină, şi nu putu să zică nu, chiar dacă nu avea idee unde o să o poarte.

Drumul de întoarcere fu mai uşor de parcurs, cu mai puţin trafic şi cu un noroc aparent interminabil în privinţa semafoarelor. Pe autostradă, trecu printre câmpiile care se aflau sub nivelul mării înainte să ajungă la drumul spre ieşire care ducea la Sunset Beach. Câteva minute mai târziu, intră pe alee. Adunându-şi cumpărăturile, urcă scările până la uşa din faţă şi văzu o bucată de hârtie lângă mâner. O scoase şi recunoscu biletul pe care i-l scrisese lui Tru mai devreme. Primul ei gând fu că i-l înapoiase fără să adauge niciun comentariu, ceea ce o derută, şi abia după ce îl întoarse văzu că scrisese ceva la rândul lui.

Voi fi pe plajă la trei. Aştept cu interes conversaţiile afectuoase şi mai multe informaţii despre misterul de la Kindred Spirit; anticipez o serie de surprize cu tine ca ghid.

Hope clipi, gândindu-se că omul ăsta chiar ştia cum să scrie un bilet. Formularea era vag romantică, ceea ce nu făcea decât să intensifice căldura creată de simplul fapt că acceptase să i se alăture.

Când deschise uşa, Scottie începu să o înconjoare dând din coadă. Hope strânse vechiul aparat de cafea şi îl aruncă în coşul de gunoi de afară în timp ce Scottie îşi făcu treaba, apoi făcu loc aparatului nou de cafea. Puse celelalte sacoşe în dormitor şi, uitându-se la ceas, văzu că mai avea o oră să se pregătească. Cum părul îi era deja aranjat, pregătirea se rezumă doar la a lua o jachetă subţire din valiză şi a o lăsa la îndemână până era gata de plecare.

Ceea ce însemna că nu mai avea nimic altceva de făcut în afară de a alterna între încercarea de a se relaxa pe canapea şi ridicatul în mod regulat ca să verifice în oglindă cum arată, fiind totodată pe deplin conştientă de cât de greu părea să treacă timpul.

O scrisoare de dragoste

La ora trei fără zece minute, Tru ieşi din casă şi porni pe pasarelă spre plajă, remarcând că temperatura scăzuse considerabil faţă de dimineaţă. Cerul era cenuşiu şi briza constantă tulbura oceanul. Spuma se răspândea pe plajă, rostogolindu-se ca buruienile uscate prin filmele western pe care le văzuse uneori la televizor în copilărie.

O auzi pe Hope înainte să o vadă. Striga la Scottie să nu mai tragă aşa tare de lesă. Pe măsură ce cobora pe plajă, observă că îşi pusese o jachetă subţire şi că părul ei castaniu era nu doar mai scurt, dar şi mai deschis la culoare pe alocuri. Privi cum Scottie o trăgea spre el.

— Salut, zise ea când se apropie. Cum a fost ziua ta?

— Liniştită, răspunse Tru, gândindu-se la felul cum ochii ei de obicei turcoaz reflectau acum cerul gri, căpătând un aspect aproape diafan. Am fost la pescuit mai devreme.

— Ştiu. Te-am văzut mergând în acea direcţie dimineaţă. Ai avut noroc?

— Puţin, spuse el. Tu? Ai reuşit să faci tot ce ţi-ai propus?

— Da, dar alerg de când m-am trezit.

— Chiar, părul tău arată foarte bine.

— Mulţumesc. Coafeza mi-a tăiat mai mult decât aş fi vrut, dar mă bucur că încă mă recunoşti. Trase fermoarul jachetei şi se aplecă pentru a-i da drumul lui Scottie din lesă. Crezi că vei avea nevoie de o haină? E destul de răcoare acolo şi vom merge puţin pe jos.

— N-o să am probleme.

— Probabil e sângele zimbabwean care îţi curge prin vene.

Imediat ce scăpă de lesă, Scottie o luă la fugă, răscolind nisipul în urma lui. Cei doi îl urmară.

— Probabil crezi că l-am scăpat de sub control, ştiu, zise ea, dar l-am dus la lecţii de dresaj. E prea încăpăţânat ca să înveţe ceva.

— Dacă aşa spui tu.

— Nu mă crezi?

— De ce nu te-aş crede?

— Nu sunt sigură. Mă gândesc că probabil mă consideri slabă din fire când vine vorba de câinele meu.

— Nu ştiu dacă e sigur pentru mine să răspund la această afirmaţie.

Hope râse.

— Probabil că nu e. Ai reuşit să vorbeşti cu Andrew?

— Da. Dar sunt destul de sigur că mie îmi e mai dor de el decât îi este lui.

— Cred că aşa se întâmplă cu copiii, nu? De fiecare dată când mergeam în tabără, mă distram atât de tare încât nici nu aveam timp să mă gândesc la ai mei.

— E bine de ştiut, zise el. Se uită scurt la ea. Te-ai gândit vreodată să faci un copil?

— Mereu, recunoscu ea. Nu-mi pot imagina să nu am copii.

— Serios?

— Bănuiesc că eu chiar sunt atrasă de ideea de căsătorie şi familie. Adică da, îmi place slujba mea, dar pentru mine viaţa nu se rezumă la asta. Îmi amintesc când s-a născut primul copil al surorii mele şi m-a lăsat să-l ţin, iar eu pur şi simplu m-am topit... Ca şi cum mi-am dat seama de scopul meu în viaţă. Dar, de fapt, asta mi-am dorit mereu. Ochii îi străluceau. Când eram mică, obişnuiam să merg prin casă cu o pernă sub bluză, prefăcându-mă că sunt însărcinată. Râse de această amintire. Mereu mi-am imaginat că voi fi mamă... cumva, ideea de a purta o persoană înăuntrul tău, de a o aduce pe lume şi de a o iubi cu o intensitate aproape primitivă îmi pare... profundă. Nu mă duc atât de des la biserică, dar sentimentele mele cu privire la asta sunt, aş zice, cea mai spirituală latură a mea.

Tru o privi cum îşi ascunse o şuviţă de păr după ureche încercând parcă să camufleze un adevăr dureros, iar vulnerabilitatea ei îl făcu să vrea să o îmbrăţişeze.

— Dar, bănuiesc, lucrurile nu ies mereu aşa cum ne imaginăm, nu-i aşa?

Întrebarea era retorică, aşa că Tru nu răspunse. După câţiva paşi, Hope continuă:

— Ştiu că viaţa e nedreaptă, şi am auzit şi vorba aceea veche despre cum omul îşi face planuri, iar Dumnezeu râde, dar nu mă aşteptam să fiu singură la vârsta mea. E ca şi cum viaţa mea e suspendată, într-un fel. Părea că tot ce îmi doream era la locul potrivit. Cunoscusem un bărbat minunat, ne făceam idei de viitor, iar apoi... nimic. Suntem exact acolo unde eram acum şase ani. Nu locuim împreună, nu suntem căsătoriţi şi nici măcar logodiţi. Suntem doar iubiţi. Scutură din cap. Îmi pare rău. Probabil nu te interesează toate astea.

— Nu e adevărat.

— De ce ţi-ar păsa?

„Pentru că îmi pasă de tine”, se gândi el. Dar, în loc, zise:

— Pentru că, uneori, singurul lucru de care cineva are nevoie este o altă persoană care să îl asculte.

Hope păru să contemple ideea aceea cât mergeau prin nisip. Scottie era cu mult înaintea lor, deja mai departe de debarcader, urmărind stoluri de păsări, unul după altul, la fel de energic ca de obicei.

— Probabil că nu ar fi trebuit să zic nimic, completă ea ridicând din umeri cu o expresie tristă. Sunt doar dezamăgită de Josh acum şi mă gândesc la ce ne prevede viitorul. Sau dacă măcar avem un viitor. Dar vorbeşte mai mult furia din mine. Dacă m-ai fi întrebat despre el când ne înţelegeam bine, nu m-aş mai fi oprit din a spune ce bărbat minunat e.

Când i se stinse vocea, Tru se uită la ea.

— Ştii dacă vrea să se căsătorească? Sau să aibă copii?

— Asta e problema... spune că vrea. Sau, cel puţin, asta spunea. Nu prea am mai vorbit despre asta recent, şi când am încercat să aduc subiectul ăsta în discuţie, totul a degenerat foarte repede. De asta nu e aici în acest moment. Pentru că ne-am certat foarte tare, iar acum, în loc să vină cu mine la nuntă, e în Las Vegas cu băieţii.

Tru se strâmbă subtil. Chiar şi în Zimbabwe, oamenii ştiau de Las Vegas. Între timp, Hope continuă:

— Nu ştiu. Poate sunt eu de vină. Probabil aş fi putut să gestionez situaţia mai bine, şi ştiu că îl fac să pară complet egoist. Dar nu e. Doar că, uneori, cred că încă nu s-a maturizat.

— Câţi ani are?

— Aproape patruzeci. Chiar, tu câţi ani ai?

— Patruzeci şi doi.

— Când te-ai simţit ca un adult, pe deplin?

— La optsprezece ani, când am plecat de la fermă.

— Asta nu mă surprinde. Cu toate lucrurile prin care ai trecut, nu ai avut de ales decât să te maturizezi.

La acel moment, ajunseră la debarcader, iar Tru observă că multe dintre picioarele acestuia nu mai erau acoperite de apă. Era refluxul, aşa cum îi spusese ea.

— Ce intenţionezi să faci? o întrebă el.

— Nu ştiu, zise ea. Acum, bănuiesc că, până la urma urmei, ne vom împăca şi vom continua de unde am rămas.

— Asta îţi doreşti?

— Îl iubesc, recunoscu ea. Iar el mă iubeşte pe mine. Ştiu că acum pare a fi un ticălos, dar, în general, e chiar... minunat.

Deşi Tru se aşteptase să audă acele cuvinte, o parte din el îşi dorea ca ea să nu le fi spus.

— De asta nu mă pot îndoi.

— De ce spui asta?

— Pentru că, răspunse el, ai ales să rămâi cu el timp de şase ani. Şi, din câte am aflat despre tine, nu ai fi făcut asta dacă nu avea o suită de trăsături admirabile.

Hope se opri să ridice o scoică colorată, dar văzu că era spartă.

— Îmi plac cuvintele pe care le foloseşti. De multe ori pari a fi britanic. Nu am mai auzit pe nimeni să zică „o suită de trăsături admirabile”.

— Păcat.

Aruncă scoica şi râse.

— Vrei să ştii ce cred?

— Ce crezi?

— Cred că a fost o mare greşeală din partea lui Kim să te

lase să-i scapi.

— E frumos din partea ta că spui asta. Dar nu a fost. Nu sunt sigur că sunt făcut să fiu soţul cuiva.

— Asta înseamnă că nu te vei mai căsători?

— Nu m-am mai gândit la posibilitatea asta. Între muncă şi timpul petrecut cu Andrew, să întâlnesc pe cineva se situează destul de jos pe lista mea de priorităţi.

— Cum sunt femeile în Zimbabwe?

— În lumea mea, vrei să spui? Femeile singure?

— Da, sigur.

— Greu de găsit. Majoritatea femeilor pe care le întâlnesc sunt deja căsătorite şi sunt la casa lor cu soţii lor.

— Poate ar trebui să te muţi în altă ţară.

— Zimbabwe e casa mea. Şi Andrew e acolo. Nu l-aş lăsa niciodată.

— Nu, zise ea. Nu ai putea.

— Dar tu? Te-ai gândit vreodată să te muţi din Statele Unite?

— Niciodată, zise ea. Şi cu siguranţă nu e posibil acum, având în vedere că tata e bolnav. Dar nici în viitor nu ştiu dacă aş putea. Familia mea e aici, prietenii mei sunt aici. Totuşi, sper să ajung în Africa cândva. Şi să merg în safari.

— Dacă vii, să ai grijă la ghizi. Unii dintre ei pot fi foarte cuceritori.

— Da, ştiu, îl împinse ea cu umărul în joacă. Eşti gata pentru Kindred Spirit?

— Încă nu ştiu ce e asta.

— E o cutie poştală de pe plajă, spuse ea.

— Cui îi aparţine?

Hope ridică din umeri.

— Oricărei persoane, bănuiesc. Şi tuturor.

— Ar trebui să scriu o scrisoare?

— Dacă vrei, zise ea. Prima dată când am fost, eu am scris.

— Când s-a întâmplat asta?

Medită asupra întrebării.

— Cam acum cinci ani?

— Aş fi crezut că mergi acolo de când erai mai mică.

— Nu e acolo de atâta timp. Cred că tata mi-a spus că au pus-o în 1983, dar e posibil să greşesc. Am fost doar de câteva ori. Inclusiv anul trecut, în ziua de după Crăciun, şi a fost o nebunie.

— De ce?

— Pentru că erau patruzeci de centimetri de zăpadă. E singura dată când am văzut zăpadă pe plajă. Când ne-am întors, am construit un om de zăpadă lângă scări. Cred că am o poză cu el prin casă.

— Eu nu am văzut zăpada.

— Niciodată?

— În Zimbabwe nu ninge, şi în Europa am fost doar vara.

— În Raleigh ninge rar, dar părinţii mei obişnuiau să ne ducă iarna la schi la Snowshoes, în Virginia de Vest.

— Te pricepi la schi?

— Mă descurc. Nu mi-a plăcut niciodată să merg prea repede. Nu sunt aşa aventuroasă. Doar îmi place să mă distrez.

În depărtare, Tru văzu norii scânteind la orizont.

— Astea sunt fulgere?

— Probabil.

— Asta înseamnă că ar trebui să ne întoarcem?

— Sunt deasupra mării, zise ea. Furtuna va veni din nord-vest.

— Eşti sigură?

— Destul de sigură, răspunse ea. Sunt dispusă să îmi asum riscul, dacă eşti şi tu.

— Bine, atunci, aprobă el din cap, şi continuară drumul, debarcaderul devenind din ce în ce mai mic în urma lor.

Sunset Beach se termină într-un final, iar direct în faţa lor se întindea Bird Island. Fură nevoiţi să înconjoare duna ca să nu îşi ude picioarele, iar Tru începu să se gândească din nou la modul în care Hope se ciocnise de el în joacă. I se părea că încă simte senzaţia, nişte furnicături pe lungimea braţului.

— E o cutie poştală, zise Tru.

Ajunseră la Kindred Spirit, iar Hope îl privi pe Tru pur şi

simplu uitându-se fix la ea.

— Îţi spusesem asta deja.

— Credeam că poate era o metaforă.

— Nu, zise ea. E reală.

— Cine are grijă de ea?

— Nu am idee. Tata probabil ţi-ar putea spune, dar presupun că un localnic. Haide.

În timp ce se apropia de cutia poştală, îl privi pe Tru şi observă gropiţa din bărbia lui şi părul lui ciufulit de vânt. Peste umărul lui, îl văzu pe Scottie adulmecând lângă dună, cu limba pe afară, obosit de misiunea lui neîncetată de a zburătăci păsările în aer cu orice preţ.

— Probabil vei lua ideea asta înapoi cu tine în Zimbabwe şi vei pune o cutie poştală în mijlocul sălbăticiei. Cât de tare ar fi?

Tru scutură din cap în semn de dezaprobare.

— Termitele ar roade suportul în mai puţin de o lună. În plus, nu e ca şi cum cineva ar putea să pună o scrisoare în ea sau să stea să citească. E prea periculos.

— Te duci vreodată singur în sălbăticie?

— Doar dacă sunt înarmat. Şi doar când pot anticipa că voi fi în siguranţă, în funcţie de ce animale vor fi în preajmă.

— Care sunt cele mai periculoase animale?

— Depinde de timpul şi de locul şi de starea animalului, răspunse el. În general, dacă te afli în apropierea apei, crocodilii şi hipopotamii. În savană, pe timpul zilei, elefanţii, în special dacă sunt în sezonul de împerechere. În savană, pe timpul nopţii, leii. Şi mamba negri tot timpul. E un şarpe. Foarte veninos. Muşcătura lui e aproape mereu fatală.

— Avem mai multe feluri de şerpi crotali în Carolina de Nord. Un copil a venit odată la camera de urgenţe după ce a fost muşcat. Dar aveam antivenin la spital şi şi-a revenit. Dar cum de am ajuns la subiectul ăsta?

— Tu ai sugerat să pun o cutie poştală în mijlocul sălbăticiei.

— Ah, da, zise ea. Deja avea mâna pe mânerul cutiei. Eşti gata?

— Există vreun protocol?

— Sigură ca există, zise ea, întâi faci zece sărituri cu forfecare şi apoi cânţi „Auld Lang Syne”, şi trebuie să aduci tort red velvet ca ofrandă şi să îl laşi pe bancă.

Când o privi confuz, Hope chicoti.

— Te-am prins. Nu, nu e niciun protocol. Doar... citeşti ce e în cutie. Şi, dacă vrei, poţi să scrii ceva.

Hope trase de mâner ca să deschidă cutia şi scoase întregul teanc de scrisori care se afla înăuntru, aducându-l apoi cu ea pe bancă. Când aşează teancul lângă ea, Tru se aşează şi el, atât de aproape încât Hope îi simţea căldura.

— Ce zici dacă citesc eu prima, şi apoi ţi le dau ţie?

— Voi urma instrucţiunile tale, răspunse el. Iniţiază procesul.

Hope îşi dădu ochii peste cap.

— Iniţiază procesul, repetă ea. E în regulă şi să spui doar OK, ştii?

— OK.

— Sper să fie una bună. Am citit nişte scrisori incredibile când am venit aici.

— Povesteşte-mi despre scrisoarea care ţi-a rămas cel mai bine întipărită în mine.

Se opri câteva secunde să se gândească.

— Am citit despre un bărbat care căuta o femeie pe care o întâlnise pentru scurt timp la un restaurant. Au fost la bar şi au vorbit câteva minute înainte ca prietenii ei să ajungă şi să meargă la masa lor. Dar el ştia că ea era aleasa. Scrisese o frază frumoasă despre stele care s-au ciocnit şi au trimis o pulbere de lumină peste sufletul lui. Şi, oricum, tipul ăsta scrisese mesajul pentru că spera să o ştie cineva pe femeie şi să-i spună că bărbatul din restaurant voia să o vadă din nou. Şi-a dat chiar şi numele şi numărul de telefon.

— Au vorbit câteva minute? Pare uşor obsedat.

— Trebuia să fi citit felul în care a scris-o, zise ea. Era foarte romantică. Uneori îţi dai seama, pur şi simplu.

O privi pe Hope cum ridica o carte poştală din vârful teancului, una cu vaporul *USS Carolina de Nord,* o navă de

război din al Doilea Război Mondial. Când o termină de citit, i-o înmânã lui Tru fără niciun comentariu.

Tru o scană cu privirea şi se întoarse spre ea.

— E o listă de cumpărături a unei persoane care se pregăteşte de un grătar.

— Ştiu.

— Nu ştiu de ce aş fi interesat de asta.

— Nu trebuie să fii, zise ea. De asta e atât de intrigant. Pentru că sperăm să găsim în cel mai neobişnuit loc acea nestemată pierdută, şi cine ştie, zise ea, ridicând o scrisoare din teanc, poate asta este.

Tru puse cartea poştală deoparte, şi când Hope termină scrisoarea, i-o dădu lui. Era de la o fetiţă, o poezie despre părinţii ei, şi îi aminti de ceva ce ar fi putut scrie Andrew când era mai mic. Cât citea, simţi piciorul lui Hope mişcându-se lângă al lui, şi până termină, Hope îi întindea deja un vraf de hârtii rupte dintr-un caiet. Tru se întrebă dacă Hope realiza că se ating sau dacă era pur şi simplu pierdută între cuvintele unor scriitori anonimi şi nu îşi dădea seama. Din când în când, o vedea ridicând privirea ca să se asigure că Scottie încă era lângă ei; pentru că nu erau păsări în jur, se aşezase pe burtă puţin mai aproape de marginea apei.

Mai aleseră o carte poştală şi câteva fotografii cu comentarii pe spate. Acestea fură urmate de scrisoarea unui tată pentru copiii lui, cu care vorbea rar. În scrisoare, se simţea mai multă înverşunare şi vină decât tristeţe faţă de o relaţie distantă. Tru se întrebă dacă omul îşi asuma responsabilitatea pentru ce se întâmplase.

Când puse scrisoarea la o parte, Hope încă citea următoarea scrisoare din teanc. În liniştea care îi înconjura, Tru zări un pelican care zbura aproape de apă, chiar în spatele valurilor. După ele, marea se întuneca din ce în ce mai mult, devenind aproape neagră lângă orizont. Nisipul moale, dar ferm, lăsat în urmă de reflux, era plin cu scoici sparte. Părul lui Hope se ridica uşor purtat de briză; în lumina cenuşie, ea părea să fie singurul element de culoare.

Încă aştepta să-i dea o altă scrisoare când îşi dădu seama că Hope citea a doua oară scrisoarea pe care o ţinea în mână. O auzi pufnind.

— Uau, zise ea în final.

— A scris despre coliziuni între stele şi ploi de lumină peste sufletul lui?

— Nu. Şi, dacă mă gândesc mai bine, ai dreptate. Tipul ăla clar era obsedat.

Tru râse în timp ce prelua scrisoarea. Hope nu căută alta, ci rămase privindu-l doar pe el.

— Nu te vei uita la mine cum citesc, nu-i aşa? întrebă el.

— Am o idee şi mai bună, zise ea. De ce nu o citeşti cu voce tare?

Propunerea îl luă prin surprindere, dar luă scrisoarea, simţindu-i mâna atingând-o uşor pe a lui. Se gândi la cât de relaxaţi se simţeau deja unul în prezenţa celuilalt şi cât de uşor ar fi fost să te îndrăgosteşti de o persoană ca ea. Şi că poate, doar poate, se îndrăgostea deja de ea şi nu putea să facă nimic ca să împiedice asta.

În liniştea din jur, o simţi apropiindu-se. Îi simţea mirosul părului, mirosul curat şi dulce, proaspăt ca florile, şi îşi reprimă dorinţa de a o cuprinde cu braţul. Respiră adânc şi, coborând privirea, începu să citească scrisul tremurat.

Dragă Lena,

Nisipul din clepsidră a căzut fără milă de-a lungul întregii mele vieţi, dar încerc să îmi amintesc de anii binecuvântaţi pe care i-am petrecut alături de tine – mai ales acum, când mă înec în vârtejuri de tristeţe şi pierzanie.

Mă întreb cine sunt fără tine. Chiar şi când eram bătrân şi obosit, tu mă ajutai să înfrunt zilele. Uneori simţeam că îmi poţi citi gândurile. Păreai să ştii mereu ce voiam şi ce îmi trebuia. Deşi am avut încercările noastre în anumite clipe, pot privi înapoi la mai mult de jumătate de secol pe care l-am traversat împreună şi pot spune că am fost unul dintre oamenii norocoşi. M-ai inspirat şi m-ai fascinat, iar eu mergeam prin lume puţin mai mândru de mine doar pentru că te aveam alături. De fiecare dată când te-am ţinut în

braţe, am simţit că nu îmi mai trebuie nimic altceva. Aş da orice ca să te mai pot ţine măcar o dată.

Vreau să îţi miros părul şi să stau la masă alături de tine. Vreau să te privesc cum găteşti acel pui prăjit care mereu îmi lăsa gura apă, mâncarea pe care doctorul m-a avertizat să nu o mănânc. Vreau să te văd cum îmbraci puloverul albastru pe care ţi l-am dat de ziua ta, cel pe care îl purtai de obicei seara, când te aşezai lângă mine în camera noastră de zi. Vreau să stăm cu copiii şi nepoţii noştri, şi cu Emma, singura noastră strănepoată. „Cum se poate să fiu atât de bătrân?" mă întreb când o îmbrăţişez şi caut să te ascult cum mă tachinezi în privinţa asta, dar nu îţi aud vocea niciodată. Şi mereu mi se rupe inima.

Nu sunt bun la astfel de lucruri. La a-mi petrece zilele singur. Mi-e dor de zâmbetul tău atotştiutor şi mi-e dor de sunetul vocii tale. Uneori îmi imaginez că încă te aud strigându-mă din grădină, dar când mă duc la fereastră nu sunt decât cardinalii, păsările pentru care m-ai pus să pun recipientul de grăunţe.

Îl umplu mereu pentru tine. Ştiu că ai vrea să fac asta. Mereu îţi plăcea să priveşti păsările acelea. Nu înţelegeam niciodată de ce, până când bărbatul de la magazinul de animale mi-a menţionat că păsările astea îşi aleg un partener pentru toată viaţa.

Nu ştiu dacă e adevărat, dar vreau să cred că este. Şi când îi privesc, aşa cum obişnuiai şi tu să faci, mă gândesc că tu mereu ai fost cardinalul meu, iar eu am fost cardinalul tău. Mi-e foarte dor de tine.

Aniversare fericită!
Joe

Când termină, Tru continuă să contemple pagina, mai afectat de cuvinte decât ar fi vrut să admită. Ştia că Hope îl urmărea, şi când se întoarse spre ea, fu şocat de frumuseţea ei nestudiată.

— Scrisoarea aia, zise ea încet, e motivul pentru care vin la Kindred Spirit.

Împăturind pagina, Tru puse scrisoarea înapoi în plic şi o

aşează deasupra teancului mic de lângă el. Privind-o cum întindea mâna spre teancul de scrisori necitite, simţi că mesajele rămase aveau să fie dezamăgitoare, şi avu dreptate. Mai erau şi alte scrisori scrise din inimă, oneste, dar niciuna nu atinsese o coardă sensibilă în acelaşi mod cum o făcuse scrisoarea lui Joe. Când se ridicară de pe bancă şi umplură cutia din nou, se întrebă cine era bătrânul: unde locuia, cu ce se ocupa, şi având în vedere vârsta lui avansată, cum de reuşise să ajungă pe porţiunea aceea izolată de plajă de pe o insulă aproape inaccesibilă.

Începură să meargă înapoi spre casă, făcând unele comentarii minore, dar rămânând liniştiţi şi mulţumiţi. Senzaţia de uşurare îl făcu pe Tru să se gândească din nou la Joe şi la Lena, la relaţia lor bazată pe alinare reciprocă, încredere şi o dorinţă nestinsă de a rămâne împreună. Se întreba dacă şi Hope se gândea la acelaşi lucru.

În faţa lor, Scottie mergea în zigzag de la dune la marginea apei şi înapoi. Norii continuau să se strângă, schimbându-şi forma în bătaia vântului şi, câteva minute mai târziu, începu să picure. Venise fluxul, aşa că trebuiau să urce pe dună ca să nu fie atinşi de valuri, dar Tru îşi dădu imediat seama că încercarea de a nu se uda era în zadar. Două fulgere fură urmate de două tunete, iar lumea se întunecă brusc. Picurii se transformară în ploaie, iar ploaia în ploaie torenţială.

Hope scoase un ţipăt ascuţit şi începu să fugă, dar se opri şi reveni la mersul normal când văzu că debarcaderul era încă departe. Se întoarse şi ridică mâinile în aer.

— Bănuiesc că m-am înşelat în privinţa timpului rămas până la venirea ploii, nu? strigă ea. Îmi pare rău!

— Nu-ţi face griji, răspunse el, mergând spre ea. Te udă, dar nu e aşa de rece.

— Nu doar te udă, zise ea. Te udă până la piele. Şi a fost o aventură, nu-i aşa?

În ploaia torenţială, văzu o urmă de rimei pe obrazul ei, o urmă de imperfecţiune pe o femeie care, de altfel, îi păruse perfectă în orice alt mod. Se întrebă de ce apăruse ea în viaţa lui şi cum de ajunsese să aibă sentimente atât de

puternice ca acelea pe care deja le avea. Toate gândurile lui se concentrau asupra ei. Nu reflectă asupra vieţii lui în Zimbabwe sau a motivului pentru care venise în Carolina de Nord; în loc de asta, se minună în faţa frumuseţii ei şi retrăi timpul pe care îl petrecuseră împreună, o întreagă panoramă de imagini vii. Era un val de senzaţii şi emoţii, şi simţi deodată că fiecare pas pe care îl făcuse în viaţa lui era parte dintr-un drum care ducea la ea, ca şi cum ea era destinaţia lui finală.

Hope părea îngheţată în spaţiu. Tru presupunea că ştie la ce se gândea el, şi se întreba dacă şi ea simţea acelaşi lucru. Nu putea să-şi dea seama, dar nu se mişcă nici atunci când el se apropie de ea şi îi puse mâna pe şold.

Stătură aşa mult timp, transferându-şi energia unul celuilalt prin acea unică, simplă, atingere. El se uită fix la ea, ea îl privi fix la rândul ei, iar momentul păru să dureze o eternitate, până se apropie încet, şi mai tare. Îşi înclină capul, îşi apropie faţa de a ei, înainte ca Hope să-i aşeze mâna blând pe piept.

— Tru... şopti ea.

Vocea ei fu de-ajuns să îl oprească din a înainta. Ştia că trebuia să dea înapoi, să lase spaţiu între ei, dar nu avea putere să se mişte.

Nici ea nu se mişcă. Se priviră unul pe celălalt în ploaia torenţială, iar Tru simţi cum vechile instincte ieşeau la suprafaţă, instincte pe care nu le putea controla. Cu o claritate renăscută, înţelese că se îndrăgostise – şi probabil chiar aşteptase o persoană ca asta toată viaţa.

Hope îl fixa pe Tru cu privirea, iar o mie de gânduri îi treceau prin minte când încerca să ignore forţa subtilă din mâna cu care o ţinea. Încercă să ignore pasiunea şi dorinţa pe care le simţea în atingerea lui. O parte din ea ştia că vrea să o sărute, deşi o altă parte, partea mai puternică, o avertiza să nu facă asta, şi astfel puse o mână între ei.

Nu era pregătită pentru asta...

Într-un final, ezitând, îi ocoli privirea, remarcându-i atât dezamăgirea, cât şi resemnarea. Când, în final, Tru se

îndepărtă, Hope simţi că putea să respire din nou, deşi încă îi ţinea mâna pe şold.

— Ar trebui să ne întoarcem, şuşoti ea.

El consimţi şi, când îi luă mâna de pe şold, vru să o prindă şi să o strângă într-a ei. El se roti exact în acel moment, iar degetele lor se întrepătrunseră, ca într-o coregrafie. Fără să-şi dea seama, mergeau unul lângă altul, ţinându-se de mână.

Senzaţia era năucitoare, deşi ştia că a te ţine de mână nu era nimic în comparaţie cu adevăratele gesturi. Îşi aminti vag cum făcea asta cu Tony, băiatul pe care îl sărutase o dată în casa de pe plajă, când merseseră la film în ziua următoare. Pe atunci, acest gest simplu îi păruse un semn de maturitate, ca şi cum în cele din urmă se maturizase; dar aici şi acum, îi păru a fi unul dintre cele mai intime lucruri care i se întâmplaseră vreodată. Atingerea lui aducea cu sine posibilitatea unei intimităţi mai mari, mai târziu, şi se concentră pe Scottie pentru a evita să gândească prea profund.

La un moment dat, trecură pe lângă Clancy’s şi apoi pe lângă debarcader; la scurt timp, ajunseră la treptele casei. Abia când se opriră complet Tru îi lăsă mâna dintr-a lui. Privindu-l, ştiu că nu era pregătită să încheie timpul petrecut alături de el.

— Ai vrea să luăm cina împreună? În căsuţa alor mei? Am luat nişte peşte proaspăt deunăzi de la piaţă.

— Da, zise el. Foarte mult.

Momente de adevăr

În clipa în care ea deschise uşa, Scottie se năpusti înăuntru, apoi se opri brusc şi începu să se scuture cu putere, stropind totul în jur cu picături mici de apă. Hope se repezi să aducă un prosop, dar, până să ajungă la el, Scottie se scutură iarăşi. Ea se strâmbă. După ce se va usca, va trebui să şteargă bine mobila şi pereţii. O baie însă, înainte de toate.

Planificaseră să se întâlnească într-o oră şi jumătate, aşa că avea timp berechet. Dădu drumul la apă în cadă, îşi scoase de pe ea hainele ude şi le aruncă în uscător. Când se întoarse în baie, cada era pe jumătate plină şi mai adăugă în apă nişte spumant de baie. Dându-şi seama că îi lipsea ceva, îşi înfăşură un prosop în jurul corpului, se duse în bucătărie şi îşi turnă un pahar de vin din sticla pe care o deschisese cu o zi înainte. Mergând înapoi spre baie, luă nişte lumânări şi o cutie de chibrituri din dulap.

Aprinse lumânările înainte să se strecoare în apa fierbinte şi plină de spumă şi sorbi o gură de vin. Lăsându-şi capul pe spate, se gândi că de data aceasta experienţa părea diferită faţă de cea de cu o zi înainte, era cumva mai luxoasă. Relaxându-se, rememoră momentul de pe plajă în care Tru aproape că o sărutase. Chiar dacă îl oprise în cele din urmă, fusese ceva ca într-un vis, iar acum voia să retrăiască clipa aceea. Nu era vorba doar de faptul că se simţise din nou atrăgătoare; era ceva fermecător şi firesc în legătura ei cu Tru, ceva aproape paşnic. Până să-l întâlnească pe el, nu-şi dăduse seama cât de mult tânjise după exact aşa ceva.

Ceea ce nu ştia era dacă acel sentiment era unul nou sau fusese îngropat în subconştientul ei în tot acest răstimp, rătăcit printre griji şi frustrări şi stările de furie faţă de Josh. Tot ceea ce ştia cu siguranţă era că tumultul emoţional al ultimelor luni o lăsase cu prea puţină energie pentru a se

mai îngriji şi de ea. Momentele de linişte sau de simplă relaxare erau rare în ultima vreme şi era trist să realizeze că nici măcar nu se entuziasma la gândul revederii prietenilor ei, la sfârşitul săptămânii. Scânteia se stinsese pe undeva.

Timpul petrecut cu Tru o făcuse să-şi dea seama că nu mai voia să fie persoana în care tocmai se transformase. Voia să fie acea persoană pe care şi-o amintea – cineva care iubea viaţa, entuziasmându-se atât de lucrurile obişnuite, cât şi de cele extraordinare. Nu în viitor, ci începând chiar de-acum.

Folosi aparatul de ras pe picioare şi mai rămase în apă o vreme, până când aceasta începu să se răcească. După ce se şterse, luă loţiunea de pe poliţă. O întinse bine pe picioare, pe sâni şi pe abdomen, bucurându-se de senzaţia de catifelare a pielii ce revenea la viaţă.

Îşi scoase din dulap rochia nouă de vară, o îmbrăcă şi îşi puse o pereche de sandale. Se gândise dacă să-şi pună şi sutien, dar hotărî că nu era nevoie. Simţindu-se aventuroasă, dar nedorind să se gândească ce ar fi putut însemna asta mai târziu, nu mai scoase din dulap nici lenjerie intimă.

Îşi uscă şi aranjă părul, încercând să-şi amintească exact cum o făcea Claire. Când se declară mulţumită, începu să se machieze. Ca fard de ochi alese un praf bleu-turcoaz, sperând că acesta îi va accentua culoarea ochilor. Îşi aplică vreo câteva picături de parfum şi îşi alese nişte cercei lungi de cristal, pe care Robin i-i dăduse de ziua ei.

Se duse apoi în faţa oglinzii. Îşi reglă bretelele rochiei şi îşi aranjă coafura până când se declară mulţumită. Se mai întâmpla uneori ca propria-i înfăţişare să nu o satisfacă, dar în seara aceasta nu putea fi decât mulţumită de felul în care arăta.

Duse înapoi în bucătărie ce mai rămăsese din vinul din pahar. Dincolo de ferestre, întunericul cuprindea lumea. În loc să înceapă pregătirile pentru cină, şterse pe jos cu un mop murdăria pe care o făcuse Scottie la intrare şi făcu rapid puţină ordine în camera de zi, aranjând pernele şi

punând la loc pe raft romanul pe care începuse să-l citească. Aprinse nişte veioze în sufragerie şi reduse lumina pentru a obţine ambianţa cea mai bună. Porni radioul şi roti selectorul până când găsi un post care transmitea jazz clasic. Perfect.

Deschise încă o sticlă de vin în bucătărie, dar o puse în frigider să se răcească. Scoase nişte dovleac galben, zucchini şi ceapă, le puse pe blat şi le tăie cubuleţe înainte de a le da deoparte. Urmă apoi salata – roşii, castraveţi, morcov, salată Romaine, pe care abia ce apucă să le arunce într-un bol de lemn când auzi o bătaie în uşă.

Sunetul îi trezi fluturi în stomac.

— Intră, strigă, îndreptându-se spre chiuvetă. E deschis.

Sunetul ploii se auzi mai tare când uşa se deschise, apoi se linişti iar.

— Mai lasă-mă un minut, te rog.

— Nu te grăbi, răsună vocea lui din antreu.

Hope se clăti şi se şterse pe mâini, apoi scoase vinul. În timp ce îl turna în pahare, îi veni în minte că probabil ar fi o idee bună să pună alături şi o gustare. Nu avea cine ştie ce prin dulapuri, dar găsi în frigider nişte măsline Kalamata. Suficient. Aruncă o mână într-un bol de ceramică pe care îl aşeză pe masa din sufragerie. Apoi, după ce aprinse lumina de deasupra aragazului, o stinse pe cea din plafon şi luă paharele. Trase adânc aer în piept înainte să dea colţul către camera de zi.

El se aşezase pe vine ca să-l dezmierde pe Scottie, cu spatele la ea. Purta o cămaşă albastră cu mâneci lungi, iar ea observă cum blugii îi stăteau întinşi pe coapse şi pe posterior. Rămase nemişcată, fără să se poată abţine de la a se uita îndelung la el. Era probabil cea mai sexy persoană pe care o văzuse.

Probabil că o auzise, căci se ridică şi se întoarse, zâmbind involuntar înainte de a o fi zărit. O sorbea din priviri, cu ochii mari şi cu gura întredeschisă. Părea imobilizat, încercând din greu să-şi găsească cuvintele:

— Eşti de nedescris... de frumoasă, reuşi într-un final să şoptească. Pe cuvânt.

Era îndrăgostit de ea. Îşi dădu seama de asta cu o forţă neaşteptată. Împotrivindu-se propriilor sentimente, Hope se lăsă cuprinsă de căldura senzaţiei, fiind oarecum convinsă de faptul că ei doi se îndreptaseră spre asta încă de la început. Şi, mai mult, ştia acum că îşi dorise ca asta să se întâmple, pentru că îşi dădea seama că şi ea îl iubea, fără îndoială.

Când Tru îşi coborî în sfârşit privirea, Hope se apropie de el şi îi întinse paharul de vin.

— Mulţumesc, spuse el, măsurând-o din nou cu privirea. Mi-aş fi pus şi eu un sacou, dacă aş fi ştiut. Şi dacă aş fi avut unul în bagaj.

— Arăţi minunat, răspunse ea, ştiind sigur că nu şi-ar fi dorit ca el să se fi îmbrăcat altfel. E alt vin faţă de cel de ieri-seară, sper să-ţi placă.

— Nu sunt foarte pretenţios, zise el, sunt sigur că e bun.

— Încă nu m-am apucat de gătit, nu eram sigură dacă vrei să mănânci.

— Cum vrei tu.

— Am scos nişte măsline, dacă vrei să ciuguleşti ceva.

— Sigur.

— Sunt pe masa din sufragerie.

Ştia că ocoleau subiectul, dar cu tot tumultul de emoţii care o copleşeau, era tot ce putea face ca să nu verse vinul. Inspiră adânc şi o luă către sufragerie. Dincolo de fereastră, cerul scânteia la orizont de parcă în adâncurile lui s-ar fi ascuns razele unui reflector.

Ea trase un scaun şi se aşeză. La fel făcu şi Tru, stând amândoi cu faţa la fereastră. Îşi simţi gâtul uscat când luă o gură de vin, gândindu-se că gesturile şi acţiunile lor se oglindeau instinctiv unele pe altele. Când Tru îşi puse paharul pe masă, degetele lui rămaseră lipite de piciorul acestuia. Hope îşi dădu seama că şi el era la fel de emoţionat ca şi ea, lucru care, în mod bizar, o liniştea.

— Mă bucur că ai venit cu mine astăzi.

— Şi eu, răspunse el.

— Mă bucur şi că eşti aici.

— Unde altundeva aş putea fi?

Telefonul începu să sune.

Receptorul era pe perete, lângă Tru, dar continuară să se privească timp de câteva apeluri. Abia când sună a doua oară, Hope se întoarse în direcţia sunetului. Pe de-o parte, ar fi lăsat robotul să preia apelul, dar apoi se gândi la părinţii ei. Ridicându-se, trecu pe lângă Tru şi ridică receptorul.

— Bună, i-a spus Josh. Eu sunt.

Simţi cum i se strânge stomacul. Nu voia deloc să vorbească cu el. Nu de faţă cu Tru, nu acum.

— Bună, îi răspunse ea încordată.

— Nu eram sigur că te găsesc, mă gândeam că poate eşti plecată pe undeva.

Îl auzi cum îngâna cuvintele şi îşi dădu seama că băuse.

— Sunt aici.

— M-am întors de la piscină pentru câteva minute. E foarte cald. Ce faci?

Tru stătea la masă nemişcat. Era atât de aproape...

Observând felul în care cămaşa i se mula pe corp, îşi aminti senzaţia muşchilor pe sub material, senzaţia mâinii lui pe şoldurile ei.

— Sunt bine, răspunse ea încercând să pară dezinvoltă. Tu?

— Excelent! Am câştigat nişte bani aseară la Blackjack.

— Mă bucur pentru tine.

— Cum e casa? Vreme bună la plajă?

— Acum plouă şi se pare că aşa va fi tot weekendul.

— Bănuiesc că Ellen e supărată, nu?

— Da, zise Hope, şi pentru câteva clipe se lăsă o tăcere stânjenitoare de ambele părţi.

— Sigur eşti în regulă? întrebă el.

Aproape că îi putea zări încruntarea.

— Eşti foarte tăcută.

— Ţi-am spus că sunt bine.

— Pari tot supărată pe mine.

— Tu ce crezi?

Lupta să-şi ţină iritarea sub control.

— Nu ţi se pare că exagerezi?

— Nu vreau să vorbesc despre asta la telefon, răspunse ea.

— De ce nu?

— Pentru că e ceva ce trebuie să facem faţă în faţă.

— Nu ştiu de ce te porţi aşa, spuse el.

— Atunci probabil că nu mă cunoşti deloc.

— Ei, haide, nu fi aşa de melodramatică!

Auzi cuburile de gheaţă ciocnindu-se unul de altul, în timp ce lua o înghiţitură.

— Trebuie să închid, spuse ea, terminând discuţia. Pa.

Atârnând receptorul în furcă, îl auzea încă pe Josh cum continua să trăncănească.

Rămase uitându-se la telefon câteva clipe, înainte să-şi lase mâna să-i cadă.

— Îmi cer scuze, îi spuse lui Tru cu un oftat. Probabil că nici n-ar fi trebuit să răspund.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu.

La radio se termina o melodie şi începea alta. Muzica era tânguitoare şi neliniştitoare. Îl privi pe Tru cum se ridică de la masă. Era atât de aproape! Simţi cum se lipeşte cu spatele de perete când el o ţintui cu privirea, pe care ea i-o susţinu fără să ezite. El se apropie şi mai mult.

Ştia ce urma să se întâmple. Nu era nevoie de cuvinte. Se gândi din nou că poate nimic din toate acestea nu era adevărat, dar atunci când corpul lui se lipi de al ei, senzaţia i se păru mai reală decât tot ce cunoscuse până atunci.

Putea încă să oprească totul. Poate că trebuia s-o facă. În câteva zile, el avea să se afle de partea cealaltă a lumii şi orice legătură fizică sau emoţională dintre ei era sortită pieirii. El avea să sufere şi ea avea să sufere, şi totuşi...

Nu se putea opri. N-o mai putea face.

Ploaia izbea în geamuri, iar pe cerul înnorat apăreau întruna scântei. Tru îşi strecură mâna la spatele ei, nescăpând-o din priviri. Degetele lui mari se mişcau circular, iar materialul rochiei ei era suficient de subţire şi de uşor pentru ca ea să simtă totul ca şi cum n-ar fi purtat nimic. Se întrebă dacă el şi-o fi dat seama că nu-şi pusese

lenjerie intimă şi simţi cum se umezeşte toată.

O trase ferm lângă el, impregnând-o de căldura corpului lui. Lăsând să-i scape un suspin, ea îşi puse mâinile în jurul gâtului lui. Se auzea muzica, iar ei începură să se învârtă uşor în timp ce corpul lui se legăna abia simţit. Atunci îi zâmbi, de parcă ar fi invitat-o în lumea lui şi ultima ei redută începu să se prăbuşească. Ştia că îşi dorea asta. Se înfioră simţindu-i răsuflarea pe gâtul ei.

Îi sărută tandru lobii urechilor şi obrajii, lăsând în urmă dâre umede, iar când buzele lui le întâlniră într-un final pe ale ei, îl simţi cum se abţine, de parcă i-ar fi dat o ultimă şansă să oprească totul. Faptul că îşi dădea seama de asta era palpitant, aproape eliberator, iar când el îşi îngropă mâinile în părul ei, ea îşi întredeschise buzele. Se auzi un geamăt slab pe care aproape nu-l recunoscu ca fiind al ei, atunci când limbile li se întâlniră. El îşi trecu mâinile peste spatele, peste braţele şi peste abdomenul ei, lăsându-i în urmă o senzaţie ca aceea a unei succesiuni de mici şocuri electrice. Când parcurse cu degetul linia de sub sânii ei, sfârcurile i se întăriră.

Îşi simţea corpul una cu al lui. Îi atinse obrazul cu o mână şi îşi trecu vârfurile degetelor peste barba lui nerasă, în timp ce el începu s-o sărute din nou pe gât. Cu cealaltă mână, îl mângâia pe piept. În cele din urmă, îl luă de mână şi îl conduse în dormitor.

În oglinda din cameră, îl vedea cum o urmăreşte căutând chibriturile şi lumânările, pe care le aprinse, aşezând una pe măsuţa de lângă canapea şi una pe birou. Lumina slabă făcea ca umbrele să danseze pe pereţi, iar când Hope se întoarse, ochii li se întâlniră şi nu mai fură în stare decât să se soarbă din priviri.

Îi simţi dorinţa, dar se opri câteva clipe să o absoarbă, înainte de a face un pas către el. La fel făcu şi el, lumea dintre ei se comprimă, iar când se sărutară, Hope savură căldura şi moliciunea limbii lui. Îi scoase cămaşa din pantaloni, îi descheie nasturii unul câte unul, iar când i-o desfăcu de tot, îşi trecu unghiile peste abdomenul şi şoldurile lui. Corpul lui era tonifiat, dar mlădios, cu muşchii

abdominali clar conturaţi. Îi trase cămaşa peste umeri, lăsând-o să cadă pe podea.

Gura ei îi căută gâtul, pe care îl muşcă tandru înainte să-i găsească cureaua. O deschise, apoi îi descheie nasturele de la pantaloni. Când începu să-i desfacă fermoarul, simţi cum mâna lui îi ajunsese la sâni. Îi trase în jos pantalonii, iar Tru se dădu un pas în spate. Îşi desfăcu şireturile ghetelor, pe care le scoase din picioare, alături de şosete. Urmară blugii şi, în cele din urmă, boxerii.

Stătea dezbrăcat în faţa ei, cu un corp perfect, ca o statuie antică sculptată în marmură. Hope îşi puse un picior pe pat, apoi pe celălalt, dându-şi jos sandalele cu o încetineală ispititoare. Tru veni lângă ea din nou şi o luă în braţe. Limba lui îi atinse lobul urechii în timp ce cu mâna îi căuta breteaua rochiei. I-o trase peste umăr şi făcu la fel cu cealaltă. Rochia căzu la picioarele ei, iar trupurile lor goale se întâlniră. Cu pielea lui fierbinte lipită de a ei, îi trecu degetele de-a lungul spatelui. Hope expiră, în timp ce mâna lui se ducea tot mai jos şi, cu o singură mişcare, el o ridică şi o duse spre pat, sărutând-o.

Se întinse şi el în pat, mângâindu-i şi sărutându-i sânii şi abdomenul. Ea îl muşca uşor de buza de jos, în timp ce degetele i se înfigeau în spatele lui. Se simţea frumoasă în lumina lumânărilor, se simţea dorită în braţele lui. El îşi trecu încet limba printre sânii ei şi peste abdomen, înainte de a se întoarce iarăşi sus. Următoarea dată gura lui merse şi mai jos, iar ea îşi încleştă mâinile în părul lui în timp ce limba lui o tachina şi o înfierbânta. Continuă aşa până când ea nu mai putu suporta şi îl trase înapoi, agăţându-se de el, ţinându-l cât mai strâns.

Se aşeză peste ea, radiind căldură şi, căutându-i mâna, îi sărută degetele unul câte unul, apoi obrajii şi nasul şi iarăşi gura, iar când în cele din urmă o pătrunse, ea se arcui şi gemu, ştiind că îl dorea mai mult decât dorise vreodată un bărbat.

Se mişcau împreună, conectaţi în totalitate la dorinţele celuilalt, fiecare încercând să-l satisfacă pe celălalt, iar ea îşi simţea corpul tremurând de o tensiune presantă. Ţipă

când valul imens de plăcere o inundă, dar nici nu se stinse bine senzaţia că începu să crească din nou. Ajunse la orgasm iar şi iar, într-o suită de plăceri fără număr, iar când într-un final termină şi el, Hope era epuizată, cu trupul plin de sudoare. Respira din greu în braţele lui. Dar nici atunci mâinile lui nu se opriră din a aluneca pe pielea ei, iar ea se lăsă purtată pe valul de senzaţii pe care le împărtăşiseră, în vreme ce lumânările se făceau tot mai mici.

Făcură din nou dragoste mai târziu, de data aceasta mai încet, dar cu aceeaşi intensitate. Juisă chiar mai puternic decât înainte, tremurând de epuizare înainte de a termina. Era sfârşită, dar în vreme ce furtuna de afară continua să vuiască, simţi cum dorinţa o umple din nou. Se gândi că nu se mai poate şi a treia oară, dar se putu şi, doar după ce atinse din nou orgasmul reuşi să se cufunde într-un somn fără vise.

Dimineaţă, când Hope se trezi, o lumină cenuşie se strecura prin geam, iar din bucătărie se simţea aromă de cafea. Luă un halat din baie şi porni cu paşi mici pe hol, cu o senzaţie puternică de foame în stomac. Abia atunci îşi dădu seama că nu mâncaseră cu o seară înainte.

Tru stătea la masă, iar ea văzu că pregătise deja ouă scrob şi felii de fructe. Purta aceleaşi haine cu care fusese îmbrăcat în seara dinainte. Când o zări, se ridică de la masă şi o luă în braţe.

— Bună dimineaţa, îi spuse.

— Şi ţie, răspunse ea. Dar să nu mă săruţi, încă nu m-am spălat pe dinţi.

— Sper că nu te deranjează că am făcut micul dejun.

— E perfect, îi răspunse ea, admirând faţa de masă. De cât timp eşti treaz?

— De câteva ore.

— N-ai dormit?

— Am dormit destul, ridică el din umeri. Şi am reuşit să-mi dau seama cum funcţionează aparatul tău de cafea. Vrei să-ţi torn într-o ceaşcă?

— Cu siguranţă, răspunse ea.

Îl sărută şi se aşeză, înainte de a-şi pune nişte ouă şi câteva felii de fructe pe farfurie. Observă că ploaia se oprise afară, dar, dacă era să se ia după cum arăta cerul, avea să fie doar un scurt răgaz înainte să înceapă iar.

Tru îi aduse cana şi i-o puse alături.

— Ai lapte şi zahăr pe masă, îi spuse.

— Sunt impresionată de cum le-ai găsit pe toate.

— Şi eu, îi răspunse el, aşezându-se lângă ea.

Hope se gândea la cât de mult îl plăcea şi cât de natural fusese deja totul în acea dimineaţă.

— Şi ce-ai mai făcut, în afară de micul dejun?

— M-am dus până alături şi am adus nişte prosoape. Şi încă nişte lucruri.

— Pentru ce ai avut nevoie de prosoape?

— Am vrut să şterg scaunele de pe terasă, îi răspunse el.

— Dar se vor uda din nou.

— Ştiu, spuse el, dar sper că voi avea un pic de timp înainte să se întâmple asta.

Întinzându-se după cafea, Hope îl măsură cu privirea.

— Eşti foarte secretos. Ce se întâmplă?

El o luă de mână şi îi sărută dosul palmei.

— Te iubesc, îi spuse simplu.

Auzind cuvintele spuse cu voce tare, Hope simţi cum o cuprinde ameţeala şi înţelese că şi ea simţea acelaşi lucru pentru el.

— Şi eu te iubesc, îi murmură.

— Atunci, faci ceva pentru mine?

— Orice.

— După ce mâncăm, vrei să stai un pic afară? Pentru mine?

— De ce?

— Vreau să te desenez, răspunse el.

Surprinsă, Hope încuviinţă din cap.

După micul dejun, ieşi afară, iar Tru potrivi scaunul. Ea se aşeză, având un straniu sentiment al conştiinţei de sine şi ţinând cana strâns cu ambele mâini.

— Vrei să pun asta jos? întrebă ea, arătând cu capul spre ceaşcă.

— Nu contează.

— Cum vrei să pozez?

Tru îşi deschise caietul de schiţe.

— Fii tu însăţi şi încearcă să nu mă bagi în seamă.

Nu era uşor. Nimeni n-o mai desenase vreodată. Îşi puse un picior peste celălalt, apoi încercă din nou, cu celălalt picior. Dar cu cafeaua ce să facă? Se gândi să o pună alături, dar în loc de asta, luă o înghiţitură. Se aplecă înainte, apoi încercă să se lase pe spate. Se întoarse către casă, unde era Tru, apoi spre ocean, apoi iarăşi către Tru. Nimic nu părea bine, dar observă că el o fixa cu privirea, într-o concentrare mută.

— Cum să mă prefac că nu eşti aici când te uiţi aşa la mine?

— Nu ştiu, râse el. N-am fost niciodată de partea cealaltă.

— Eşti de mare ajutor, îl tachină Hope, îndoindu-şi un picior sub ea în încercarea de a se simţi confortabil.

„E mai bine”, îşi spuse.

Din fericire, Scottie îi urmase afară, aşa că decise să se concentreze pe el, aşa cum stătea încolăcit sub fereastra bucătăriei.

Tru se cufundase în tăcere şi îl văzu apucând creionul. Ochii îi scânteiau, trecând de la ea la hârtie şi înapoi, iar Hope îi observă mişcarea hotărâtă a mâinii în timp ce trasa linii şi umbre cu o uşurinţă exersată. Din când în când, mijea ochii sau încrunta din sprâncene, iar ea vedea că nu era conştient de asta. Cumva, acea strălfulgerare a goliciunii dincolo de fizionomia sigură de sine o făcea să-l dorească şi mai mult.

Când norii începură să întunece cerul din nou, amândoi ştiură că era timpul să se oprească.

— Vrei să-l vezi? Nu e gata, dar e suficient ca să-ţi faci o idee.

— Poate după ce fac duş, ezită ea.

Tru strânse planşele şi creioanele şi, oprindu-se chiar în cadrul uşii, o sărută tandru. O trase aproape, iar ea se sprijini de el, inspirându-i parfumul şi minunându-se din nou de forţele misterioase care-i aduseseră împreună.

Împreună

După duş, Hope se aşează lângă Tru pe canapea, iar el îi arătă desenele pe care i le făcuse, precum şi altele pe care le avea în caietul de schiţe. Le admiră îndelung. Mai târziu, când ploaia se mai linişti, se aventurară să ia prânzul la o cafenea de pe plaja Ocean Isle, în vreme ce furtuna revenea sălbatică dincolo de ferestre.

Când ea se văzu nevoită să-şi înceapă pregătirile pentru repetiţia cinei festive, Tru se aşeză pe marginea patului, privind fix în direcţia ei. Întotdeauna găsise că e foarte senzual să urmărească o femeie cum se machiază şi simţea că şi ei îi plăcea să-l aibă drept privitor.

Când veni vremea ca ea să plece, se sărutară îndelung la uşă.

O strânse în braţe cu putere, lipindu-i corpul de al lui. Rămase în picioare pe verandă, făcându-i cu mâna în vreme ce ea se îndepărta. Îl rugase să-l scoată pe Scottie afară mai târziu şi-i spusese că era bine-venit să stea la cabană dacă voia.

Trase o fugă până alături să ia carne pentru friptură şi nişte garnitură şi pregăti mâncarea în bucătăria lui Hope. În timp ce mânca, încerca să şi-o imagineze în mijlocul prietenilor ei, întrebându-se dacă ei vor putea citi pe faţa ei tot ceea ce se întâmplase în ultimele zile.

Mai petrecu o vreme adăugând detalii desenului pe care i-l făcuse şi se opri doar atunci când se simţi satisfăcut pe deplin. Încă nu era pregătit să lase jos creionul, aşa că începu un nou desen, cu ei doi din profil, uitându-se unul la altul, pe plajă. Nu era nevoie ca ea să fie prezentă pentru asta. Era suficient să-şi imagineze scena şi totul merse foarte repede. Trecuseră deja ceasuri bune până se hotărî să meargă la culcare, iar absenţa lui Hope îl durea ca o rană.

Ea se întoarse la cabană pe la miezul nopţii. Făcură

dragoste, dar era încă epuizată după noaptea trecută şi, curând după ce terminară, o auzi respirând profund, căci adormise în braţele lui. Lui Tru îi era greu să adoarmă. Timpul pe care-l petreceau împreună aici urma să se încheie curând, dar el ştia că ea era femeia cu care voia să-şi împartă tot restul vieţii.

Stătea cu ochii în tavan, încercând disperat să împace aceste două realităţi.

Dimineaţă, Tru se arătă mai tăcut decât de obicei. În loc să-i vorbească, o ţinu în braţe mult timp în pat, iar ea îşi simţi întreaga fiinţă rezonând cu profunzimea sentimentelor pentru el.

Îi era însă teamă, în acelaşi fel în care bănuia că îi era şi lui. Tot ce îşi dorea era ca toate acestea, ultimele lor zile împreună, să dureze pentru totdeauna, în vreme ce timpul putea să se oprească în loc pentru orice altceva. Dar ceasul părea să ticăie tot mai tare cu fiecare minut care trecea.

Încă mai ploua uşor când se ridicară din pat, dar se hotărâră să facă totuşi o plimbare pe plajă. Hope găsi nişte pelerine în dulap şi îl scoaseră afară pe Scottie. Se ţinură de mână cât timp se plimbară şi, fără să se fi înţeles dinainte, se opriră în locul în care se întâlniseră prima oară. El o sărută, iar când ea se trase înapoi, îi luă mâinile într-ale lui.

— Cred că am vrut ca toate acestea să se întâmple din momentul în care te-am întâlnit.

— Ce anume? Să facem dragoste sau să te îndrăgosteşti?

— Ambele, recunoscu el. Când ţi-ai dat seama?

— Cred că am ştiut că vom face dragoste când am băut vin pe verandă după cină. N-am ştiut că mă voi îndrăgosti de tine până în seara în care ai venit la cină, îi spuse ea strângându-l de mână. Îmi pare rău că m-am ferit când ai încercat să mă săruţi prima oară.

— Să nu-ţi pară.

O luară înapoi, oprindu-se la casa unde stătea Tru. Robotul telefonului înregistrase un mesaj de la tatăl lui, care îi spunea că speră să ajungă între două şi trei. Ceea ce se potrivea de minune, se gândi Hope. Cam pe-atunci urma

şi ea să plece la nuntă. Chiar dacă ceremonia începea la şase, trebuia să fie acolo mai devreme pentru fotografii.

Tru îi arătă repede casa, în timp ce Scottie porni de unul singur în explorare. Trebuia să admită că era aranjată cu mult mai mult bun-gust decât îşi imaginase. În ciuda prejudecăţilor pe care le avusese la început, se putea imagina acum închiriind locul cu prietenii ei pentru o săptămână şi distrându-se de minune. Când ajunseră în baia principală, Hope făcu un gest către cada cu jacuzzi.

— Ce zici? îi propuse şi imediat se dezbrăcară, aruncându-şi hainele şi pelerinele în uscător.

Odată scufundaţi în apă, îşi sprijini spatele de Tru, suspinând uşor în timp ce el trecea cu buretele peste sânii, abdomenul, braţele şi picioarele ei.

Luară un prânz frugal în timp ce hainele li se uscau. Apoi, Hope îşi puse din nou pe ea lucrurile calde din uscător şi stătură la masă vorbind până când se făcu vremea ca ea să se întoarcă la cabană şi să se pregătească.

La fel ca în ziua precedentă, o privi din pat cum îşi aranja părul şi cum se machia. Urmară rochia de domnişoară de onoare şi pantofii, iar când termină, făcu o mică piruetă pentru el.

— E bine?

— Nemaipomenit, spuse el, sinceritatea fiindu-i accentuată de privirea admirativă. Mă tentează cumplit să te sărut, dar n-o s-o fac ca să nu-ţi stric rujul.

— Îmi asum eu riscul, răspunse ea, aplecându-se să-l sărute. Dacă n-ar trebui să te întâlneşti cu tatăl tău astăzi, te-aş invita să mi te alături.

— Ar trebui să-mi cumpăr un costum potrivit.

— Pun pariu că arăţi extraordinar în costum, îl bătu ea cu palma pe piept şi se aşeză lângă el în pat. Ai emoţii legate de întâlnirea cu tatăl tău?

— Nu neapărat.

— Şi dacă nu-şi mai aduce aminte mare lucru despre mama ta?

— Atunci probabil că întâlnirea noastră va fi foarte scurtă.

— Chiar nu te interesează cine e? Ce fel de om e? Unde a fost în toţi aceşti ani?

— Nu în mod deosebit.

— Nu ştiu cum poţi fi atât de detaşat de toate acestea. Mi se pare că el şi-ar dori un fel de relaţie cu tine. Chiar şi una minoră.

— M-am gândit la asta, dar mă îndoiesc că e adevărat.

— Dar te-a chemat aici.

— Şi totuşi, încă nu ne-am întâlnit. Dacă şi-ar fi dorit o relaţie, bănuiesc că ar fi venit mai devreme.

— Şi atunci, de ce crezi că a vrut ca tu să vii aici?

— Cred, răspunse Tru într-un târziu, că vrea să-mi spună de ce a părăsit-o pe mama.

Câteva minute mai târziu, Tru o conduse pe Hope la maşină, ţinând două umbrele ca să nu o ude ploaia.

— Ştiu că sună prostesc, dar cred că o să-mi fie dor de tine, spuse ea.

— Şi mie, răspunse el.

— O să-mi spui ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— Sigur că da. Şi cu siguranţă îl voi scoate şi pe Scottie la plimbare.

— Nu ştiu la ce oră mă întorc. S-ar putea să fie târziu. Poţi să rămâi la cabană să mă aştepţi. Nu o să mă supăr dacă adormi înainte să mă întorc.

— Să te distrezi!

— Mulţumesc, îi răspunse ea, strecurându-se la volan.

Deşi îi făcu veselă cu mâna în timp ce ieşea cu maşina, Tru avu senzaţia unei presimţiri de rău augur când ea dispăru din raza lui vizuală, făcându-l să se întrebe de ce îl cuprinsese acest sentiment în primul rând.

Tatăl şi fiul

Gândindu-se că probabil era cel mai bine să-l lase pe Scottie la cabană, Tru îşi strânse caietul cu schiţe şi creioanele şi se întoarse acasă, aşteptându-l pe tatăl lui.

Continuă să deseneze la schiţa cu el şi Hope, iar treaba mergea repede. Curând, ajunse în punctul în care începea să se concentreze pe detaliile de fineţe, un semnal inconştient că schiţa se apropia de final. Absorbit de ceea ce făcea, îi luă câteva clipe să-şi dea seama că cineva bătea la uşă.

Tatăl lui.

Ridicându-se de la masă, traversă camera de zi. Se opri puţin când puse mâna pe clanţă, pregătindu-se. Când deschise uşa, văzu pentru prima oară chipul tatălui său. Cu oarecare mirare, recunoscu câteva dintre trăsăturile sale în bătrânul care stătea în faţa lui – aceiaşi ochi de un albastru-închis şi aceleaşi gropiţe în obraji. Părul tatălui său începuse să se rărească, iar ce-i mai rămăsese albise deja, păstrând doar câteva şuviţe cărunte. Stătea adus de spate, uşor palid şi părea foarte fragil. Geaca pe care o purta părea să-l învăluie, de parcă ar fi fost cumpărată pentru cineva mult mai solid. Prin vuietul furtunii, Tru îi auzea totuşi şuieratul astmatic.

— Bună, Tru, rosti el cu greu într-un final.

Într-o mână ţinea o umbrelă, iar Tru observă o mică servietă pe verandă.

— Bună, Harry.

— Pot să intru?

— Sigur.

Tatăl să aplecă să ridice servieta şi rămase înţepenit, icnind. Tru se întinse după ea.

— Pot s-o iau eu?

— Te rog, răspunse Harry. Cu cât îmbătrânesc, cu atât pare mai departe podeaua.

— Intră.

Tru îi luă servieta, iar tatăl lui intră după el, târşâindu-şi picioarele în camera de zi, către fereastră. Tru îl urmă îndeaproape, privindu-l tot timpul cu coada ochiului.

— Straşnică furtună e aici, dar e şi mai şi în partea centrală. Mi-a luat o veşnicie să ajung, era plin de apă pe autostradă. Şoferul meu a fost nevoit să facă mai multe ocoluri.

Pentru că fusese un comentariu şi nu neapărat o întrebare, Tru nu răspunse nimic. În loc de asta, îl studie pe tatăl său, gândindu-se cât de mult semăna acest gest cu ghicitul viitorului. „Aşa o să arăt şi eu dacă voi trăi la fel de mult ca el.”

— Casa e în regulă?

— E mare, răspunse Tru, amintindu-şi de cum o descrisese Hope prima oară. Dar, da, e o casă frumoasă.

— Am construit-o acum câţiva ani. Soţia mea şi-a dorit un loc la mare, dar n-am folosit-o aproape deloc. A tras aer în piept de două ori, cu un şuierat, înainte de a continua. Era destulă mâncare în frigider?

— Prea multă, răspunse Tru. Probabil că va rămâne când o să plec.

— Nu-i nicio problemă. O să rog firma de curăţenie să se ocupe de asta. Mă bucur că a ajuns la timp. Uitasem de asta şi mi-am amintit abia când erai deja în avion, dar nu prea mai aveam ce face. Eram la terapie intensivă şi acolo n-ai voie cu telefoane, aşa că am rugat-o pe fiica mea să se ocupe. A aranjat ea cu cel care deţine proprietatea să primească livrarea.

Cuvintele continuau să i se rostogolească în minte chiar şi după ce tatăl său termină de vorbit. Soţie, terapie intensivă, fiică... Lui Tru îi venea greu să se concentreze. Hope avusese dreptate când prezisese că întâlnirea avea să pară puţin suprarealistă. Nu fu în stare să răspundă mare lucru.

— Aha.

— Aş vrea să-mi mai cer scuze şi pentru că nu ţi-am aranjat o maşină de la un centru de închirieri şi am trimis

un şofer să te preia. Probabil că ar fi fost mai bine pentru tine.

— Nu m-a deranjat. N-aş fi ştiut unde să merg. Ai spus mai devreme că ai fost la terapie intensivă?

— M-am externat din spital ieri. Copiii mei au încercat să mă convingă să nu mai vin, dar nu puteam rata şansa de a te întâlni.

— Vrei să stai jos? îl întrebă Tru.

— Cred că ar trebui.

Traversară camera până la masă, iar Harry păru că se prăbuşeşte în scaun. În lumina cenuşie ce venea de la fereastră, părea încă şi mai epuizat decât atunci când sosise.

Tru se aşeză lângă el.

— Pot să te întreb de ce ai fost la terapie intensivă?

— Cancer pulmonar. Stadiul IV.

— Nu ştiu prea multe despre cancer.

— E stadiul terminal, răspunse Harry. Doctorii mi-au mai dat câteva luni, poate mai puţin. Poate mai mult. Totul e în mâna Domnului, cred. Am aflat în primăvară.

La auzul acestor cuvinte, Tru simţii cum îl cuprinde tristeţea, dar era acel fel de tristeţe asociată cu aflarea unei veşti proaste despre un străin, nu despre un membru al familiei.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Îţi sunt recunoscător, răspunse el şi, în ciuda veştilor pe care i le dăduse, îi zâmbi. Nu am regrete. Am trăit o viaţă bună şi, spre deosebire de mulţi oameni, mi s-a oferit şansa de a spune „Adio”. Sau, în cazul tău, „Salut”.

Scoase o batistă din buzunarul hainei şi tuşi în ea. Când termină, inspiră de câteva ori cu greutate, ca un bolnav de pleurezie.

— Vreau să-ţi mulţumesc că ai venit până aici, adăugă. Când ţi-am trimis biletul, nu eram sigur că vei fi de acord să vii.

— La început nici n-am fost.

— Dar erai curios.

— Da, recunoscu Tru.

— Şi eu, spuse el. De când am aflat că exişti. N-am ştiut despre tine până anul trecut.

— Şi totuşi, ţi-a luat ceva până să mă întâlneşti.

— Da.

— De ce?

— N-am vrut să-ţi complic viaţa. Nici pe a mea.

Era un răspuns sincer, dar Tru nu ştia ce să facă cu el.

— Cum ai aflat despre mine?

— E o poveste lungă, dar o să încerc s-o spun pe scurt. Frank Jessup, un bărbat pe care-l ştiu de multă vreme, s-a nimerit să treacă prin oraş. Nu-l mai văzusem de vreo patruzeci de ani, dar am ţinut legătura din când în când. Felicitări de Crăciun, câte o scrisoare ocazional, dar nimic mai mult. În fine, când luam prânzul, a adus vorba despre mama ta şi a menţionat că umblau nişte zvonuri cum că ar fi avut un fiu la mai puţin de un an după ce plecasem eu din ţară. N-a spus că era al meu, dar cred că aşa bănuia. După acea conversaţie, am început şi eu să mă întreb, aşa că am angajat un detectiv particular care s-a pus pe treabă. Ceea ce a durat mult. Încă sunt mulţi cei cărora le este frică să vorbească despre bunicul tău, deşi el nu mai e printre noi de mult, şi amândoi ştim că ţara s-a dus naibii, aşa că arhivele sunt incomplete. Dar ca să n-o mai lungim, tipul era bun şi până la urmă am trimis pe cineva la locuinţa din Hwange. Ţi-a făcut nişte fotografii şi, când le-am văzut, am ştiut imediat. Ai ochii mei, dar fizionomia ai luat-o de la mama ta.

Harry se întoarse spre fereastră, lăsând tăcerea să coboare peste ei. Tru se gândea la ceva ce tocmai spusese bătrânul.

— Ce-ai vrut să spui când ai zis că nu ai vrut să-mi complici viaţa? îl întrebă.

Trecură câteva momente bune până când bătrânul răspunse.

— Oamenii vorbesc despre adevăr de parcă ar fi soluţia la toate problemele vieţii. Am trăit pe pământ suficient de mult ca să ştiu că nu-i aşa şi că, uneori, adevărul poate face mai mult rău decât bine.

Tru nu spuse nimic. Ştia că tatăl lui voia să ajungă undeva.

— La asta mă tot gândesc. De când am înţeles că vei accepta să vii, mă tot întreb cât de mult ar trebui să-ţi spun. Sunt unele... lucruri din trecut care ar putea fi dureroase pentru tine şi unele lucruri pe care, privind în urmă, s-ar putea să-ţi doreşti să nu ţi le fi spus. Cred că depinde de tine. Vrei tot adevărul sau doar anumite părţi din el? Adu-ţi aminte doar că nu eu sunt cel care va supravieţui cu ceea ce ştie în toţi anii care vor veni. Regretele mele vor avea mult mai puţin de trăit. Din motive evidente.

Tru îşi împreună mâinile, gândindu-se la întrebare. Aluziile opace şi modul atent de a construi fraza îl făcuseră curios, dar avertismentul îl făcea să se oprească. Cât de multe dorea cu adevărat să ştie? În loc să răspundă imediat, se ridică de la masă.

— Mă duc să iau nişte apă. Vrei un pahar?

— Aş bea un ceai fierbinte, dacă nu te deranjează.

— Deloc, răspunse Tru.

Găsi un ceainic într-unul dintre dulapuri, îl umplu cu apă şi îl puse pe aragaz. Într-un alt dulăpior găsi pliculeţele de ceai. Îşi umplu paharul cu apă, luă o gură, apoi îl umplu la loc. Nu dură mult până când apa începu să fiarbă, aşa că pregăti o cană şi o duse la masă. Se aşeză din nou.

În tot acest timp, tatăl său nu spuse nimic. La fel ca Tru, nici bătrânul nu simţea nevoia să umple tăcerea cu conversaţii de complezenţă. Interesant.

— Te-ai hotărât? îl întrebă tatăl.

— Nu, îi răspunse Tru.

— E ceva ce vrei să ştii?

„Vreau să ştiu despre mama”, se gândi el din nou. Dar stând alături de bătrân la masă, îi veni o cu totul altă întrebare.

— Povesteşte-mi despre tine mai întâi.

Tatăl se scărpină pe faţă, în locul unde avea o pată maronie de bătrâneţe.

— În regulă, spuse el. M-am născut în 1914 în Colorado,

într-un bordei, dacă poţi să-ţi imaginezi aşa ceva. Am avut trei surori mai mari. În anii adolescenţei mele a venit criza economică şi vremurile au fost grele, dar mama era profesoară, aşa că întotdeauna a pus accent pe educaţie. Am mers la Universitatea din Colorado şi am obţinut o diplomă. După aceea am intrat în armată. Cred că ţi-am scris în scrisoare că am fost în Corpul Geniştilor, nu?

Tru încuviinţă din cap.

— La început, aproape toată munca mea era în Statele Unite, dar apoi a venit războiul. Am fost trimis în Africa de Nord, Italia şi, în cele din urmă, în Europa. În primă fază era vorba mai ales de demolări, dar de prin a doua jumătate a lui 1944 şi în primăvara lui 1945, am avut în special de construit poduri, conduşi de Montgomery. Aliaţii înaintau rapid în Germania şi dădeau de o grămadă de bariere acvatice, inclusiv Rinul. În fine, în timpul războiului m-am împrietenit cu un inginer din partea britanică. Crescuse în Rhodesia[1] şi avea o grămadă de cunoştinţe. El mi-a povestit despre minerit şi minerale care abia aşteaptă să fie scoase, aşa că după război l-am urmat acolo. M-a ajutat să-mi găsesc o slujbă la mina Bushtick. Am lucrat acolo câţiva ani şi aşa am cunoscut-o pe mama ta.

Sorbi o înghiţitură de ceai, dar Tru ştia că în acelaşi timp se gândea cât de mult să-i spună.

— După aceea m-am întors în State. Am lucrat la Exxon şi am cunoscut-o pe soţia mea, Lucy, la o petrecere de Crăciun a companiei. Era sora unuia dintre directori şi ne potriveam perfect. Am început să ieşim împreună, ne-am căsătorit, am avut copii. Am lucrat în multe alte ţări de-a lungul anilor, unele mai sigure, altele nu chiar. Lucy şi copiii ori veneau cu mine, ori stăteau în State cât timp eram eu plecat. Familia perfectă a firmei, ca să zic aşa, ceea ce m-a ajutat mult în carieră. Am urcat pe scara ierarhică şi am rămas la firmă până la pensie. Am ajuns vicepreşedinte şi am strâns o avere de-a lungul timpului. Ne-am mutat în Carolina de Nord cu unsprezece ani în urmă. Lucy a crescut aici şi şi-a dorit să se întoarcă acasă.

[1] Colonia britanică Rhodesia de sud, actualmente Zimbabwe.

Tru îl privi atent, gândindu-se la noua familie – şi viaţă – pe care tatăl său şi-o construise după timpul petrecut în Africa.

— Câţi copii ai?

— Trei. Doi băieţi şi o fată. Toţi au trecut deja de treizeci de ani. Eu şi soţia mea vom sărbători patruzeci de ani de căsătorie în noiembrie. Asta dacă o duc până atunci.

Tru luă o înghiţitură de apă.

— E ceva ce-ai vrea să ştii despre mine?

— Cred că mi-am făcut o idee destul de clară despre tine. Detectivul mi-a dat toate detaliile.

— Deci ştii că am un fiu. Nepotul tău.

— Da.

— Ai vrea să-l întâlneşti?

— Da, răspunse el. Dar probabil că nu e o idee grozavă. Sunt un străin şi sunt pe moarte. Nu văd la ce l-ar ajuta.

Tru se gândi că probabil avea dreptate. Dar...

— Şi totuşi, în ce mă priveşte ai simţit altceva. Aceeaşi realitate, dar ai ajuns la o concluzie diferită.

— Tu eşti fiul meu.

Tru mai luă o înghiţitură de apă.

— Povesteşte-mi despre mama, spuse el în cele din urmă.

Tatăl îşi coborî bărbia, iar cuvintele începură să curgă.

— Era frumoasă. Una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată. Era mult mai tânără decât mine, dar era... inteligentă şi matură pentru vârsta ei. Putea vorbi pe îndelete despre poezie şi artă, lucruri despre care eu nu ştiam nimic, cu pasiune şi pricepere. Şi avea cel mai frumos râs din lume, un râs din acelea care te atrag imediat. Cred că m-am îndrăgostit de ea din prima seară când am întâlnit-o. Era... extraordinară.

Îşi şterse gura cu batista din nou.

— Ne-am petrecut mare parte din anul următor împreună – ea era la universitate, iar mina avea un laborator acolo. Ne vedeam oricând puteam. Lucram mult, bineînţeles, dar ne făceam timp. Îmi aduc aminte că obişnuia să aibă la ea o carte cu poezii de Yeats şi nu pot să-ţi spun de câte ori ne-

am citit acele poezii cu voce tare unul altuia.

Făcu o pauză, căci începuse să respire neregulat.

— Îi plăceau roşiile. Le mânca la fiecare masă pe care am luat-o împreună. Întotdeauna presărate cu un pic de zahăr. Adora fluturii şi credea că Humphrey Bogart din *Casablanca* era cel mai sexy bărbat din câţi văzuse ea vreodată. Începusem deja să fumez dinainte să mă înrolez în armată, dar după ce mi-a spus despre Bogart, am început să ţin ţigara în acelaşi fel în care o ţinea el în film. Între arătător şi degetul mare.

Îşi roti cana, părând pierdut în gânduri.

— Ştii, eu am învăţat-o să conducă. Îmi amintesc că mi s-a părută ciudat că nu ştie, mai ales fiindcă crescuse la o fermă. Iar în timp am început să mai simt şi altceva în legătură cu ea. Dincolo de suprafaţă, aşa inteligentă şi matură cum părea, am observat o nesiguranţă profundă, deşi astea nu aveau niciun sens. Pentru mine, ea avea totul şi era tot ce mi-aş fi dorit vreodată. Dar, cu cât reuşeam s-o cunosc mai bine, cu atât îmi dădeam seama cât era de secretoasă. Multă vreme n-am ştiut nimic despre tatăl ei şi despre puterea pe care o avea. Nu vorbea despre el aproape deloc. Dar spre finalul relaţiei noastre, mă punea adesea să-i promit că o voi lua cu mine când mă voi întoarce în State, iar felul în care mă implora mă făcea să cred că dorinţa ei avea de-a face mai mult cu evadarea din situaţia în care se afla decât cu ceea ce simţea pentru mine. Şi nici nu m-a prezentat vreodată tatălui ei, nici nu m-a lăsat să vizitez ferma. Întotdeauna trebuia să ne întâlnim în locuri izolate. Şi, ciudat, niciodată nu-i spunea „tata” sau „tati”. Întotdeauna îi spunea „Colonelul”. Şi toate acele lucruri m-au făcut în final să-mi pun întrebări.

— În legătură cu ce?

— Cred că aici trebuie să te întreb din nou cât de mult vrei să afli. Ultima şansă.

Tru strânse din buze şi aprobă din cap.

— Continuă.

— Când, într-un final, a început să se deschidă în ceea ce-l priveşte pe bunicul tău, descria doi oameni complet

diferiţi. Într-o versiune, îl adora şi accentua mereu cât de mult aveau nevoie unul de altul, dar următoarea dată când vorbea despre el, îmi spunea că îl urăşte. Spunea că este malefic şi că voia să plece cât mai departe de el posibil şi că nu mai voia să-l vadă niciodată. Nu ştiu toate detaliile despre ceea ce s-a petrecut în casa aceea când era ea copil şi nici nu sunt sigur că vreau să le ştiu. Ceea ce ştiu este că atunci când tatăl ei a aflat despre mine, mama ta a intrat în panică. A apărut la uşa mea, isterică şi îngăimând că trebuie să plecăm din ţară chiar atunci, pentru că Colonelul era furios – nu era timp nici să-mi strâng lucrurile. N-am putut să o calmez, dar când şi-a dat seama că nu aveam să fac ceea ce-mi cerea, a fugit. A fost ultima dată când am văzut-o. Nu ştiam atunci că era gravidă. Poate că dacă mi-ar fi spus, lucrurile ar fi stat altfel. Îmi place să cred că aş fi mers după ea şi aş fi ajutat-o să scape. Dar nu mi s-a oferit şansa.

Îşi împreună mâinile şi le strânse de parcă astfel ar fi căpătat putere.

— Au apărut la uşa mea în noaptea aceea, după ce m-am culcat. Un grup de bărbaţi. M-au bruscat destul de tare şi mi-au aruncat o glugă pe cap înainte să mă arunce în portbagajul unei maşini. M-au dus la un fel de locuinţă cu o pivniţă şi, după ce am fost târât din maşină, m-am trezit rostogolindu-mă pe nişte scări. O lovitură m-a lăsat inconştient, iar când m-am trezit, am simţit miros de umezeală şi mucegai. Eram prins cu cătuşe de nişte ţevi. Şi asta durea ca naiba, pentru că îmi dislocasem umărul în cădere.

Inspiră adânc de câteva ori, de parcă şi-ar fi adunat puterile pentru ultima rundă.

— Când, în cele din urmă, mi-au dat jos gluga, m-am trezit cu o lanternă în ochi. Nu vedeam nimic. Dar el era acolo. Colonelul. Mi-a spus că aveam două opţiuni: puteam să plec din Rhodesia în dimineaţa următoare sau puteam să mor în pivniţă, încătuşat, fără mâncare şi apă.

Se întoarse către Tru.

— Fusesem în război. Văzusem lucruri îngrozitoare.

Fusesem împuşcat – am primit medalia Inimă Purpurie – şi au fost momente când m-am întrebat cum am supravieţuit. Dar nu fusesem niciodată mai speriat ca în acea clipă, pentru că ştiam că era un ucigaş cu sânge-rece. Se auzea în vocea lui. În ziua următoare m-am urcat în maşină şi nu m-am oprit până n-am ajuns în Africa de Sud. Am prins un zbor înapoi în State. N-am mai văzut-o şi n-am mai vorbit cu mama ta de atunci.

Înghiţi în sec.

— Mi-am petrecut viaţa ştiind că am fost un laş să fac ceea ce am făcut. S-o las cu el. Să dispar complet din viaţa ei. Şi n-a trecut o zi în care să nu regret asta. Ce vreau să spun... Îmi iubesc soţia, dar n-am simţit pentru ea niciodată acea pasiune profundă, mistuitoare pe care am simţit-o pentru mama ta. Am lăsat-o pe Evelyn cu bărbatul acela şi ştiu în sufletul meu că a fost cel mai rău lucru pe care l-am făcut. Şi mai trebuie să ştii că n-am venit aici ca să mă ierţi. Unele lucruri nu pot fi iertate. Dar vreau să fii conştient că, dacă aş fi ştiut despre tine, lucrurile ar fi stat altfel. Înţeleg că nu sunt decât vorbe şi că nu mă cunoşti, dar acesta e adevărul. Şi îmi pare rău de felul în care au ieşit lucrurile.

Tru nu spunea nimic, dându-şi seama că nu era greu să potrivească povestea pe care tocmai o auzise cu bunicul pe care-l ştia. Îl dezgustase, dar mai mult decât atât, simţea că trezise în el o durere sfâşietoare pentru mama lui şi milă pentru bărbatul care stătea lângă el la masă.

Tatăl făcu semn către servietă.

— Poţi să mi-o dai, te rog?

Tru se întinse după ea şi o puse pe masă, privindu-l în timp ce o deschidea.

— Am mai vrut şi să-ţi dau câteva lucruri, spuse el. Le-am pus în geamantan în ziua în care am plecat din Rhodesia şi am uitat complet de ele în anii care au urmat. Dar când ţi-am văzut fotografia, l-am pus pe unul dintre fiii mei să-mi caute geamantanul în pod şi să-l aducă jos. Dacă n-ai fi venit aici, ţi le-aş fi trimis.

În servietă era un plic, pus deasupra unui pachet cu hârtie de desen ce se îngălbenise pe margini. Tatăl lui îi

întinse plicul.

— Unul dintre prietenii mei de atunci era fotograf şi îşi lua aparatul cu el peste tot. Sunt câteva fotografii cu noi doi, dar cele mai multe sunt cu mama ta. Încerca să o convingă să devină fotomodel.

Tru scoase fotografiile din plic. Erau opt în total. Prima la care se uită îi arăta pe mama şi pe tatăl lui stând împreună pe malul unui râu, amândoi râzând. A doua era tot cu ei, uitându-se unul la altul, din profil, asemănătoare cu schiţa pe care o începuse cu el şi Hope. Celelalte erau ale mamei lui, în diverse poziţii şi ţinute, pe fundal curat, un stil fotografic obişnuit la finalul anilor 1940. Gâtul i se încleştă la vederea ei şi îl cuprinse dintr-odată un sentiment de pierdere la care nu se aşteptase.

Apoi tatăl lui îi întinse desenele. Primul era un autoportret al mamei lui privindu-şi reflexia în oglindă. În ciuda frumuseţii ei, umbrele adânci ale expresiei îi dădeau o notă chinuită. Următorul era un desen care o înfăţişa pe mama lui, din spate. Era învăluită într-un cearşaf şi se uita peste umăr, făcându-l pe Tru să se întrebe dacă nu cumva folosise o fotografie similară drept inspiraţie. Mai erau trei autoportrete şi câteva peisaje asemănătoare cu cele pe care Tru le făcuse pentru Andrew. Unul dintre ele însă zugrăvea casa principală a familiei, în perioada de dinainte de incendiu, cu coloane impunătoare ce înfrumuseţau veranda. Îşi dădu seama că uitase cum arăta atunci.

Când Tru puse vraful de desene alături, tatăl său îşi drese vocea.

— Credeam că e destul de talentată ca să-şi deschidă un studio, dar n-o interesa. Spunea că desenează pentru că vrea să se piardă în asta. Atunci nu prea înţelegeam ce voia să spună, dar mi-am petrecut multe după-amiezi privind-o cum desenează. Avea un obicei încântător să-şi lingă buzele de câte ori lucra şi niciodată nu era mulţumită de rezultat. În mintea ei, niciunul din desene nu era terminat.

Căzut pe gânduri, Tru luă o gură de apă.

— Era fericită? întrebă într-un final.

Tatăl lui îi susţinu privirea.

— Nu ştiu să-ţi răspund la asta. Îmi place să cred că era fericită când eram împreună. Dar...

Nu mai continuă, iar Tru puse cap la cap aluziile din ceea ce-i spusese mai devreme, cuvintele rămase nerostite. Despre ceea ce se întâmplase cu adevărat în acea casă când mama lui era copil.

— Dacă nu te deranjează, aş vrea să te întreb ceva, spuse tatăl lui.

— Sigur.

— E ceva ce vrei de la mine?

— Nu sunt sigur că înţeleg întrebarea.

— Ai vrea să mai ţinem legătura? Sau ai prefera să dispar după ce plec azi de aici? Ţi-am spus deja că nu mai am mult de trăit, dar după toţi aceşti ani, m-am gândit că e cel mai bine pentru tine să iei o decizie.

Tru se uită la bătrânul aşezat lângă el, căzând pe gânduri.

— Da, răspunse el într-un final, el însuşi surprins. Aş vrea să mai pot vorbi cu tine.

— În regulă. Şi ceilalţi copii ai mei? întrebă el. Sau soţia mea? Ai vrea să vorbeşti şi cu ei?

Tru se gândi înainte de a scutura din cap.

— Nu, răspunse el. Asta dacă nu vor ei să vorbească cu mine. Suntem străini şi, la fel ca tine, cred că nu doresc să mai aduc nicio complicaţie în vieţile noastre.

Tatăl îi întoarse un zâmbet şters.

— Destul de corect. Dar aş avea o favoare să-ţi cer. Bineînţeles că poţi să refuzi.

— Ce anume?

— Ai cumva vreo fotografie cu nepotul meu?

Tatăl lui mai stătu încă vreo patruzeci de minute. Îi spuse că soţia şi copiii lui îl încurajaseră să ia legătura cu el – în ciuda confuziei generate de o relaţie cu cineva pe care nu-l mai întâlniseră, cu cineva apărut dintr-un trecut ce îi preceda pe fiecare dintre ei. Când spuse că drumul înapoi spre Charlotte era unul lung şi că nu dorea să-i îngrijoreze şi mai mult, Tru înţelese că acesta era felul în care tatăl lui

îi spunea că era vremea de plecare. Îi duse servieta şi îi ţinu umbrela deasupra capului în timp ce coborau scările la automobilul ce aşteptase pe alee.

Tru privi maşina plecând, apoi merse până la cabană ca să-l scoată pe Scottie. În ciuda furtunii, voia să se plimbe pe plajă, avea nevoie de aer liber şi de timp de gândire.

Fusese o întâlnire cel puţin surprinzătoare. Nu şi-l imaginase niciodată pe tatăl său ca pe un familist, ca pe cineva căsătorit cu aceeaşi persoană de zeci de ani. Şi nici faptul că fugise din ţară pentru că se temea pentru viaţa lui, din cauza bunicului său. Înaintând prin nisip, Tru nu reuşea să se scuture de sentimentul de repulsie crescândă faţă de figura masculină cea mai puternică a copilăriei lui.

Şi mai era şi familia despre care nu ştiuse nimic – trei fraţi vitregi – şi, deşi refuzase să-i întâlnească, acum se tot gândea la ei. Cine erau? Ce fel de oameni erau? Se îndoia că vreunul dintre ei simţise nevoia să plece de acasă în momentul când devenise major, aşa cum simţise el. Vieţile lor nu fuseseră cu siguranţă ca a lui. O vreme încercase să-şi imagineze cum ar fi arătat viaţa lui dacă mama şi tatăl său ar fi găsit o cale să rămână împreună, dar era ceva mult prea nerealist, aşa că renunţase.

Privind în depărtare la valurile înspumate, se gândea că încă mai rămăseseră multe întrebări fără răspuns, prea multe lucruri pe care nu avea să le afle niciodată. Chiar şi despre mama lui. Tot ce ştia era că scurta ei viaţă fusese chiar mai tragică decât îşi imaginase el, iar dacă tatăl lui îi adusese chiar şi cea mai mică urmă de fericire, asta nu putea decât să-l bucure.

Tru îşi dădu seama că îşi dorea ca această întâlnire cu tatăl lui să fi avut loc cu ani în urmă, când ar fi avut mai mult timp să se cunoască. Dar unele lucruri nu erau menite să se întâmple şi, cum soarele începea să apună, o luă înapoi către casă. Mergea încet, uitându-se neatent la Scottie din când în când, apăsat de descoperirile acelei după-amiezi şi cuprins de un inefabil sentiment de regret. Aproape că se întunecase când ajunse înapoi. Îl lăsă pe Scottie pe terasa din spate, iar el făcu un duş şi se schimbă

în nişte haine uscate, apoi strânse toate fotografiile şi desenele pe care i le lăsase tatăl său.

Acasă la Hope, se aşeză la masa din bucătărie, uitându-se îndelung la imagini. Şi-ar fi dorit ca ea să fie acolo. Ea ar fi ştiut cum să dea sens lucrurilor şi în absenţa ei se simţea cu nervii la limită. Ca să se liniştească, începu să lucreze din nou la schiţa cu ei doi, în vreme ce ploaia continua să cadă. Dincolo de ferestre, fulgerele brăzdau cerul, oglindind întocmai tulburarea din sufletul său, iar el se gândea la asemănările ciudate dintre el şi tatăl lui.

Harry o lăsase pe mama lui în Africa şi se întorsese în America. În câteva zile, Tru urma să se întoarcă în Africa, lăsând-o pe Hope aici, în State. Tatăl şi mama lui nu reuşiseră să găsească o cale de a fi împreună, dar Tru îşi dorea să creadă că el şi Hope puteau fi diferiţi. Îşi dorea ca ei doi să-şi construiască o viaţă împreună şi, în vreme ce continua să deseneze, se întreba cum ar putea face ca acest lucru să devină realitate.

Extenuat, Tru nu-şi dădu seama că Hope se întorsese de la nuntă decât când o simţi cum se strecoară în pat, lângă el. Trecuse deja de miezul nopţii, iar ea se dezbrăcase şi pielea îi era fierbinte la atingere. Fără să spună niciun cuvânt, începu să-l sărute. El îi răspunse cu mângâieri, iar când începură să facă dragoste, îi simţi gustul sărat al lacrimilor. Nu spuse însă nimic. Era tot ce putea face ca să nu-l podidească şi pe el lacrimile la gândul legat de ce-ar fi putut aduce ziua următoare. Apoi, ea se cuibări lângă el, iar el o ţinu în braţe până când adormi cu capul pe pieptul lui.

Tru îi asculta respiraţia, în speranţa că astfel se va linişti, dar asta nu se întâmplă. În schimb, rămase întins în întuneric, cu ochii în tavan, simţindu-se cumplit şi bizar de singur.

Fără viitor

Tru se trezi în zori, chiar când razele de lumină începeau să intre pe fereastră, şi se întinse după Hope, dar descoperi că patul era gol. Sprijinindu-se pe coate, se frecă la ochi surprins şi uşor dezamăgit. Îşi dorise să petreacă dimineaţa lenevind în pat cu Hope, şoptind şi făcând dragoste, încercând să ascundă realitatea că aceea era ultima zi pe care o petreceau împreună.

Ridicându-se din pat, Tru îşi puse pe el blugii şi cămaşa pe care le purtase cu o zi în urmă. Pe faţa de pernă zări urme de mascara, o rămăşiţă a lacrimilor din noaptea trecută, iar asta îl făcu să simtă un val de panică la gândul că ar putea-o pierde pe Hope. Îşi mai dorea încă o zi, încă o săptămână, încă un an cu ea. Îşi dorea o viaţă întreagă şi era gata să facă orice ar fi avut ea nevoie ca să poată rămâne împreună pentru totdeauna.

Îşi repetă în minte replicile pe care urma să i le spună în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Simţi mirosul cafelei, dar, spre marea lui surpriză, Hope nu era acolo. Îşi turnă o ceaşcă şi continuă căutarea, băgând degeaba capul în sufragerie şi în camera de zi. Îi dădu de urmă într-un final pe terasa din spate, unde o zări de la fereastră, într-un balansoar. Ploaia se oprise şi Tru se gândi din nou că, aşa cum stătea acolo privind oceanul, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Se opri doar o clipă înainte de a deschide uşa.

Hope se întoarse în direcţia sunetului. Deşi încercă să-i zâmbească, ochii îi erau roşii pe margini. Tristeţea insuportabilă a expresiei ei îl făcu să se întrebe de când stătea singură, adâncită în gânduri, rememorând la nesfârşit situaţia imposibilă în care se aflau.

— Bună dimineaţa, îi spuse ea cu o voce blândă.

— Bună dimineaţa.

Când se sărutară, simţi din partea ei o ezitare la care nu

se aşteptase, ceea ce însemna că discursurile lui deveniseră inutile. Simţise că şi dacă el ar fi rostit cuvintele, ea nu mai era pregătită să le audă. Ceva se schimbase, îşi dădu el seama cu o presimţire, dar încă nu ştia sigur ce anume.

— Nu te-am trezit, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu, răspunse el. Nu te-am auzit când ai plecat din dormitor.

— Am încercat să nu fac zgomot.

Cuvintele îi răsunau ca şi cum le-ar fi învăţat pe dinafară.

— Mă mir că eşti trează, după ce ai venit aşa târziu.

— Probabil că nu-mi era dat să dorm. Sorbi o gură de cafea, apoi continuă: Ai dormit bine?

— Nu chiar, recunoscu el.

— Nici eu. Sunt trează de la patru, îi spuse ea făcând un gest cu cana spre balansoar. Ţi-am uscat locul, dar cred că ar trebui să-l ştergi, pentru orice eventualitate.

— În regulă.

Luând prosopul pe care ea îl lăsase pe fotoliu, şterse plăcile de lemn înainte de a se aşeza pe margine. În sufletul lui toate se amestecau într-un tumult. Pentru prima dată după multe zile, pe cer apăruseră porţiuni albastre, deşi o pătură de nori albi încă mai plutea deasupra apei, vârful cozii furtunii ce se pierdea în depărtare. Tăcută, Hope se întoarse către ocean, ca şi cum n-ar mai fi putut să-l privească în faţă.

— Ploua când te-ai trezit? rupse el tăcerea.

Conversaţie de complezenţă, ştia asta, dar nu era sigur ce altceva ar fi putut să facă. Ea clătină din cap.

— Nu. S-a oprit la un moment dat azi-noapte. Probabil nu mult după ce m-am întors.

El îşi întoarse balansoarul către al ei, aşteptând să vadă dacă şi ea va face acelaşi lucru. N-o făcu. Nici nu-i vorbi. El îşi drese vocea.

— Cum a fost la nuntă?

— A fost frumos, răspunse ea, refuzând încă să se uite la el. Ellen era strălucitoare şi mult mai puţin stresată decât am crezut că va fi. Mai ales dacă ne gândim la telefonul ei

de zilele trecute.

— Şi ploaia n-a fost o problemă?

— Până la urmă au ţinut ceremonia pe terasă. Oamenii au stat înghesuiţi, dar aşa a fost cumva mai intim. Iar petrecerea a mers fără cusur. Mâncarea, formaţia, tortul... Toată lumea s-a distrat.

— Mă bucur că a ieşit bine.

Ea păru că se pierde în gânduri pentru o clipă, înainte de a se întoarce în cele din urmă către el.

— Cum a fost cu tatăl tău? M-am tot gândit la asta de ieri încoace.

— A fost... Tru ezită, căutând cuvântul potrivit. Interesant.

— Cum e? Ce fel de om e?

— Nu e aşa cum mi l-am imaginat.

— Adică?

— Probabil că mă aşteptam să fie un fel de escroc. Dar nu e deloc aşa. A trecut binişor de şaptezeci de ani şi a fost căsătorit timp de patruzeci de ani cu aceeaşi femeie. Are trei copii adulţi şi a lucrat pentru una dintre companiile mari de petrol. Mi-a adus aminte de mulţi dintre oaspeţii americani care ne-au vizitat casa.

— Ţi-a spus ce s-a întâmplat între el şi mama ta?

Tru aprobă din cap şi o luă de la început. Pentru prima oară în dimineaţa aceea Hope păru că iese din cochilie, eliberându-se pentru moment din închisoarea gândurilor ei negre. Fascinată de povestea lui, nu-şi putu ascunde şocul când acesta termină.

— Şi era sigur că cel care l-a răpit era bunicul tău? întrebă ea. Nu-l întâlnise niciodată, aşa că nu era ca şi cum i-ar fi putut recunoaşte vocea.

— Era bunicul meu, răspunse Tru. Nu am nicio îndoială. La fel cum nici el nu a avut.

— Asta e... groaznic.

— Bunicul meu putea fi groaznic.

— Şi ce simţi în legătură cu asta? îl chestionă Hope cu o voce blândă.

— A fost demult.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Dar e adevărul.

— Te face să îţi schimbi părerea despre tatăl tău?

— Într-un fel, răspunse el. Întotdeauna am presupus că a fugit fără să-i pese de mama. Dar m-am înşelat.

— Ai putea să-mi arăţi fotografiile şi desenele?

Tru se întoarse înăuntru şi i le aduse de pe măsuţă. Dându-i teancul, se aşeză în balansoarul lui şi privi cum Hope începu să le studieze.

— Mama ta era foarte frumoasă, comentă ea.

— Da, era.

— Se vede că era îndrăgostită de el. Şi că el simţea acelaşi lucru pentru ea.

Tru încuviinţă din cap, cu gândurile mai degrabă concentrate pe Hope decât pe evenimentele din ziua precedentă. Încerca să ţină minte totul despre ea, despre cum arăta, fiecare gest, fiecare cuvânt. Când termină cu fotografiile, ridică primul desen, cel în care mama lui îşi privea reflexia în oglindă.

— Era foarte talentată, spuse ea. Dar cred că tu eşti mai bun.

— Era încă tânără. Şi avea mai mult talent nativ decât mine.

După ce se uită prin toate desenele, Hope mai luă o gură de cafea, terminând ce avea în cană.

— Ştiu că abia te-ai trezit, dar ce-ai zice de o plimbare pe plajă? îi propuse ea. Trebuie să-l duc pe Scottie afară în curând.

— Sigur, răspunse el. Stai doar să-mi pun ghetele.

Până se îmbrăcă el, Scottie era deja lângă poartă, dând din coadă. Tru deschise poarta, lăsând-o pe Hope prima, iar odată ajunşi pe plajă, Scottie o luă la goană, năpustindu-se asupra unui stol de păsări. Ei îl urmară încet, răcoarea dimineţii fiind mai accentuată decât în ultimele zile. O vreme, niciunul dintre ei nu păru că vrea să rupă tăcerea. Când Tru îşi strecură mâna într-a ei, Hope păru că ezită înainte ca propria-i mână să se relaxeze. Mecanismele ei de apărare se intensificau, iar asta îl durea ca o rană.

Merseră în tăcere o bună bucată de timp. Hope îi arunca din când în când câte o privire, părând a se concentra în cea mai mare parte a timpului pe ceva din depărtare sau de deasupra mării. La fel ca aproape toată săptămâna, plaja era goală şi liniştită. Nu erau bărci şi chiar şi pescăruşii şi rândunicile de mare păreau să-şi fi luat zborul. Ca o confirmare a senzaţiei de teamă pe care o avusese, Tru simţea acum cu siguranţă că ceva se întâmplase, ceva de care ei îi era frică să-i vorbească. Avea o puternică presimţire că orice ar fi fost în sufletul ei avea şi să-l surprindă, şi să-l rănească şi simţea cum inima i se face grea. În disperare de cauză, se gândi din nou la tot ceea ce voise să-i spună, dar înainte de a rosti vreun cuvânt, ea îşi ridică privirea către el.

— Îmi pare rău că sunt aşa de tăcută, îi spuse, încercând să-i zâmbească. Nu sunt o companie prea plăcută în dimineaţa asta.

— E în regulă, îi răspunse el. Ai stat până târziu aseară.

— Nu e asta, spuse ea. Este...

Vocea i se stinse, iar dinspre valuri Tru simţi venind o ploaie fină de picături, care îl lăsară umed şi înfrigurat.

Ea îşi drese vocea.

— Aş vrea să ştii că nu aveam nici cea mai mică idee despre ce urma să se întâmple.

— Nu cred că înţeleg despre ce vorbeşti.

Vocea ei deveni mai blândă, iar degetele i se încordară în strânsoarea lui.

— Josh a apărut la nuntă. Tru simţii cum stomacul i se strânge, dar nu spuse nimic. Hope continuă: După telefonul de aseară, şi-a rezervat un zbor spre Wilmington. Cred că nu i-a plăcut cum am vorbit cu el. A ajuns chiar înainte de ceremonie... Pur şi simplu a apărut şi şi-a dat seama că nu m-am bucurat deloc de asta.

Făcu câţiva paşi, privind nisipul din faţa ei.

— N-a fost prea greu să-l evit la început. După ceremonie, domnişoarele de onoare au trebuit să stea pentru o grămadă de fotografii, iar pe mine m-au aşezat lângă Ellen la masa principală. Am stat cu prietenele mele

cea mai mare parte a serii, dar spre sfârşitul petrecerii am ieşit afară să mă răcoresc şi m-a găsit.

Respiră adânc, ca şi cum ar fi invocat cuvintele de care avea nevoie.

— Şi-a cerut scuze, a spus că vrea să vorbim şi...

În timp ce ea vorbea, Tru simţea cum totul începe să se destrame.

— Şi? o îmboldi el cu blândeţe.

Ea se opri şi se întoarse către el.

— Când a apărut, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost săptămâna aceasta şi cât de mult a însemnat pentru mine. Săptămâna trecută nici nu ştiam că exişti, aşa că pe de-o parte nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva am înnebunit. Pentru că ştiu că te iubesc. Tru înghiţi în sec, observând că ochii ei străluceau plini de lacrimi. Chiar şi acum, când sunt aici cu tine, nu mă pot gândi decât la cât de bine e totul. Şi nu vreau să te părăsesc.

— Atunci rămâi cu mine, o rugă el. O să ne dăm seama cum s-o scoatem la capăt.

— Nu e chiar aşa de simplu, Tru. Îl iubesc şi pe Josh. Ştiu că e dureros pentru tine să auzi asta şi adevărul este că nu simt pentru el ceea ce simt pentru tine. Privirea ei îl căută. Sunteţi atât de diferiţi... Părea să caute ceva la care nu putea ajunge. Mă simt de parcă aş fi în război cu mine însămi – ca şi cum aş fi doi oameni care vor două lucruri complet diferite. Dar...

Când păru că nu mai poate continua, Tru o prinse de braţe.

— Nu-mi pot imagina viaţa fără tine, Hope, şi nu vreau o viaţă fără tine. Te vreau pe tine şi doar pe tine, pentru totdeauna. Chiar ai putea renunţa la toate astea fără niciun regret?

Ea rămase împietrită, cu chipul ca o mască a torturii.

— Nu. Ştiu că o parte din mine va trăi cu regretul acesta pentru totdeauna.

O fixă cu privirea, încercând să-i citească gândurile, ştiind deja ce încerca ea să-i spună.

— N-o să-i povesteşti despre noi, nu-i aşa?

— Nu vreau să-l rănesc...

— Şi totuşi, eşti gata să ai secrete faţă de el?

Regretă cuvintele de îndată ce îi ieşiră pe gură.

— Nu e corect! strigă ea, scuturându-se din strânsoarea lui. Crezi că vreau să fiu în situaţia asta? N-am venit aici să-mi complic viaţa mai mult decât era deja. N-am venit aici fiindcă voiam să mă îndrăgostesc de alt bărbat. Dar indiferent ce decizie iau, cineva va suferi şi n-am vrut niciodată, niciodată asta.

— Ai dreptate, murmură el. N-ar fi trebuit s-o spun. N-a fost corect şi îmi cer scuze.

Umerii ei căzură, iar furia lăsă din nou loc confuziei.

— Josh părea diferit de data asta. Speriat. Serios... cugetă ea, vorbind ca pentru sine. Pur şi simplu nu ştiu...

Era acum sau niciodată, îşi dădu seama Tru şi întinse mâna după a ei din nou.

— Voiam să vorbesc cu tine mai devreme despre asta, dar noaptea trecută când n-am putut să dorm m-am gândit mult la toate. La tine şi la mine. La noi. Şi poate că nu eşti încă pregătită să auzi asta, dar... Înghiţi în sec, cu ochii în ochii ei. Vreau să vii cu mine în Zimbabwe. Ştiu că îţi cer foarte mult, dar l-ai putea cunoaşte pe Andrew şi ne-am putea construi o viaţă acolo. Dacă nu-ţi place că stau prea mult în savană, voi putea găsi altceva de făcut.

Hope clipi fără să spună nimic, încercând să absoarbă cuvintele pe care el i le spunea. Deschise gura să-i răspundă, apoi o închise la loc, dându-i drumul la mână. Se întoarse cu faţa spre ocean înainte de a scutura din cap.

— Nu vreau să te schimbi pentru mine, insistă ea. Meseria de ghid e importantă pentru tine...

— Tu eşti mai importantă, spuse el, auzindu-şi disperarea din voce.

Intuind viitorul, toate speranţele lui începură să se stingă.

— Te iubesc. Tu nu mă iubeşti?

— Bineînţeles că te iubesc.

— Atunci, înainte să spui „Nu”, ai putea măcar să te gândeşti la asta?

— M-am gândit, răspunse ea, atât de încet încât aproape

că nu-i putu desluşi vocea prin foşnetul valurilor. Ieri, când mă întorceam de la nuntă, m-am gândit exact la asta. Pur şi simplu... să fug cu tine în Africa. Să plec, fără vreun alt gând. Şi o parte din mine tânjea s-o facă. Îmi imaginam explicându-le situaţia părinţilor mei, convinsă că îmi vor da binecuvântarea. Dar... Îşi ridică ochii către el, cu frica zugrăvită pe chip. Cum aş putea să-mi părăsesc tatăl, ştiind că mai are doar câţiva ani de trăit? Va trebui să-mi petrec aceşti ultimi ani cu el şi asta contează la fel de mult pentru mine cât pentru el. Pentru că ştiu că nu mi-o voi ierta dacă n-o voi face. Şi mama o să aibă nevoie de mine, chiar dacă crede că nu va fi aşa.

— Ţi-aş putea asigura un zbor acasă ori de câte ori vei dori. Chiar şi o dată pe lună, dacă de asta ai nevoie. Banii nu sunt o problemă.

— Tru...

Simţi cum îl cuprinde panica.

— Dar dacă m-aş muta aici? se oferi el. În Carolina de Nord?

— Şi Andrew?

— M-aş întoarce o dată pe lună. L-aş vedea mai mult decât o fac acum. Voi face orice vei avea nevoie să fac.

Ea îl privea chinuită, cu mâna încleştată pe a lui.

— Dar dacă nu poţi? îl întrebă aproape şoptind. Dacă există ceva de care am nevoie şi tu nu vei putea niciodată să mi-l oferi?

Auzindu-i cuvintele, tresări de parcă ar fi fost pălmuit. Dintr-odată înţelese ce încerca ea din răsputeri să-i spună. Că a rămâne cu el însemna să renunţe la ideea de a avea propriii copii. Oare nu-i vorbise despre visul ei de-o viaţă? Imaginea nepreţuită în care îşi ţinea în braţe copilul pe care abia îl născuse, cea în care crea o viaţă umană cu bărbatul pe care-l adora? Mai mult decât orice pe lume îşi dorea să fie mamă – voia să dea naştere unui copil – şi acesta era singurul lucru pe care nu i-l putea oferi. Pe chipul ei, ruga tăcută de iertare era la fel de vizibilă ca durerea.

Se întoarse, neputând să o privească în ochi. Întotdeauna crezuse că totul este posibil atunci când vine vorba de

dragoste, că orice obstacol poate fi depăşit. Nu era oare acesta un adevăr universal valabil? El se lupta cu inevitabilul celor spuse de Hope, iar ea îşi cuprinse trupul cu mâinile.

— Mă face să mă urăsc, strigă ea apoi, spărgând tăcerea. Faptul că există acea parte din mine care vrea un copil. Aş vrea să-mi pot imagina viaţa fără copii, dar nu pot. Ştiu că ar fi posibil să adopt, iar acum există şi tehnologii medicale extraordinare, dar... Scutură din cap şi răsuflă adânc. Pur şi simplu n-ar fi la fel. Detest faptul că simt aşa, dar asta e.

O lungă bucată de timp niciunul din ei nu scoase niciun cuvânt, uitându-se la valuri. În cele din urmă, cu o voce răguşită, Hope spuse:

— Ştiu cât de egoistă par şi cât de mult te rănesc. Dar te rog nu-mi cere să merg cu tine, pentru că o voi face.

El îi luă mâna şi i-o duse la buze, sărutând-o.

— Nu eşti egoistă, îi spuse.

— Dar mă dispreţuieşti.

— Niciodată. O luă în braţe, trăgând-o mai aproape. O să te iubesc mereu. Nimic din ceea ce faci ori spui nu-mi va lua asta.

Hope scutură din cap, încercând în van să împiedice lacrimile să-i curgă pe obraji.

— Mai e ceva, spuse ea, cu vocea înecată în lacrimi. Ceva ce nu ţi-am spus.

Se îmbărbătă în sufletul lui. Cumva, ştia ce urma să-i spună.

— Josh m-a cerut în căsătorie noaptea trecută. Mi-a spus că e pregătit să-şi clădească o familie.

Tru nu spuse nimic. Doar se prăbuşi în braţele ei, de parcă picioarele îi erau de plumb. Deşi voia s-o consoleze, simţi cum un soi de paralizie îi ia în stăpânire corpul.

— Îmi pare rău, Tru. N-am ştiut cum să-ţi spun azi-noapte. Dar încă nu i-am dat niciun răspuns. Vreau să ştii asta. Şi vreau să ştii că habar n-aveam că voia să mă ceară.

Tru înghiţi în sec, încercând să-şi ţină emoţiile sub control.

— Chiar contează că nu te aşteptai ca el să-ţi facă

propunerea?

— Nu ştiu, spuse ea. În momentul acesta simt că nu mai înţeleg nimic. Tot ce ştiu e că n-am vrut niciodată să se termine aşa. N-am vrut niciodată să te rănesc.

O durere fizică părea să curgă prin trupul lui, începând din piept şi iradiind spre extremităţi, făcându-i chiar şi vârfurile degetelor să pulseze.

— Nu te pot obliga să stai cu mine, şopti el. Oricât aş vrea, nu pot. Şi nici nu voi încerca, chiar dacă asta înseamnă că nu te voi mai vedea niciodată. Dar aş vrea să te rog ceva.

— Orice, şopti ea.

— O să încerci să-ţi aminteşti de mine, te rog?

Hope scoase un geamăt, iar el îşi dădu seama că nu putea vorbi. În loc de asta, strânse din buze şi aprobă din cap. Tru o trase mai aproape, simţind-o cum se prăbuşeşte în el, ca şi cum picioarele n-o mai puteau susţine. Când începu să suspine, Tru simţii cum se face fărâme. Dincolo de ei, valurile veneau şi plecau, indiferente la lumea care se oprise în loc.

O voia pe ea şi doar pe ea, pentru totdeauna. Dar nu era posibil. Nu mai era, pentru că, în ciuda iubirii pe care o simţeau unul pentru altul, Tru ştia deja care urma să fie răspunsul lui Hope pentru Josh.

Înapoindu-se la cabană, Hope scoase din frigider toate alimentele care se puteau strica şi le puse în coşul de gunoi. Când intră la duş, Tru scoase gunoiul afară. Capul i se învârtea, iar când se întoarse în bucătărie, auzi duşul curgând în baie. Cotrobăi prin dulapuri până când găsi nişte hârtie şi un pix. Răvăşit, încercă să-şi pună sentimentele în ordine scriind cuvinte pe o pagină. Erau atât de multe lucruri pe care voia să le spună!

Când termină, se întoarse la casa tatălui său şi luă două desene. Le puse, alături de scrisoare, în torpedoul maşinii ei, ştiind că atunci când ea avea să le găsească, povestea lor împreună va fi fost deja de domeniul trecutului.

Când Hope apăru în cele din urmă, căra cu ea şi

geamantanul. Îmbrăcată în blugi, o bluză albă şi sandalele pe care le alesese cu câteva zile în urmă, era de o frumuseţe zdrobitoare. El stătea din nou la masă şi, după ce stinse lumina, Hope i se aşeză în braţe. Îşi puse mâinile în jurul lui şi, o lungă vreme, stătură îmbrăţişaţi, fără cuvinte. Când se eliberă, avea o expresie abătută.

— Probabil că ar trebui să plec, spuse ea în cele din urmă.

— Ştiu, şopti el.

Se ridică, îi puse lesa lui Scottie şi se duse încet către uşă.

Era timpul. Tru îi luă valiza, împreună cu cutia de amintiri pe care le adunase în timpul săptămânii. O urmă afară, aşteptând lângă ea cât încuia uşa şi trăgând pe nări parfumul de flori sălbatice al şamponului pe care-l folosise.

Îi încărcă lucrurile în portbagaj în timp ce ea îl puse pe Scottie pe scaunul din spate. După ce închise uşa, Hope se apropie încet de el. O luă din nou în braţe, niciunul dintre ei nefiind în stare să vorbească. Când, într-un final, ea se trase din braţele lui, el încercă să-i zâmbească, deşi sufletul îi era rupt în bucăţi.

— Dacă plănuieşti vreodată să mergi într-un safari, neapărat să-mi spui. Pot să-ţi spun ce complexuri să vizitezi. Nu trebuie să fie în Zimbabwe. Am cunoştinţe peste tot în regiune. Mă poţi oricând găsi prin pensiunea de la Hwange.

— Bine, spuse ea cu voce nesigură.

— Iar dacă vrei să-mi vorbeşti sau să mă vezi, voi face tot posibilul ca asta să se întâmple. Companiile aeriene fac lumea mult mai mică. Dacă ai nevoie de mine, o să vin. Da?

Aranjându-şi cureaua genţii pe umăr, ea dădu din cap, neputând să i se uite în ochi. Tru voia s-o implore să vină cu el, voia să-i spună că o dragoste ca a lor nu se va putea vreodată repeta. Simţea cuvintele venindu-i pe limbă, dar ele nu ieşiră afară.

O sărută, tandru, pentru ultima oară, apoi îi deschise uşa. După ce se urcă la volan, îi închise portiera, speranţele şi visurile lui făcându-se ţăndări odată cu bufnitura. Auzi

motorul pornind şi o văzu lăsând geamul jos. Ea îl luă de mână.

— Nu te voi uita niciodată, îi spuse.

Apoi, dintr-odată, îi dădu drumul. Băgă în marşarier şi începu să meargă cu spatele. Tru o urmă, de parcă ar fi fost în transă.

O rază de soare ţâşni printre nori, luminându-i maşina care începuse în sfârşit să ruleze. Îndepărtându-se de el. Ea nu se uită în direcţia lui. El continuă s-o urmeze, până în stradă.

Maşina ei devenea deja din ce în ce mai mică în depărtare. Era la cincizeci de metri, apoi mai departe, imaginea lui Hope nemaifiind vizibilă prin lunetă, dar Tru continuă s-o privească. Se simţea golit pe dinăuntru, ca o coajă uscată.

Luminile de frânare licăriră o dată, apoi rămaseră aprinse, strălucind roşii. Maşina se opri şi văzu portiera din partea şoferului deschizându-se. Hope păşi afară şi se întoarse spre el. Părea atât de departe când îi trimise un ultim, tandru sărut, încât nu-şi găsi puterea de a-i întoarce gestul. Hope aşteptă o clipă, apoi urcă la loc în maşină, uşa închizându-se după ea. Automobilul începu să ruleze din nou.

— Întoarce-te la mine, şopti el, privind cum ea ajunge la curba care ducea către drumul principal de pe insulă.

Dar ea nu-l putea auzi. În faţa lui, maşina încetini, dar nu opri. Nemaiputând să privească, Tru se aplecă, cu mâinile pe genunchi. Sub el, asfaltul purta petele ca de cerneală ale lacrimilor lui.

Când îşi ridică privirea din nou, maşina dispăruse complet, iar şoseaua era pustie.

Consecinţa

Hope nu-şi va aminti niciodată drumul înapoi spre Raleigh. Şi nici nu-şi va aminti prea multe despre prânzul cu Josh din după-amiaza aceea. El o sunase de nenumărate ori de la nuntă, lăsându-i mesaje la apartament, implorând-o să se întâlnească cu el. Fără nicio tragere de inimă, ea acceptă să se vadă la o cafenea locală, dar în timp ce Josh îi vorbea de partea cealaltă a mesei, singurul lucru la care se putea gândi era Tru pe şosea, privind-o plecând. Îi spuse tăios lui Josh că are nevoie de câteva zile să se gândească la tot felul de lucruri şi plecă de la restaurant înainte să vină mâncarea, simţind cum o priveşte uluit în timp ce se grăbea să iasă.

Apăru la apartamentul ei câteva ore mai târziu şi stătură de vorbă în cadrul uşii. El îşi ceru iarăşi scuze, iar Hope reuşi să-şi ascundă zbuciumul. După ce acceptă să se întâlnească din nou cu el în joia următoare, închise uşa şi se rezemă de ea, epuizată. Se întinse pe canapeaua din camera de zi, cu gândul de a trage un pui de somn, dar dormi până în dimineaţa următoare. Primul ei gând atunci când se trezi fu acela că Tru era deja în drum spre Zimbabwe, prăpastia dintre ei crescând cu fiecare minut.

Asta era tot ce putea face la muncă. Se mişca pe pilot automat şi, cu excepţia unei adolescente care trecuse printr-un accident îngrozitor, nu-şi amintea niciun alt pacient. Dacă celelalte asistente observaseră cumva cât de absentă era, nu spuseră totuşi nimic.

Miercuri îşi propuse să-şi viziteze părinţii după ce ieşea de la muncă. Mama ei îi lăsase un mesaj pe robotul telefonic cu câteva zile în urmă, spunându-i că va face tocăniţă, iar Hope decise să cumpere o plăcintă cu afine de la o patiserie din drum. Singura problemă era că patiseria nu accepta decât bani lichizi, iar în toată zăpăceala din ultimele zile, uitase să treacă pe la bancă. Amintindu-şi că

ţinea nişte bani pentru urgenţe în torpedo, se întoarse la maşină şi îl deschise. Scotocind după bani, dădu pe jos o parte dintre lucrurile dinăuntru şi abia atunci când le strângea recunoscu desenul pe care i-l făcuse Tru.

Descoperindu-l în maşină, simţi că i se taie răsuflarea. Ştia că el trebuie să-l fi pus acolo în dimineaţa în care ea plecase. Se uită îndelung la imaginea de pe hârtie, iar mâinile începură să-i tremure înainte să-şi aducă aminte că trebuie să plătească pentru plăcintă. Aşeză cu grijă desenele pe scaunul din dreapta, apoi se repezi înăuntru să termine cumpărăturile.

Revenind la maşină, lăsă motorul oprit. Luă din nou în mână desenele. Studiindu-şi imaginea, recunoscu o femeie îndrăgostită irecuperabil de bărbatul care o desenase şi simţi cum o cuprinde un dor nebun de a fi ţinută în braţe de el încă o dată. Voia să-i simtă mirosul, asprimea bărbii, să îl privească în ochi pe bărbatul care o înţelesese intuitiv într-un fel pe care nimeni nu-l făcuse. Să fie cu bărbatul care îi furase inima.

Lăsând desenele în poală, observă încă o foaie de hârtie în torpedo. Era îndoită cu grijă, iar deasupra ei stătea un plic cu numele ei. Le luă cu mâini tremurânde.

Dezdoind hârtia, zări mai întâi imaginea lor pe plajă, uitându-se unul la altul, din profil. Rămase fără aer la vederea ei şi nici nu băgă de seamă că o altă maşină trăsese lângă a ei, cu radioul la maxim. Se uita la imaginea lui Tru, pustiită de dor. Trebui să se forţeze s-o lase deoparte.

Plicul îi era greu în mâini. Nu voia să-l deschidă, nu acolo. Voia să aştepte până mai târziu, când se va fi înapoiat acasă, când ar fi fost singură.

Dar scrisoarea o chema şi, rupând sigiliul, o scoase din plic şi începu s-o citească.

Dragă Hope,

Nu ştiu dacă vei dori să citeşti asta, dar din disperare, mă agăţ şi de un pai. Împreună cu scrisoarea aceasta vei găsi şi două desene. Poate că deja le-ai văzut. Probabil că îl vei

recunoaşte pe primul. L-am făcut pe al doilea când erai la repetiţia pentru cină şi la nuntă. Simt că voi mai face şi altele când voi ajunge acasă, dar pe acelea voi vrea să le păstrez, dacă nu te superi. Dacă le vrei, spune-mi. Ţi le voi putea trimite sau le voi arunca şi nu voi mai încerca să te desenez. Sper că eşti convinsă că sunt şi voi fi întotdeauna o persoană în care poţi avea încredere.

Vreau să ştii că, deşi e de nesuportat să-mi imaginez viaţa fără tine, îţi înţeleg motivele. Am văzut cum radiai când vorbeai despre a avea copii şi n-o să uit asta niciodată. Ştiu cât de chinuitoare a fost această decizie pentru tine. Pentru mine a fost devastatoare, dar nu pot să te învinovăţesc. Până la urmă, eu am un fiu şi nu-mi pot imagina viaţa fără el.

După ce vei pleca, probabil că mă voi plimba pe plajă, aşa cum am făcut-o în fiecare zi de când am venit aici, dar nimic nu va mai fi la fel. Pentru că fiecare pas pe care îl voi face îmi va aminti de tine. Te voi simţi lângă mine şi în sufletul meu. Ai devenit deja o parte din mine şi ştiu cu siguranţă că asta nu se va schimba.

N-am crezut că voi simţi aşa ceva. Cum aş fi putut? Aproape toată viaţa, cu excepţia fiului meu, am simţit că-mi este dat să fiu singur. Nu vreau să spun că am trăit o viaţă de pustnic, pentru că nu am făcut-o, iar tu ştii că slujba mea implică un anumit grad de interactivitate socială. Dar nu m-am simţit niciodată incomplet fără cineva care să stea lângă mine în pat; nu am simţit niciodată că aş fi doar jumătate din ceva mai bun. Asta până când ai apărut tu. Iar când ai apărut, mi-am dat seama că mă amăgisem şi că de fapt îmi lipsiseşi în toţi aceşti ani.

Nu ştiu ce înseamnă asta pentru viitorul meu. Ştiu însă că nu voi mai putea să fiu aceeaşi persoană, pentru că asta pur şi simplu nu mai este posibil. Nu sunt destul de naiv ca să cred că amintirile vor fi suficiente şi, în momentele de linişte, s-ar putea să caut hârtia de desen şi să încerc să captez orice rămăşiţă. Sper că nu-mi vei lua asta.

Îmi doresc ca lucrurile să fi fost diferite pentru noi, dar se pare că soarta a avut alte planuri. Trebuie însă să ştii asta:

dragostea pe care o simt pentru tine este reală şi toată tristeţea care vine cu ea este un preţ pe care l-aş mai plăti de mii de ori. Pentru că a te cunoaşte şi a te iubi, chiar şi pentru o scurtă perioadă de timp, mi-a dat un nou sens vieţii şi ştiu că asta nu se va schimba.

Nu-ţi cer acelaşi lucru. Ştiu ce va urma pentru tine, iar în noua viaţă pe care o vei duce nu este loc pentru o a treia persoană. Accept asta. Filosoful chinez Lao Tzu a spus o dată că a fi iubit profund de cineva îţi dă putere, iar a iubi profund pe cineva îţi dă curaj. Acum înţeleg ce voia să spună. Pentru că ai apărut în viaţa mea, pot să-mi înfrunt viitorul cu un curaj pe care nu l-am avut. Iubirea pentru tine m-a făcut să fiu mai mult decât eram.

Ştii unde sunt şi unde voi fi dacă vei dori vreodată să mă găseşti. S-ar putea să ia timp. Ţi-am spus deja că lumea se mişcă mai greu în savană. Şi că unele lucruri nu mai ajung la destinaţie. Dar cred cu putere că noi doi am împărtăşit ceva destul de special încât, dacă mă vei căuta, universul mi-o va arăta cumva. Până la urmă, tu eşti cea care m-a făcut să cred în miracole. Vreau să cred că pentru noi orice va fi întotdeauna posibil.

Cu dragoste,
Tru

Hope mai citi o dată scrisoarea, şi apoi încă o dată, înainte să o pună la loc în plic. Şi-l imagină pe Tru scriind-o în bucătărie şi, deşi ar fi vrut s-o mai citească încă o dată, se temea că nu va mai putea ajunge la părinţii ei dacă ar face-o.

Puse scrisoarea şi desenele în torpedo, dar nu porni maşina imediat. Îşi sprijini capul de tetieră, încercând să-şi calmeze emoţiile tumultuoase. În cele din urmă, după clipe care părură o veşnicie, se forţă să pornească la drum.

Picioarele îi tremurau când păşi spre uşa părinţilor ei. Se forţă să zâmbească atunci când intră, privindu-l pe tatăl ei cum se chinuie să se ridice din fotoliul rabatabil ca s-o salute. Mirosul din bucătărie umplea toată casa, dar Hope n-avea niciun pic de poftă de mâncare.

La masă, povesti câteva istorioare de la nuntă. Când o întrebară de restul săptămânii, nu-l aduse în discuţie pe Tru deloc. Şi nici nu le spuse că Josh o ceruse de soţie.

După desert, se retrase pe veranda din faţa casei, spunându-le că are nevoie de un pic de aer.

Cerul era deja plin de stele şi, când auzi uşa deschizându-se, îl văzu pe tatăl ei în lumina care venea din camera de zi. El îi zâmbi şi o atinse pe umăr târşâindu-şi picioarele spre scaunul de lângă al ei. Avea în mână o ceaşcă de cafea fără cofeină şi, după ce se aşeză, luă o înghiţitură.

— Mama ta încă mai face cea mai bună tocăniţă pe care am mâncat-o vreodată.

— A fost foarte bună, încuviinţă Hope.

— Te simţi bine? Ai fost cam tăcută la cină.

Hope îşi trase un picior sub ea.

— Da, cred că încă nu mi-am revenit după weekend.

El îşi puse ceaşca pe măsuţa dintre ei. Într-un colţ al verandei, o molie dansa în jurul becului, iar greierii îşi începuseră cântarea de seară.

— Am auzit că Josh a apărut la nuntă. Mi-a spus mama ta, zise el ridicând din umeri atunci când ea se întoarse către el.

— Cum a aflat?

— Nu ştiu. Bănuiesc că i-o fi spus cineva.

— Da, spuse Hope. A fost acolo.

— Şi aţi vorbit?

— Puţin, răspunse ea.

Până săptămâna trecută, nu şi-ar fi imaginat că ar fi putut să ţină secret faţă de părinţii ei o cerere în căsătorie, dar în aerul înăbuşitor şi închis al acelui septembrie, nu-şi găsi cuvintele. În loc de asta, spuse doar:

— Vom lua cina mâine-seară.

Tatăl ei o privi, încercând să-i citească gândurile.

— Sper să iasă bine, indiferent ce înseamnă asta pentru tine.

— Şi eu.

— Are câteva lucruri de explicat, dacă mă întrebi pe

mine.

— Ştiu, răspunse ea.

Din casă, se auzi soneria ceasului de la bunicul ei. Mai devreme, luase un atlas prăfuit de pe un raft din biblioteca ei de acasă şi calculase diferenţa de fus orar faţă de Zimbabwe. Socotind, îşi dădu seama că acolo era miezul nopţii. Presupuse că Tru era în Bulawayo cu Andrew şi se întrebă ce plănuiseră să facă în dimineaţa următoare, când aveau să se trezească. Avea să-l ducă pe Andrew în savană să vadă animalele, îşi vor da pase cu mingea unul altuia sau pur şi simplu vor face o plimbare? Se întreba dacă Tru se mai gândea la ea în acelaşi fel în care ea nu reuşea să şi-l scoată din minte. În tăcerea din jur, cuvintele din scrisoarea lui încercau să iasă la suprafaţă.

Ştia că tatăl ei aştepta ca ea să vorbească. În trecut, ori de câte ori avusese probleme sau griji, venise la el. Avea un fel de a o asculta care o liniştea întotdeauna. Empatic din fire, rareori îi dădea sfaturi. O întreba în schimb ce credea că ar trebui să facă, încurajând-o tăcut să-şi urmeze instinctele şi judecata.

Dar acum, după ce citise ceea ce scrisese Tru, nu putea să nu se gândească la faptul că făcuse o mare greşeală. Stând lângă tatăl ei, începu să retrăiască cu viteză redusă ultima dimineaţă cu Tru. Îşi amintea cum arăta el când a păşit pe terasă, senzaţia mâinii lui într-a ei când se plimbau pe plajă. Îi veni în minte expresia lui năucită când îi spuse de cererea în căsătorie a lui Josh.

Şi nu acelea erau cele mai tulburătoare amintiri. Îşi aduse aminte cum o implorase să meargă cu el în Zimbabwe. Îl revăzu cum se frânsese din mijloc când ea luase ultima curbă, îndepărtându-se de o posibilă viaţă împreună.

Ştia că putea să schimbe toate acestea. Nu era prea târziu. Putea să rezerve un zbor spre Zimbabwe în ziua următoare şi să meargă la el. I-ar spune că ştia acum că ei doi erau făcuţi pentru a îmbătrâni împreună. Ar face dragoste într-un cadru diferit şi ea ar deveni o persoană nouă, a cărei viaţă doar şi-o imaginase până atunci.

Voia să-i spună toate aceste lucruri tatălui ei. Voia să-i

spună totul. Voia ca el să-i spună că fericirea ei era tot ce conta, dar înainte de a putea scoate vreun cuvânt, simţi adierea brizei şi, dintr-odată, îi veni în minte imaginea lui Tru lângă ea la Kindred Spirit, cu părul lui des ciufulit de vânt.

Făcuse ce trebuia să facă, nu-i aşa?

Nu-i aşa?

Greierii îşi continuau concertul, iar noaptea se lăsa apăsătoare, cu o greutate aproape sufocantă. Lumina lunii se strecura printre crengile copacilor. Pe şosea trecu o maşină, cu geamurile lăsate şi cu radioul pornit. Îşi aminti de muzica de jazz de la radio când Tru o luase în braţe în bucătărie.

— Am uitat să te întreb, spuse tatăl ei în cele din urmă, ştiu că a fost furtună aproape toată săptămâna. Ai reuşit până la urmă să ajungi la Kindred Spirit?

La auzul cuvintelor lui, zidul se prăbuşi şi Hope scoase un geamăt gâtuit, urmat de suspine.

— Ce-am spus? se panică el, dar ea abia dacă-l mai auzea. Ce s-a întâmplat? Spune-mi, draga mea...

Scutură din cap, neputând să răspundă. Ca prin ceaţă, simţi cum tatăl ei îi pune mâna pe genunchi. Chiar şi fără să deschidă ochii, ştia că o priveşte cu nelinişte şi îngrijorare. Dar nu se putea gândi decât la Tru şi nu putea face nimic ca să oprească lacrimile.

PARTEA A II-A

Nisipul din clepsidră

Octombrie 2014

Amintirile sunt o uşă spre trecut şi, cu cât cineva le preţuieşte mai mult, cu atât mai larg se deschide uşa. Asta obişnuia să spună tatăl lui Hope, în orice caz, şi, ca multe dintre lucrurile pe care i le spusese, trecerea timpului părea să-i adâncească înţelepciunea.

Dar, iarăşi, timpul avea un fel de a schimba totul, se gândi ea. Reflectând asupra vieţii ei, i se părea imposibil de crezut că trecuse aproape un sfert de secol de la acele zile din Sunset Beach. Se întâmplaseră atâtea lucruri de atunci, iar ea simţise adesea că devenise o cu totul altă persoană decât fusese odată.

Acum, era singură. Seara abia începuse, aerul proaspăt avea un iz pronunţat de iarnă, iar ea stătea pe terasa din spate a casei ei din Raleigh, Carolina de Nord. Lumina lunii arunca o strălucire fantomatică peste gazon şi colora în argintiu frunzele ce tremurau în bătaia brizei. Foşnetul lor făcea să pară că voci din trecut o chemau, aşa cum se întâmplase adesea în ultimele zile. Se gândea la copiii ei şi, în vreme ce se legăna în fotoliul-balansoar înainte şi înapoi, amintirile i se rostogoliră înaintea ochilor într-un caleidoscop de imagini. Pe întuneric, îşi aminti uluirea pe care o simţise când îi ţinuse în braţe pe fiecare în parte la spital; zâmbi amintindu-şi cum alergau dezbrăcaţi pe holuri, după baie, când erau mai mărişori. Se gândi şi la zâmbetele lor ştirbe după ce le căzuseră dinţii de lapte şi retrăi amestecul de mândrie şi îngrijorare pe care le experimentase pe când ei se luptau cu anii adolescenţei. Erau copii buni. Extraordinari. Spre marea ei surpriză, îşi dădu seama că şi-l putea aminti şi pe Josh cu o afecţiune care odată părea imposibilă. Divorţaseră cu opt ani în urmă, dar la şaizeci de ani, lui Hope îi plăcea să creadă că

ajunsese în acel punct în care iertarea venea uşor.

Jacob trecuse pe-acolo vineri seara, iar Rachel îi adusese covrigi sâmbătă dimineaţă. Niciunul dintre copii nu se arătase curios atunci când le spusese că urma să închirieze din nou o căbănuţă la mare, aşa cum făcuse şi în anul precedent. Lipsa lor de interes nu era ceva ieşit din comun. Ca atâţia alţi oameni tineri, erau prinşi cu vieţile lor. Rachel absolvise în mai, iar Jacob cu un an înainte. Amândoi îşi găsiseră de lucru înainte de a-şi lua diplomele. Jacob lucra în vânzări de reclame la un post de radio local, în vreme ce Rachel era angajată la o firmă de internet marketing. Aveau propriile lor apartamente şi îşi plăteau singuri facturile, ceea ce Hope ştia că era o raritate în zilele acestea. Majoritatea prietenilor lor se mutaseră înapoi cu părinţii după terminarea facultăţii şi, în sinea ei, Hope considera că independenţa copiilor ei era chiar mai remarcabilă decât absolvirea.

Fusese la coafor chiar înainte de a-şi face bagajele în cursul zilei. De când ieşise la pensie, în urmă cu doi ani, mergea într-un loc de lux de lângă nişte centre comerciale selecte. Era singurul ei răsfăţ. Ajunsese să le cunoască pe unele dintre doamnele care veneau regulat şi stătea pe scaun, ascultând cum poveştile de la salon treceau de la soţi şi copii la vacanţele pe care le făcuseră peste vară. Conversaţiile acelea relaxante erau un balsam pentru Hope, iar când era acolo se surprindea adesea fugind cu gândul către părinţii ei.

Se stinseseră deja de multă vreme. Tatăl ei murise de scleroză laterală amiotrofică cu optsprezece ani în urmă. Mama mai trăise încă patru ani plini de tristeţe. Încă îi era dor de ei, dar suferinţa pricinuită de pierderea lor se mai estompase odată cu trecerea timpului şi se transformase în ceva mai uşor de gestionat, o durere surdă ce mai apărea doar când era foarte tristă.

Când coafeza îşi termină treaba, Hope plecă de la salon, observând maşinile BMW şi Mercedes ale femeilor ce ieşeau din centrele comerciale cu pungi umflate de cumpărături. Se întreba dacă ceea ce cumpăraseră le era

cu adevărat necesar sau dacă mersul la cumpărături era o dependenţă de un anumit fel, în care luatul produselor de pe rafturi le oferea o clipă de repaus de la stările de anxietate sau depresie. Fuseseră momente în viaţa ei în care uneori mergea la cumpărături din aceleaşi motive, dar acele zile erau deja cu mult în urmă şi nu putea să nu se gândească la faptul că lumea se schimbase în ultimele decenii. Oamenii păreau mai materialişti, mai concentraţi pe a ţine pasul cu ceilalţi, dar Hope învăţase că o viaţă plină de sens era arareori despre astfel de lucruri. Era despre experienţe şi relaţii; era despre sănătate şi familie şi a iubi pe cineva care te iubeşte, la rândul lui. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să le sădească şi copiilor ei aceste noţiuni, dar cine să ştie dacă într-adevăr reuşise?

Zilele acestea răspunsurile o ocoleau. În ultima vreme ajungea să se întrebe „de ce?” în legătură cu multe lucruri şi, în vreme ce erau şi oameni care pretindeau că au toate răspunsurile – emisiunile de la televizor erau pline de astfel de experţi –, Hope era rareori convinsă. Dacă exista o întrebare la care să-i fi putut răspunde oricare dintre ei, aceasta era pur şi simplu: „De ce dragostea cere întotdeauna sacrificii?”

Nu ştia. Ceea ce ştia însă era că observase acest lucru în căsnicia ei, ca părinte şi ca fiică adultă a unui tată ce fusese condamnat să se stingă încet. Dar oricât de mult zăbovea asupra întrebării, nu putea să găsească răspunsul. Era sacrificiul o componentă necesară a dragostei? Erau cele două cuvinte de fapt sinonime? Era cel dintâi o dovadă a celei din urmă sau invers? Nu voia să creadă că dragostea avea un preţ intrinsec – că presupunea dezamăgire sau durere sau teamă –, dar uneori nu putea să gândească altfel.

În ciuda evenimentelor neprevăzute din viaţa ei, Hope nu era nefericită. Înţelese că viaţa nu este uşoară pentru nimeni şi era mulţumită că făcuse tot ceea ce-i stătuse în putinţă. Şi totuşi, ca fiecare dintre noi, avea regrete, iar în ultimii ani le retrăise mult mai des. Apăreau pe neaşteptate şi în cele mai bizare momente: când punea bani în cutia

milei de la biserică, de exemplu, sau când mătura zahărul vărsat pe podea. Când se întâmpla aşa, se surprindea amintindu-şi de lucruri pe care şi-ar fi dorit să le poată schimba, de certuri care ar fi trebuit evitate, de cuvinte de iertare care rămăseseră nerostite. O parte din ea îşi dorea să dea ceasul înapoi şi să ia alte decizii, dar, când era sinceră cu ea însăşi, se întreba ce ar fi putut schimba de fapt. Greşelile sunt inevitabile, iar ea ajunsese la concluzia că regretele pot aduce lecţii importante în viaţă, dacă eşti dornic să înveţi din ele. Şi astfel, îşi dădu seama că tatăl ei avusese dreptate doar pe jumătate în ceea ce priveşte amintirile. În definitiv, ele nu erau doar uşi către trecut. Voia să creadă că erau uşi deschise către un viitor nou şi diferit.

Hope se înfioră când o pală de vânt rece mătură terasa din spatele casei şi înţelese că era vremea să se întoarcă înăuntru.

Locuise în această casă mai mult de douăzeci de ani. Ea şi Josh o cumpăraseră la scurtă vreme după ce depuseseră jurămintele şi, trăgând aer în piept în ambianţa ei familiară, se gândi din nou cât de mult iubise acest loc. Era în stil georgian, cu coloane masive în faţă şi cu lambriuri în majoritatea camerelor de la nivelul principal. Cu toate acestea, probabil că venise vremea s-o vândă. Era prea mult, era prea mare pentru ea şi deja devenise o muncă de Sisif să şteargă praful în toate camerele. Şi scările se transformaseră într-o provocare, dar când aduse vorba de vânzare, Jacob şi Rachel se împotriviră, nevrând să renunţe la casa copilăriei lor.

Indiferent dacă urma să o vândă sau nu, casa avea nevoie de reparaţii. Podelele din lemn masiv erau roase şi zgâriate; în sufragerie, tapetul se decolorase şi trebuia schimbat. Bucătăria şi băile erau încă funcţionale, dar cu siguranţă învechite şi aveau nevoie de renovări. Erau atât de multe de făcut! Se întreba când şi mai ales dacă le va putea face.

Merse prin casă stingând luminile. Unele întrerupătoare

de la veioze se roteau cu greutate şi îi luă mai mult decât se aşteptase.

Valiza era la uşa de la intrare, lângă cutia din lemn pe care o adusese din pod. La vederea lor se gândi la Tru, dar, iarăşi, de fapt nu încetase vreo clipă să se gândească la el. Trebuia să fi făcut şaizeci şi şase de ani acum. Hope se întreba dacă se pensionase din meseria de ghid sau încă locuia în Zimbabwe. Poate că se mutase în Europa sau în Australia sau într-un loc mai exotic. Se întrebă dacă el locuia aproape de Andrew şi dacă devenise bunic în anii în care fuseseră despărţiţi. Se întreba dacă se mai recăsătorise, cu cine se mai întâlnise sau dacă îşi mai amintea de ea. Dar pe de altă parte, mai era încă în viaţă? Îi plăcea să creadă că ar fi ştiut instinctiv dacă el ar fi părăsit această lume – că erau cumva uniţi – dar trebuia să recunoască şi că se putea ca totul să fie doar un vis cu ochii deschişi. Însă cel mai adesea se întreba dacă ultimele cuvinte din scrisoarea lui ar putea fi adevărate – dacă pentru ei orice ar fi întotdeauna posibil.

În dormitor, îşi puse pijamaua pe care Rachel i-o cumpărase de Crăciun. Era plăcută şi călduroasă, exact cum voia Hope. Se strecură în pat şi îşi potrivi pătura, sperând să o prindă somnul care o ocolea atât de des în ultima vreme.

Anul trecut, pe plajă, stătuse trează gândindu-se la Tru. Îşi dorise ca el să revină la ea şi să retrăiască zilele pe care le petrecuseră împreună atât de intens. Îşi aminti de întâlnirea lor de pe plajă şi de cafeaua pe care o băuseră împreună în acea primă dimineaţă; rememoră pentru a suta oară cina de la Clancy’s şi plimbarea înapoi spre cabană. Îi simţi privirea aţintită asupra ei când sorbeau vinul pe terasă şi sunetul vocii lui în timp ce citea scrisoarea pe banca de la Kindred Spirit. Mai mult decât orice altceva, îşi amintea de felul tandru şi senzual în care făcuseră dragoste; intensitatea expresiei lui, cuvintele pe care i le şoptise.

Se mira de cât de real părea încă totul – greutatea tangibilă a sentimentelor lui pentru ea; chiar şi vina

neiertătoare. Ceva se rupsese cu adevărat în ea în dimineaţa în care plecase, dar voia să creadă că în acea ruptură apăruseră în cele din urmă rădăcinile unui element mai puternic. În tot ceea ce urmase, de câte ori viaţa i se păruse atât de grea că devenea de nesuportat, se gândea la Tru şi îşi reamintea că, dacă ar ajunge vreodată în punctul în care să aibă nevoie de el, el ar veni. Asta îi spusese în acea ultimă dimineaţă împreună, iar promisiunea lui era suficientă pentru ca ea să poată merge mai departe.

În acea noapte pe plajă, cum somnul nu se lipea de ea, se trezi că încearcă să rescrie istoria într-un fel care să-i ofere linişte. Îşi imagină că întorcea maşina şi alerga spre el; îşi imagină că stătea la masă cu Josh şi îi spunea că întâlnise pe altcineva. Imagini visătoare ale unei reîntâlniri la aeroport, unde ea mergea ca să-l întâmpine pe Tru după zborul lui din Zimbabwe se derulau în mintea ei. În această fantezie, ei doi se îmbrăţişau lângă banda de bagaje şi se sărutau în mijlocul unei mulţimi de oameni. Mergând spre maşină, el o ţinea de după umeri, şi îşi zugrăvise chiar şi felul relaxat în care-şi arunca sacul marinăresc în portbagaj, de parcă s-ar fi întâmplat aievea. Îşi imagină cum ei doi făceau dragoste în apartamentul pe care îl considerase odată „acasă”, cu mulţi ani în urmă.

Dar după aceasta, viziunea ei deveni înceţoşată. Nu putea vizualiza casa pe care ar fi ales-o. Când îşi închipuia că erau în bucătărie, asta se întâmpla ori la cabana pe care părinţii ei o vânduseră cu mult timp în urmă, ori la casa pe care o deţinuse cu Josh. Nu-şi putea imagina ce meserie ar fi avut Tru; când încerca, îl vedea revenind acasă la finalul zilei îmbrăcat în aceleaşi haine pe care le purtase în săptămâna în care fuseseră împreună, ca şi cum tocmai se întorsese dintr-un safari. Ştia că el mergea regulat la Bulawayo să-l vadă pe Andrew, dar nu avea niciun punct de referinţă ca să-şi poată evoca felul în care arăta casa lui sau împrejurimile. Iar Andrew rămânea mereu un băiat de zece ani, cu trăsăturile îngheţate în timp, la fel cum Tru rămânea mereu de patruzeci şi doi de ani.

În mod ciudat, când îşi imagina viaţa alături de Tru, Jacob şi Rachel erau întotdeauna prezenţi. Dacă ea şi Tru mâncau la masă, Jacob refuza să-şi împartă cartofii prăjiţi cu sora lui; dacă Tru desena pe terasa din spatele cabanei părinţilor ei, Rachel picta cu degetele la măsuţa de voiaj. În sala de serbări a şcolii, ea stătea lângă Tru în timp ce Jacob şi Rachel cântau în cor; de Halloween, ea şi Tru mergeau în urma copiilor, care erau îmbrăcaţi ca Woody şi Jessie din *Toy Story 2.* Întotdeauna, întotdeauna copiii ei erau prezenţi în viaţa pe care şi-o imagina alături de Tru şi, chiar dacă o deranja imixtiunea acestuia, şi Josh era acolo. Jacob semăna foarte bine cu tatăl lui, iar Rachel crescuse cu gândul că într-o zi va deveni doctoriţă.

Într-un final, Hope se ridică din pat. Era răcoare şi, punându-şi o jachetă, luă scrisoarea pe care Tru i-o scrisese cu multă vreme în urmă şi se aşeză pe terasa din spate. Voise s-o citească, dar nu-şi putea aduna curajul s-o facă. În loc de asta, rămase privind întunericul oceanului, strângând în mână plicul uzat, copleşită de un val de singurătate.

Se gândi că era singură la mare, departe de toţi cei pe care-i cunoştea. Numai Tru era cu ea; atâta doar că el nu era de fapt niciodată acolo.

În anul precedent, Hope se întorsese din vacanţa ei de o săptămână la mare cu un amestec de speranţă şi groază. Anul acesta îşi spusese că lucrurile vor fi diferite. Se hotărâse că aceasta va fi ultima vizită la cabană şi, dimineaţă, după ce puse cutia pe locul din spate, Hope îşi târî valiza în spatele maşinii cu paşi hotărâţi. Vecinul ei, Ben, îşi tundea gazonul şi veni s-o ajute s-o urce în portbagaj. Îi fu recunoscătoare. La vârsta ei, accidentările apăreau mult mai repede şi luau adesea mult timp să se vindece. În anul dinainte, alunecase în bucătărie şi, deşi nu căzuse, se lovise în timp ce încerca să se prindă de ceva, ceea ce se lăsă cu o durere la umăr săptămâni întregi.

Trecu în revistă ce avea de făcut, înainte să se urce în maşină: uşile erau încuiate, stinsese toate luminile, pubelele de gunoi erau lângă bordură, iar Ben fusese de

acord să-i ridice corespondenţa şi ziarele. Urma să conducă aproape trei ore, dar nu avea niciun motiv să se grăbească. Ziua care conta era, până la urmă, cea care urma. Doar gândindu-se la asta şi începea să aibă emoţii.

Din fericire, în cea mai mare parte a timpului, drumul nu fu aglomerat. Trecu pe lângă terenuri agricole şi orăşele, rulând la viteză constantă până când ajunse la periferia oraşului Wilmington, unde luă prânzul la un bistro pe care şi-l amintea din anul precedent. Apoi dădu o raită pe la magazin ca să-şi umple frigiderul, se opri la biroul de închirieri pentru a-şi ridica cheile şi începu ultima parte a călătoriei. Găsi intersecţia de care avea nevoie, întoarse de câteva ori şi, în cele din urmă, parcă pe alee.

Cabana semăna cu cea pe care o avuseseră odinioară părinţii ei, cu scări ce duceau până la uşa din faţă şi cu o terasă bătută de vânturi şi ploi. La vederea acesteia, i se făcu un dor nebun de casa cea veche. După cum bănuise, noii proprietari nu aşteptaseră prea mult înainte s-o dărâme şi să construiască o clădire nouă, mai mare, asemănătoare cu cea în care locuise odinioară Tru.

Nu mai venise decât rareori la Sunset Beach de atunci, pentru că nu se mai simţea acasă aici. La fel ca multe alte orăşele ce se înşiruiau de-a lungul coastei, şi acesta se schimbase odată cu trecerea timpului. Pontonul fusese înlocuit cu ceva mai modern, standardul era dat acum de casele mari şi dispăruse şi Clancy’s, restaurantul reuşind să mai reziste doar vreo doi ani după începutul noului secol. Robin, sora ei, fusese cea care îi spusese de închiderea restaurantului. Mergând într-o excursie la Myrtle Beach cu zece ani în urmă, ea şi soţul ei făcuseră un ocol prin insula lor de familie pentru că şi ea, la rândul ei, era curioasă să vadă ce schimbări mai adusese trecerea timpului.

În ultima vreme, Hope prefera Carolina Beach, o insulă aflată puţin mai la nord şi mai aproape de Wilmington. O vizitase pentru prima oară la sugestia terapeutei ei, în decembrie 2005, când formalităţile divorţului de Josh ajunseseră în cel mai groaznic punct. Josh plănuise să-i ducă pe Jacob şi Rachel undeva în vest timp de o

săptămână, în vacanţa de iarnă. Copiii erau proaspăt intraţi în adolescenţă, cu multe toane, iar implozia căsniciei părinţilor lor intensificase stresul pe care-l resimţeau. Deşi Hope recunoscuse că vacanţa ar reprezenta o benefică distragere a atenţiei pentru copii, terapeuta ei îi sugerase că nu-i va face bine să-şi petreacă sărbătorile singură acasă. Îi propusese Carolina Beach, spunându-i că iarna insula este de obicei puţin aglomerată şi relaxantă.

Hope rezervase o cabană fără să o vadă înainte, dar aceasta se dovedise a fi exact ceea ce avea nevoie. Acolo îşi începuse procesul de vindecare; acolo reuşise să găsească perspectiva de care avea nevoie pentru a intra într-o nouă etapă a vieţii.

Ştiuse că nu avea să se împace cu Josh. Suferise din cauza lui mulţi ani şi, deşi ultima lui aventură îi pusese capac, amintirea primei îi cauza încă cea mai mare durere. Pe atunci copiii nu erau încă la şcoală şi nevoile lor erau constante; între timp, starea tatălui ei se înrăutăţise. Când Hope aflase de aventură, Josh îşi ceruse iertare şi promisese că o să-i pună capăt. Cu toate acestea, ţinuse legătura cu femeia aceea chiar şi după ce starea tatălui lui Hope devenise din ce în ce mai gravă. Luni întregi trăise la limita declanşării atacurilor de panică şi atunci fusese prima oară când se gândise să termine cu căsnicia ei. Dar în loc de asta, copleşită de perspectiva schimbărilor majore şi îngrozită de efectul devastator pe care divorţul l-ar fi avut asupra copiilor, răbdase şi încercase din răsputeri să-l ierte. Aventurile lui însă continuaseră. Urmaseră alte lacrimi şi mai multe certuri şi, când într-un final îi spusese lui Josh că vrea să divorţeze, dormeau deja în camere separate de mai bine de un an. În ziua în care plecase, Josh îi spusese că asta era cea mai mare greşeală a vieţii ei.

În ciuda bunelor ei intenţii, în timpul divorţului ieşiră la suprafaţă amărăciunea şi ranchiuna. Era şocată de furia şi tristeţea pe care le simţea, iar Josh era şi el la fel de înverşunat şi defensiv. Şi, deşi detaliile legate de custodie se rezolvaseră rapid şi direct, cearta pe bunuri fusese un coşmar. Hope stătuse acasă cât copiii fuseseră mici şi nu se

întorsese la muncă decât când aceştia merseseră la şcoală, iar atunci nu mai lucrase ca asistentă la urgenţe, ci la un cabinet de medicină de familie, ca să poată fi acasă când ajungeau copiii. Programul era mai uşor, dar salariul mai mic, iar avocatul lui Josh ceruse insistent ca pensia alimentară să fie drastic redusă, întrucât ea avea abilităţile necesare pentru a obţine un salariu mai bun. Iar Josh, ca mulţi alţi bărbaţi, nu credea în împărţirea egală a bunurilor. În acea perioadă, Josh şi Hope comunicau în special prin intermediul avocaţilor.

Se simţea dărâmată de emoţii – sentimente de ratare, de pierdere, furie, determinare şi frică –, dar pe când se plimba pe plajă în acea vacanţă de Crăciun, îşi făcea griji mai ales pentru copii. Îşi dorise să fie cea mai bună mamă, dar terapeuta ei îi amintea mereu că dacă nu se îngrijea de ea mai întâi, nu va fi în stare să le ofere copiilor sprijinul de care aveau nevoie.

În sinea ei, ştia că terapeuta avea dreptate, dar ideea părea aproape o blasfemie. Fusese mamă atât de multă vreme, că aproape nu mai ştia cine este. În timpul şederii la Carolina Beach însă, acceptase treptat ideea că sănătatea ei emoţională era la fel de importantă ca aceea a copiilor. Nu mai importantă, dar nici mai puţin.

A înţeles şi cât de alunecos putea fi drumul dacă nu ţinea seama de sfaturile terapeutei. Văzuse femei care pierduseră sau luaseră în greutate în timp ce treceau printr-un divorţ. Le auzise vorbind despre seri de sfârşit de săptămână petrecute în baruri şi recunoscând că avuseseră aventuri de-o noapte cu necunoscuţi, bărbaţi pe care abia şi-i aminteau. Unele se recăsătoriseră rapid, iar asta era aproape întotdeauna o greşeală. Chiar şi cele care nu se dezlănţuiseră dezvoltau adesea obiceiuri autodistructive. Hope îşi văzuse prietenele divorţate trecând de la două pahare de vin în weekend, la trei sau patru de câteva ori pe săptămână. Una dintre acele femei recunoscuse că băutura fusese singura modalitate de a supravieţui divorţului.

Hope nu voia să cadă în aceeaşi capcană, iar excursia la mare îi fusese lămuritoare. După întoarcerea la Raleigh, se

înscrisese la o sală de sport şi începuse să meargă la ore de spinning. Se apucase chiar şi de yoga, să gătească sănătos pentru ea şi copii şi, chiar şi în nopţile în care nu putea adormi, se forţa să stea în pat, respirând adânc, încercând să-şi disciplineze mintea. Învăţase să mediteze şi pusese mare accent pe reluarea prieteniilor cu cei cu care pierduse legătura în ultimii ani.

Îşi promisese, de asemenea, să nu spună niciodată nimic rău de Josh, ceea ce nu fusese uşor, dar probabil că pusese fundaţia pentru relaţia pe care o aveau acum. În ultima vreme, majoritatea prietenilor ei nu puteau înţelege de ce îi mai acorda un loc în viaţa ei, luând în considerare toată durerea pe care el i-o pricinuise. Motivele erau multiple şi diverse, dar constituiau secretul ei. Când o întreba cineva, răspundea că, oricât de urât se purtase ca soţ, fusese întotdeauna un tată bun pentru copii. Josh petrecuse multă vreme cu copiii când aceştia erau mici, participând la activităţile extraşcolare, antrenându-le echipele de sport şi petrecându-şi sfârşiturile de săptămână cu familia, nu cu prietenii. Ultima parte era ceva ce ea îl rugase insistent înainte de a accepta să se căsătorească cu el.

Nu îi acceptase însă cererea în căsătorie imediat. „Hai să vedem cum merg lucrurile”, îi spusese. Când era pe punctul de a pleca, el se oprise în uşă.

— E ceva schimbat la tine, îi spusese.

— Ai dreptate, îi răspunsese ea. Sunt diferită.

Opt săptămâni trecuseră până când ea spusese „Da” şi, spre deosebire de prietenii ei, insistase să fie o nuntă simplă la câteva luni după aceea, la care să participe doar prietenii apropiaţi şi familia. Petrecerea o făcuseră cu ce s-a găsit, unul dintre cumnaţii ei a fost pe post de cameraman, iar invitaţii încheiaseră seara dansând la un club de noapte din oraş. Logodna scurtă şi nunta nesofisticată îl miraseră pe Josh. Nu-şi putea imagina de ce nu voise o nuntă aşa cum toţi prietenii ei îi cereau. Ea îi spusese că nu vrea să arunce banii aiurea, dar în realitate bănuia că era deja însărcinată. Se dovedi că avea dreptate – era însărcinată cu Jacob – şi pentru o clipă se gândi că putea fi al lui Tru, dar

asta era imposibil. Perioada nu se potrivea, iar Tru nu putea avea copii, însă în acel moment ea îşi dădu seama că nu avea niciun chef să zâmbească fals în romanul de dragoste greşit al unei nunţi de poveste. Până la urmă, între timp înţelesese care era adevărata natură a unei idile şi ştia că aceasta avea prea puţin de-a face cu construirea unei fantezii. Adevărata poveste de dragoste era spontană, imprevizibilă şi putea să însemne pur şi simplu a asculta un bărbat citind o scrisoare de dragoste găsită într-o cutie poştală singuratică, într-o după-amiază furtunoasă de septembrie.

La cabană, Hope începu să se instaleze. Puse cutia de lemn pe masa din bucătărie, lăsă deoparte cumpărăturile, îşi despachetă lucrurile şi le puse în sertare, ca să nu le scoată din valiză toată săptămâna. Le trimise copiilor un mesaj, spunându-le că ajunsese. Apoi, aruncându-şi pe umeri o jachetă, ieşi pe terasa din spate şi coborî scările până la plajă. Spatele şi picioarele îi erau înţepenite de la condus şi, cu toate că şi-ar fi dorit să se plimbe, nu se aventură prea departe. Voia să-şi păstreze energia pentru ziua următoare.

Cerul era de culoarea cobaltului, dar briza era răcoroasă şi îşi băgă mâinile adânc în buzunarele jachetei. Aerul era sărat, plin de prospeţime. Lângă un camion parcat pe malul apei, într-un scaun pliant stătea un bărbat, flancat de un şir de undiţe cu firele dispărând în apă. Pescuia, iar Hope se întrebă dacă avusese noroc. Nu văzuse nici măcar o dată pe cineva pe plajă reuşind să tragă un peşte din apele puţin adânci, dar se pare că era un mod popular de a-ţi petrece timpul.

Simţi cum telefonul îi vibrează în buzunar. Sperând că era unul dintre copii, văzu în schimb un apel ratat de la Josh. Îşi puse telefonul la loc în buzunar. Spre deosebire de Jacob şi Rachel, el fusese interesat de motivele pentru care ea plecase la mare. Credea că nu-i place marea, pentru că nu voise niciodată să-şi facă vacanţele la plajă cât timp fuseseră căsătoriţi. Ori de câte ori Josh venise cu

propunerea de a închiria o căsuţă la mare, Hope găsise alte alternative: Disney World, Williamsburg, excursii de camping la munte. Merseseră la schi în Virginia de Vest şi în Colorado şi îşi petrecuseră timpul în New York, Yellowstone şi Marele Canion. Până la urmă îşi cumpăraseră o cabană lângă Asheville, pe care Josh o păstrase după divorţ. Ani întregi, gândul de a merge la mare fusese pur şi simplu prea dureros. În mintea ei, marea şi Tru erau legaţi indisolubil.

Cu toate acestea, îşi trimisese copiii în tabere de vară lângă Myrtle Beach şi în tabere de surf la Nags Head. Atât Jacob, cât şi Rachel învăţaseră repede surfingul şi, în mod ironic, Josh şi Hope începuseră să-şi vindece rănile de la divorţ după o tabără de surfing a lui Rachel. Aceasta se plânsese de dificultăţi în respiraţie şi de palpitaţii şi, odată ajunsă acasă, o duseseră la un cardiolog pediatru. În câteva zile, fusese diagnosticată cu o malformaţie congenitală nedescoperită la timp şi avusese nevoie de operaţie pe cord deschis.

Pe atunci, Hope şi Josh nu mai vorbiseră de aproape patru luni, dar fiecare dintre ei îşi lăsă resentimentele deoparte de dragul fiicei lor. Stătură cu rândul noaptea la spital şi nu ţipară nici măcar o dată unul la celălalt. Armonia venită din suferinţa lor comună luă sfârşit de îndată ce Rachel fu externată, dar le fusese suficientă pentru a da naştere unei relaţii care să le permită să vorbească despre copii într-o manieră cordială. După ceva vreme, Josh se recăsătorise cu o femeie numită Denise şi, spre surprinderea lui Hope, ceva asemănător unei prietenii începu să se formeze între ei.

Într-o oarecare măsură, avea de-a face cu faptul că Josh se recăsătorise cu Denise. Când relaţia cu ea începu să se strice, el o sună pe Hope. Ea încercă să-i ofere sprijin cât putu, dar în final, divorţul lui Josh de Denise fu mai dur decât cel de Hope.

Stresul provocat de divorţ îşi pusese amprenta serios asupra lui Josh, care nu mai semăna nici pe departe cu bărbatul cu care se căsătorise. Se îngrăşase, iar pielea îi

era palidă şi plină de pete; îi căzuse mult părul, iar ţinuta lui odată atletică se transformase într-o cocoaşă. O dată, după ce nu-l mai văzuse câteva luni, îi luase câteva secunde să-l recunoască atunci când o salutase cu mâna din partea opusă a sufrageriei clubului lor. Nu-l mai găsea atractiv şi, în multe feluri, îi era milă de el.

Nu cu mult timp înainte să iasă la pensie, apăru într-o zi la uşa ei într-o jachetă sport şi pantaloni călcaţi. Înfăţişarea sa plină de prospeţime semnala faptul că nu era vorba despre o vizită obişnuită, iar ea îl conduse către canapea, având grijă să se aşeze în capătul celălalt.

Îi luă ceva timp până când ajunse la subiect. Începu cu o conversaţie de complezenţă, discutând despre copii, apoi puţin despre munca lui. O întrebă dacă încă mai rezolva cuvintele încrucişate din *New York Times,* un obicei pe care şi-l făcuse la puţin timp după ce copiii începuseră şcoala şi care, încet dar sigur, devenise o mică dependenţă. Ea îi răspunse că tocmai terminase unul cu o oră în urmă şi, când el îşi împreună mâinile, îl întrebă ce-i stătea pe suflet.

— Mă gândeam zilele trecute că eşti singurul prieten pe care-l mai am, îi spuse el într-un final. Am colegi la muncă, dar nu pot vorbi cu niciunul dintre ei la fel cum vorbesc cu tine.

Ea nu spuse nimic, aşteptând.

— Suntem prieteni, aşa e?

— Da, răspunse ea. Bănuiesc că suntem.

— Şi am trecut prin multe împreună, nu-i aşa?

Ea aprobă din cap:

— Da.

— M-am tot gândit la asta în ultima vreme... la noi doi. La trecut. De cât timp ne cunoaştem? Îţi dai seama că au trecut treizeci de ani? De când ne-am întâlnit.

— Nu pot să spun că m-am gândit prea mult la asta.

— Da... în regulă.

Deşi încuviinţase din cap, ea ştia că îşi dorise un altfel de răspuns.

— Ce vreau să spun e că ştiu că am făcut multe greşeli în ceea ce ne priveşte. Îmi pare rău pentru ce am făcut. Nu

ştiu ce aveam atunci în minte.

— Ţi-ai cerut deja iertare, spuse ea. Şi, apoi, toate astea ţin de trecut. Am divorţat cu mult timp în urmă.

— Dar am fost fericiţi, nu? Când eram căsătoriţi.

— Uneori, recunoscu ea. Nu întotdeauna.

El dădu din nou din cap, insinuând o rugăminte.

— Crezi că am mai putea încerca vreodată? Să ne mai dăm o şansă?

Ei nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— Adică să ne recăsătorim?

El ridică din mâini.

— Nu, nu asta. Mai degrabă ceva ca... o întâlnire romantică. De exemplu, te scot în oraş sâmbătă seara, bine? Doar să vedem cum merge. S-ar putea să nu ducă nicăieri, dar, aşa cum spuneam, eşti cea mai apropiată prietenă pe care o am...

— Nu cred că e o idee bună, i-o reteză ea.

— De ce nu?

— Probabil că treci printr-o pasă proastă acum, îi răspunse. Şi, când te simţi trist, uneori idei proaste ca asta pot părea foarte bune. E important pentru copii să ştie că ne înţelegem şi n-aş vrea să pun asta în pericol.

— Nici eu nu vreau să pun nimic în pericol. Doar mă gândeam dacă ai fi dispusă să ne mai acorzi o şansă. Să-mi mai dai o şansă.

În acel moment, Hope se întrebă cât de bine îl cunoscuse de fapt.

— Nu pot, spuse ea în cele din urmă.

— De ce nu?

— Pentru că iubesc pe altcineva.

Plimbându-se pe plajă, plămânii începură s-o doară de la aerul rece şi umed, aşa că decise să se întoarcă. La vederea căsuţei, în depărtare, îi fulgeră prin minte imaginea lui Scottie. Dacă ar fi fost cu ea, cu siguranţă că ar fi fost dezamăgit şi ar fi privit-o cu ochii aceia ai lui dulci şi trişti.

Copiii nu-şi prea aminteau de el, deşi făcuse parte din

familie când ei erau mici. Hope citise undeva că acea parte a creierului care procesează memoria pe termen lung nu este pe deplin dezvoltată până când copilul nu împlineşte şapte ani, iar Scottie murise înainte de asta. Şi-l aminteau în schimb pe Junior, un terier scoţian care făcuse parte din vieţile lor până când Jacob şi Rachel merseseră la facultate. Deşi Hope îl adorase pe Junior, în sinea ei recunoştea în secret că Scottie rămânea favoritul.

Simţi cum telefonul îi vibrează a doua oară. Jacob încă nu răspunsese, dar Rachel îi trimisese un mesaj, spunându-i: „Să te distrezi! Vrei tip drăguţ? Te ubesc”, cu un emoticon cu un zâmbet. Hope ştia că tinerii aveau stilul lor de a trimite mesaje, pline de răspunsuri scurte, acronime, cu ortografie şi gramatică greşite şi cu o cantitate uriaşă de emoticoane. Ea prefera încă stilul învechit de comunicare – în persoană, la telefon sau prin scrisori –, dar copiii ei aparţineau unei generaţii diferite, iar ea învăţase să facă ce le era lor mai uşor.

Se întreba ce-ar crede ei oare dacă ar şti adevăratul motiv pentru care venise la Carolina Beach. Avea adesea senzaţia că propriii copii nu şi-o puteau imagina dorindu-şi mai mult de la viaţă decât să rezolve cuvinte încrucişate, să meargă din când în când la coafor şi să-i aştepte în vizită. Şi atunci Hope îşi dădu seama că n-ar fi cunoscut-o pe adevărata ea, pe femeia care fusese la Sunset Beach cu atâta vreme în urmă.

Relaţia ei cu Rachel era diferită de cea cu Jacob. Jacob, se gândea ea, avea multe în comun cu tatăl său. Ei doi se puteau uita o sâmbătă întreagă la fotbal; mergeau la pescuit împreună, le plăceau filmele de acţiune şi trasul la ţintă şi ar fi putut vorbi despre piaţa de capital şi investiţii la nesfârşit. Cu Hope, Jacob vorbea în special despre prietena lui şi adesea părea că nu-şi găseşte cuvintele.

Era mai apropiată de Rachel, mai ales după operaţia ei pe inimă. Deşi cardiologul care supraveghease cazul lui Rachel îi asigurase că rezolvarea malformaţiei ei complicate era o procedură destul de sigură, Rachel fusese îngrozită. Şi lui Hope îi fusese la fel de frică, dar făcuse tot ce-i stătea în

putinţă să-i transmită încredere fiicei ei. În zilele de dinaintea operaţiei, Rachel plângea adesea gândindu-se că va muri şi încă şi mai rău decât atât o întrista ideea de a rămâne cu o cicatrice diformă pe piept, dacă va supravieţui. Nemaiputând să suporte anxietatea, se bâlbâi ca la spovedanie: îi spuse lui Hope că prietenul pe care-l avea de trei luni începuse să facă presiuni asupra ei să facă sex şi probabil urma să spună da, deşi nu voia; recunoscu că îşi făcea tot timpul probleme în legătură cu greutatea ei şi că de luni de zile mânca fără control, forţându-se apoi să vomite. Îi spuse că se îngrijora tot timpul în legătură cu orice – înfăţişarea ei, popularitatea, notele sau dacă urma să fie acceptată la facultatea pe care şi-o dorea, deşi până la acea decizie mai erau ani buni. Îşi rupea cuticulele încontinuu, până când sângera. Uneori, mărturisise ea, se gândise chiar şi la sinucidere.

Deşi Hope ştia că adolescenţii tind să aibă secrete faţă de părinţii lor, ceea ce aflase în zilele de dinainte şi de după operaţie o îngrijorase peste măsură. După ce Rachel fu externată din spital, Hope îi găsi un terapeut bun şi mai apoi un psihiatru care îi prescrise antidepresive. Şi, încet dar sigur, Rachel începu să se simtă mai bine cu ea însăşi, iar anxietatea şi depresia ei dispărură în cele din urmă.

Însă zilele acelea îngrozitoare reprezentaseră începutul unei noi etape în relaţia lor, una în care Rachel învăţase că poate să fie sinceră cu mama ei fără să fie judecată, fără teama că Hope va reacţiona exagerat. Până când plecase la facultate, Rachel părea să fi înţeles că poate să-i spună mamei ei aproape orice. Deşi era recunoscătoare pentru această sinceritate, Hope recunoştea totuşi că erau anumite subiecte – mai ales cele referitoare la cantitatea de alcool pe care studenţii o beau în fiecare weekend –, unde un pic mai puţină sinceritate ar fi însemnat mai puţine griji de partea ei.

Probabil apropierea dintre ele era motivul mesajului pe care i-l trimisese Rachel. Ca orice prietenă fidelă, Rachel îşi arăta interesul pentru relaţiile lui Hope întrebând despre „1 tip drăguţ”.

— Te-ai gândit vreodată să te mai întâlneşti cu cineva? o întrebase Rachel cu mai bine de un an în urmă.

— Nu chiar.

— De ce nu? Pentru că nimeni nu te-a invitat în oraş?

— M-au invitat câţiva bărbaţi. Dar i-am refuzat.

— Pentru că erau ticăloşi?

— Deloc. Majoritatea păreau foarte drăguţi.

Rachel se încruntase auzind asta.

— Atunci, ce este? Ţi-a fost teamă? Din cauza a ce s-a întâmplat între tata şi Denise?

— Vă aveam pe voi doi şi munca mea. Eram mulţumită cu asta.

— Dar acum ai ieşit la pensie, noi nu mai locuim acasă şi nu-mi place să te ştiu singură tot timpul. Adică... dacă bărbatul perfect pentru tine e undeva acolo, aşteptându-te?

În zâmbetul lui Hope se citea o urmă de melancolie.

— În cazul ăsta, probabil că va trebui să încerc să-l găsesc, nu?

Oricât de terifiantă fusese operaţia lui Rachel pentru Hope, moartea cu încetinitorul a tatălui ei fusese cumva mult mai greu de îndurat.

În primii ani după Sunset Beach nu fusese aşa de rău. Tatăl ei încă se mai putea mişca şi, cu fiecare lună care trecea, Hope îşi amintea că era din ce în ce mai sigură că contractase o formă de scleroză laterală amiotrofăcă cu evoluţie mai lentă. Erau perioade în care chiar părea că lucrurile merg spre bine, dar apoi, în decurs de şase sau şapte săptămâni, toate se întâmplară de parcă cineva ar fi învârtit de un buton: începu să meargă cu mare dificultate, apoi deveni instabil fără sprijin, apoi nu mai putu sta în picioare deloc.

Împreună cu surorile ei, Hope se implică pe cât putu de mult să-l ajute. Instalară bare de susţinere în cadă şi pe holuri şi găsiră la mâna a doua o camionetă pentru persoane cu handicap, cu un lift pentru scaunul cu rotile. Sperau că asta îl va ajuta pe tatăl lor să se deplaseze prin oraş, dar el nu mai putu conduce decât vreo şapte luni, iar

mamei lor îi era prea frică să conducă maşina. O vândură în pierdere, iar în ultimul an al vieţii lui, tatăl ei nu se mai aventură mai departe de terasele din faţa sau din spatele casei, în afară de vizitele la medic.

Dar nu era singur. Pentru că era iubit de familie şi foarte respectat de foştii studenţi şi de colegi, avea o mulţime de vizitatori. Aşa cum se obişnuia în sud, aduceau mâncare, iar la sfârşitul fiecărei săptămâni, mama lui Hope îşi ruga fiicele să ia acasă câte ceva, căci frigiderul era arhiplin.

Cu toate acestea, chiar şi perioadele de relativ optimism erau scurte şi se terminară definitiv atunci când tatăl lor îşi pierdu capacitatea de a vorbi. Ultimele luni de viaţă şi le petrecu conectat la un tub de oxigen şi avea adesea accese violente de tuse pentru că muşchii lui erau prea slabi ca să elimine flegma. Hope îşi amintea cum de nenumărate ori îl bătea pe spate în timp ce el se lupta să respire. Slăbise atât de mult, încât uneori avea impresia că astfel îl va rupe în două, dar în cele din urmă reuşea să dea afară flegma şi să tragă adânc aer în piept, cu faţa albă ca varul.

Ultimele săptămâni părură ca o halucinaţie febrilă continuă – îi fură angajate îngrijitoare acasă, mai întâi pentru jumătate de zi, apoi permanent. Trebuia hrănit cu lichide, folosind paiul. Devenise atât de slăbit încât chiar şi să bea o jumătate de pahar dura aproape o oră. Urmă incontinenţa urinară, căci corpul i se deteriora rapid.

În perioada aceea Hope îl vizită în fiecare zi. Cum pentru el vorbitul devenise o corvoadă, ea era cea care purta toată conversaţia. Îi povestea despre copii sau despre certurile cu Josh. Îi mărturisi că un vecin îl văzuse pe Josh la un hotel cu cineva care lucra ca agent imobiliar. Îi spuse că Josh recunoscuse că avusese o aventură, dar încă ţinea legătura cu femeia, iar ea nu mai ştia ce să facă.

În cele din urmă, într-una dintre ultimele lui perioade lucide, la şase ani după Sunset Beach, Hope îi povesti tatălui ei despre Tru. În timp ce vorbea, el se uita în ochii ei, iar când ajunse la acea parte în care clacase în faţa lui, pe terasa casei părinteşti, el îşi mişcă mâna pentru prima oară după săptămâni de zile. Îl luă de mână, iar el răsuflă adânc

şi greu, scoţând nişte sunete neinteligibile din fundul gâtului. Ea însă îl cunoştea destul de bine ca să înţeleagă că îi spunea: „Eşti sigură că e prea târziu?”

Şase zile mai târziu, se stinsese.

Sute de oameni veniră la înmormântare, iar după aceea toată lumea trecu pe acasă pe la ei. Când plecară cu toţii seara târziu, casa rămase tăcută ca mormântul, de parcă ar fi murit şi ea. Hope ştia că oamenii reacţionează la stres şi la durere în moduri diferite, dar fu şocată de căderea mamei ei, o spirală descendentă de o intensitate înverşunată şi aparent de neoprit. Făcea adesea crize de plâns pe neaşteptate şi începuse să bea. Nu mai făcea curăţenie şi lăsa rufele murdare aruncate pe jos. Praful se aşternuse pe rafturi, iar vasele rămâneau pe masă până când venea Hope să le spele. Mâncarea se strica în frigider, iar televizorul mergea fără oprire. Apoi mama ei începu să acuze tot felul de suferinţe: sensibilitate la lumină, dureri articulare, dureri de stomac şi dificultăţi la înghiţire. De câte ori trecea pe la ea, Hope o găsea agitată şi adesea incapabilă să-şi ducă gândurile la bun sfârşit. Alteori, se retrăgea în dormitorul ei întunecat şi încuia uşa. Tăcerea de dincolo de uşă era adesea mai greu de suportat decât crizele de plâns.

Trecerea timpului înrăutăţi lucrurile, în loc să le amelioreze. Mama ei deveni la fel de legată de casă cum fusese şi tatăl ei. Ieşea doar ca să meargă la doctor, iar la patru ani de la înmormântarea soţului său, fu programată pentru o operaţie de hernie. Operaţia era considerată una minoră şi merse bine. Hernia era rezolvată, iar semnele vitale rămaseră stabile pe toată durata procedurii. La reanimare, însă, nu se mai trezi din anestezie. Muri două zile mai târziu.

Hope îi cunoştea pe doctor, pe anestezist şi pe asistente. Cu toţii mai participaseră şi la alte operaţii în aceeaşi zi, atât înainte cât şi după cea a mamei ei şi niciun alt pacient nu suferise reacţii adverse. Hope petrecuse suficient timp în lumea medicală ca să ştie că uneori se întâmplau şi

lucruri grave şi că nu se găsea întotdeauna o explicaţie. Într-un fel se întreba dacă nu cumva mama ei pur şi simplu voise să moară şi cumva reuşise.

Următoarea săptămână trecu ca prin ceaţă. Confuză, îşi amintea puţine lucruri despre priveghi şi despre înmormântare. În săptămânile care urmară, nici ea, nici surorile ei nu avură destulă putere ca să facă ordine în lucrurile mamei lor. În loc de asta, Hope se plimba uneori prin casa în care crescuse, incapabilă să accepte ideea de a trăi fără părinţi. Deşi era adultă, îi trebuiră ani buni să nu se mai gândească să pună mâna pe telefon şi să-i sune.

Sentimentul de pierdere şi tristeţea se estompară şi, în cele din urmă, fură înlocuite de amintiri dragi, despre vacanţele în care fuseseră cu toată familia şi despre plimbările de care se bucurase cu tatăl ei. Îşi amintea de cinele şi de petrecerile de ziua ei, de întrecerile de cros şi de proiectele de la şcoală cu mama. Cel mai mult îi plăcea să-şi amintească de momentele în care părinţii ei formau un cuplu, de felul în care obişnuiau să flirteze atunci când credeau că nu-i văd copiii. Dar zâmbetul se ştergea la fel de repede cum apărea, căci asta o făcea să se gândească şi la Tru, şi la şansa pe care o pierduse ca ei doi să poată fi împreună.

Ajunsă înapoi la cabană, Hope petrecu câteva minute să-şi încălzească mâinile deasupra flăcării aragazului. „E mult prea frig pentru octombrie”, se gândi. Ştiind că temperatura avea să scadă încă şi mai tare imediat ce soarele dispărea, se gândi să folosească şemineul – tuburi de gaz şi buşteni artificiali cu gaz, aşa încât nu trebuia decât să pornească un întrerupător ca să-l aprindă –, dar decise totuşi să crească temperatura la termostat şi îşi făcu o ciocolată fierbinte. În copilărie, nimic nu-i plăcea mai mult atunci când îi era frig, dar încetase s-o mai bea cam de pe când devenise adolescentă. Prea multe calorii, se îngrijora ea atunci. Acum nu-i mai păsa.

Dar îi amintea de vârsta ei, ceva la care ar fi preferat să nu se mai gândească. Corect sau nu, trăiau într-o societate

care punea mare preţ pe tinereţe şi frumuseţe când venea vorba de femei. Îi plăcea să creadă că nu-şi arăta vârsta, dar recunoştea şi că era posibil să se înşele.

De fapt, probabil că nu conta. Venise la mare pentru motive mai importante. Sorbindu-şi ciocolata fierbinte, privea la jocul luminii şterse pe suprafaţa apei în timp ce se gândea la ultimii douăzeci şi patru de ani. Oare Josh simţise vreodată că ea iubea un alt bărbat? Oricât încercase s-o ascundă, se întreba dacă dragostea ei secretă pentru un altul nu îi subminase cumva căsnicia. Intuise Josh vreodată că atunci când erau în pat împreună ea avea fantezii cu Tru? Simţise el că o parte din ea îi fusese întotdeauna inaccesibilă?

Nu voia să creadă asta, dar era posibil să fi fost un factor în nenumăratele lui aventuri? Nu că ar fi fost dispusă să accepte toată vina, sau chiar mare parte din ea, pentru ceea ce făcuse el. Josh era adult şi putea să-şi controleze comportamentul, dar dacă...?

Întrebările acestea o chinuiau încă de când aflase de prima lui aventură. Ştiuse dintotdeauna că nu i se dăruise lui pe deplin, aşa cum ştia acum că mariajul lor fusese destinat pieirii din clipa în care îi acceptase cererea în căsătorie. Încercase să se revanşeze cu prietenia din ultima vreme, deşi nu avea nici cea mai mică dorinţă de a reînnoda ceva între ei. În mintea ei, era un fel de a repara lucrurile, de a-şi ispăşi pedeapsa, chiar dacă Josh n-ar fi înţeles niciodată.

Nu şi-ar fi destăinuit vina în faţa lui – nu mai voia să rănească pe nimeni, niciodată. Dar lipsa confesiunii însemna lipsa unei şanse de a fi iertată. Acceptase asta, aşa cum acceptase vina pentru alte greşeli pe care le făcuse în viaţa ei. Când era doar cu ea însăşi, îşi spunea că multe dintre ele ar fi considerate minore, în comparaţie cu secretul pe care-l ţinuse faţă de soţul ei, dar era ceva ce continua să o bântuie.

Era motivul pentru care venise la mare, iar imaginea în oglindă a celor două mari greşeli din viaţa era şocant de ironică şi profundă.

Lui Josh nu-i spusese nimic despre Tru sperând să nu-i rănească sentimentele.

Lui Tru îi spusese adevărul despre Josh, deşi ştia că vorbele ei îi vor frânge inima.

Cutia

Deschizând ochii, Hope zări cerul albăstrui ca oul de măcăleandru prin perdeaua albă, subţire. Uitându-se pe fereastră, văzu că soarele făcea ca nisipul de pe plajă să strălucească orbitor, aproape alb. Avea să fie o zi excelentă, mai puţin în ceea ce priveşte temperatura. Se preconiza ca un front atmosferic rece dinspre Ohio Valley să mai dureze câteva zile, cu rafale de vânt ce îi tăiau respiraţia când se plimba pe plajă. În ultimii ani ajunsese să înţeleagă de ce Florida şi Arizona erau nişte destinaţii atât de populare după pensionare.

Întinzându-şi picioarele amorţite, se dădu jos din pat şi bău o cafea, apoi făcu un duş şi se îmbrăcă. Deşi nu-i era foame, îşi prăji un ou la micul dejun şi se forţă să-l mănânce. Apoi, punându-şi jacheta şi mănuşile, ieşi pe terasa din spate cu a doua cană de cafea, privind cum lumea se trezeşte încet la viaţă.

Nu erau mulţi oameni pe plajă: un bărbat mergând în urma unui câine, la fel cum obişnuia şi ea să-l urmeze pe Scottie, şi o femeie care făcea jogging în depărtare, lăsând urme de paşi pe lângă linia apei. Alerga cu paşi săltăreţi care-i făceau părul prins în coadă să sară într-un ritm vioi şi, privind-o, Hope îşi aminti cât de mult îi plăcea să alerge. Se lăsase de asta când copiii erau mici şi, dintr-un motiv sau altul, nu se mai apucase niciodată. Acum se gândea că fusese o greşeală. În prezent, condiţia ei fizică era o sursă de preocupări constante – uneori ducea dorul felului nepăsător în care îşi acceptase corpul ca atare. „Vârsta scoate la iveală atâtea lucruri despre oameni”, cugetă ea.

Luă o gură de cafea, întrebându-se cum avea să se desfăşoare ziua. Deja se simţea la limită, deşi se avertizase singură să nu spere la prea mult. Anul trecut când venise la mare, o ţinuse pe linia de plutire entuziasmul trezit de planul său, în ciuda şanselor mici de succes. Dar anul trecut

fusese începutul, iar astăzi totul urma să se încheie... oferindu-i-se astfel o dată pentru totdeauna răspunsul la întrebarea dacă minunile chiar se pot întâmpla.

Când Hope îşi termină cafeaua, intră în casă şi se uită la ceas. Era timpul să înceapă.

Pe bufet era un radio, pe care îl deschise. Muzica era întotdeauna parte din ritual şi roti butonul până când găsi un post cu muzică lentă. Dădu mai tare, amintindu-şi că ea şi Tru ascultaseră muzică la radio în noaptea în care făcuseră pentru prima oară dragoste.

În frigider era sticla de vin pe care o desfăcuse cu o seară înainte şi îşi turnă puţin într-un păhărel, nu mai mult de o înghiţitură. La fel ca muzica, şi vinul era parte din ritualul pe care-l urma ori de câte ori deschidea cutia, dar, pentru că fusese nevoită să conducă, se îndoia că va putea termina chiar şi acea înghiţitură.

Îşi duse paharul la masă şi se aşeză. Cutia era acolo unde o lăsase cu o seară în urmă. Punând paharul la o parte, o trase spre ea. Era surprinzător de grea. Era făcută din lemn masiv, de culoarea ciocolatei şi a caramelului, şi avea balamale mari, din alamă. Ca de obicei, admiră pe îndelete gravurile complexe de pe capac şi de pe margini – elefanţi, lei, zebre, rinoceri, girafe şi gheparzi imaginari, stilizaţi. O ochise la o tarabă de la târgul stradal din Raleigh şi, când aflase că era făcută în Zimbabwe, ştiuse că trebuie s-o cumpere.

Josh, pe de altă parte, nu fusese la fel de impresionat.

— De ce naiba ai vrea să cumperi aşa ceva? o întrebase pufnind dispreţuitor.

În momentul acela el mânca un hotdog, în timp ce Jacob şi Rachel se jucau într-un castel gonflabil.

— Şi unde ai de gând s-o pui?

— Încă nu m-am hotărât, răspunsese ea.

Odată ajunsă acasă, dusese cutia în dormitorul principal şi o pusese sub pat, unde o ţinuse până în lunea următoare, când el plecase la muncă. Apoi, după ce o umpluse, o ascunsese pe fundul unei cutii cu haine de copii din pod, loc

pe care ştia sigur că Josh nu-l va găsi.

Tru nu mai încercase s-o contacteze după ce plecaseră din Sunset Beach. Vreme de un an sau doi, se îngrijorase că ar putea găsi vreo scrisoare în cutie sau că-i va auzi vocea pe robotul telefonic. Când telefonul suna uneori seara, se încorda, pregătindu-se pentru orice eventualitate. În mod ciudat, uşurarea că nu era el era întotdeauna dublată de un val de dezamăgire. El însă-i scrisese că nu era loc pentru trei în viaţa pe care ea voia s-o aibă şi, oricât de dureros ar fi fost, ştia că avusese dreptate.

Şi nici ea, chiar şi în cele mai negre momente ale căsniciei ei cu Josh, nu încercase să-l contacteze. Se gândise la asta, fusese foarte aproape de câteva ori, dar nu căzuse niciodată pradă tentaţiei. Ar fi fost uşor să fugă la el, dar apoi? Nu suporta ideea de a fi nevoită să se despartă din nou de el şi nici nu voia să-şi asume riscul distrugerii propriei familii. În ciuda greşelilor lui Josh, copiii rămâneau prioritatea ei şi aveau nevoie de întreaga ei atenţie.

Aşa că îl păstrase viu în amintirile ei, în singurul fel pe care putea să-l facă, îşi păstrase suvenirurile în cutie şi se uita la ele din când în când, atunci când ştia că nu va fi deranjată. Ori de câte ori era vreo emisiune la televizor despre maiestuoasele animale din Africa, avea grijă să se uite; în anii 1990, dăduse peste romanele lui Alexander McCall Smith şi o prinseseră imediat, pentru că multe poveşti aveau loc în Botswana. Nu era Zimbabwe, dar era suficient de aproape, se gândea ea, şi o ajutau să cunoască o lume despre care nu ştia nimic. De-a lungul anilor, mai apăruseră uneori articole despre Zimbabwe în revistele mari de ştiri şi în ziarul din Raleigh, *News Observer.* Aflase despre confiscarea pământurilor de către guvern şi se întreba ce se alesese de ferma unde Tru fusese crescut. Mai citise despre hiperinflaţia din ţară şi primul ei gând fu cum afectase asta turismul şi dacă Tru putea să-şi practice meseria de ghid în continuare. Uneori mai primea cataloage de călătorie în cutia poştală şi le deschidea la secţiunea care descria diverse excursii safari. Deşi majoritatea erau în

Africa de Sud, din când în când mai citea şi despre pensiunea din Hwange. Când se întâmpla aşa, studia atent fotografiile, încercând să înţeleagă mai bine sensul lumii pe care el o numea „acasă”. Iar când se aşeza apoi pe pat, recunoştea faţă de ea însăşi că sentimentele ei pentru el erau la fel de reale şi de puternice ca odinioară, când îi şoptise pentru prima oară că îl iubeşte.

În 2006, când divorţul ei se încheie, Tru trebuia să aibă cincizeci şi opt de ani. Ea avea cincizeci şi doi. Jacob şi Rachel erau adolescenţi, iar Josh se întâlnea deja cu Denise. Deşi trecuseră şaisprezece ani de când îl cunoscuse pe Tru, încă spera că mai era timp ca să îndrepte lucrurile. Deja puteai găsi practic orice pe internet, dar informaţiile despre pensiunile şi taberele din Hwange nu includeau nimic despre ghizi, în afară de faptul că erau cei mai experimentaţi din Zimbabwe. Era însă o adresă de email, iar femeia care îi răspunse îi spuse lui Hope că nu-l cunoştea pe Tru şi că el nu mai lucra acolo de ani buni. La fel şi despre Romy, prietenul despre care Tru îi vorbise la un moment dat. Cu toate acestea, femeia îi dădu lui Hope numele şi adresa de email ale fostului manager, care se transferase la altă tabără cu câţiva ani înainte. Hope îl contactă şi, deşi nu ştia nimic despre unde s-ar putea afla Tru, i-a oferit numele încă unui manager care lucrase la Hwange prin anii 1990. Nu avea număr de telefon sau adresă de email, dar îi dădu lui Hope o adresă poştală, avertizând-o însă că s-ar putea să nu mai fie totuşi actuală.

Hope îi scrise managerului şi aşteptă cu nerăbdare un răspuns. Tru o avertizase că timpul trece mai greu în savană şi că serviciile poştale nu erau întotdeauna de încredere. Trecură săptămâni, apoi luni fără niciun semn, moment în care Hope renunţase la speranţa că va mai primi vreodată ceva de la el.

Şi cam pe-atunci o scrisoare apăru în cutia ei poştală.

Copiii urmau să se întoarcă de la şcoală şi ea rupse plicul, devorând cuvintele scrijelite. Descoperi că Tru plecase de la Hwange, dar managerul aflase din vorbă-n vorbă că s-ar fi angajat undeva în Botswana. Nu ştia însă în ce tabără sau

la ce pensiune. Bărbatul îi mai scria că era însă destul de sigur că Tru vânduse casa din Bulawayo când fiul său plecase la universitate undeva în Europa. Nu ştia numele universităţii şi nici măcar ţara.

Înarmată doar cu câteva informaţii, Hope începu să contacteze pensiunile din Botswana. Erau zeci. Trimise email după email, dar nu reuşi să găsească nicio informaţie despre Tru.

Nu încercă să contacteze universităţi din Europa, pentru că asta însemna să caute acul în carul cu fân. Rămânând fără prea multe opţiuni, încercă şi la Air Zimbabwe, sperând să găsească acolo pe cineva care lucrase la ei şi care avea o soţie numită Kim. Hope spera că prin fosta lui soţie ar putea afla unde este el. Dar şi acea pistă s-a împotmolit. Un bărbat numit Ken lucrase acolo prin 2001 sau 2002, dar părăsise compania şi nimeni nu mai ştia nimic de el.

După toate acestea, Hope încercă o abordare mai generală. Contactă mai multe agenţii guvernamentale din Zimbabwe, întrebând despre o vastă fermă deţinută de o familie numită Walls. Păstrase această opţiune ca ultimă redută, bănuind că Tru ţinea legătura cu familia lui şi mai puţin decât înainte, după ce aflase lucrurile pe care i le spusese tatăl său biologic. Angajaţii de acolo n-o ajutară aproape deloc, dar după ce vorbi cu ei, presupuse că ferma fusese confiscată de guvern şi redistribuită. Nu exista nicio informaţie despre familie.

Intrând în pană de idei, Hope hotărî să-i faciliteze lui Tru posibilitatea de a o găsi, în cazul în care ar fi căutat-o. În 2009, îşi făcu cont pe Facebook şi îl verifică în fiecare zi, multă vreme. Se reîntâlni cu prieteni vechi, rude, oameni pe care-i cunoştea de la muncă, îşi făcu noi prieteni. Dar nici măcar o dată nu încercă Tru s-o contacteze.

Gândul că Tru părea să fi dispărut pur şi simplu – şi că nu se vor mai vedea niciodată – o speriase teribil luni întregi şi o făcuse să reflecteze asupra altor pierderi din viaţa ei. Dar aceasta era o altfel de durere, una care creştea cu fiecare an care trecea. Acum că şi copiii se făcuseră mari, îşi petrecea zilele şi nopţile singură. Viaţa trecea şi avea să se

încheie curând. Deşi nu voia, Hope începu să se întrebe dacă avea să fie singură când îşi va da ultima suflare.

Simţea uneori că propria ei casă-i devenea, încet dar sigur, mormânt.

La cabană, Hope mai luă o gură de vin. Deşi era uşor şi dulce, dimineaţa părea să aibă un gust ciudat. Nu mai băuse niciodată aşa de devreme şi se îndoia că o va mai face. Dar azi merita.

Oricât de entuziasmante erau amintirile şi oricât o sprijiniseră, obosise să se mai simtă prizoniera lor. Voia să-şi petreacă anii care îi mai rămăseseră fără să se trezească dimineaţa întrebându-se dacă Tru o va regăsi cumva; voia să petreacă pe cât de mult timp putea cu Jacob şi Rachel. Cel mai mult tânjea după linişte sufletească. Voia să poată trăi o lună fără să simtă nevoie de a studia conţinutul cutiei care stătea pe masă în faţa ei; voia în schimb să se concentreze pe a bifa câteva activităţi importante de pe lista de lucruri de făcut înainte să moară. Să facă parte din public la show-ul lui Ellen DeGeneres. Să viziteze proprietatea Biltmore de Crăciun. Să parieze pe un cal în cursele de la Kentucky Derby. Să vadă un meci de baschet între University of North Carolina şi Duke la Cameron Indoor Stadium. Ultima era greu de obţinut; era aproape imposibil să găseşti bilete, dar provocarea era parte din distracţie, nu?

Nu cu mult după excursia ei de la mare din anul precedent, într-o zi în care se simţea mai tristă decât de obicei, îşi şterse contul de Facebook. De atunci lăsă şi cutia în pod, oricât de puternică i-ar fi fost dorinţa de a se uita la conţinut. Acum însă, cutia o chema şi, în cele din urmă, deschise capacul.

Deasupra era invitaţia la nunta lui Ellen. Se uită lung la antet, amintindu-şi cine era ea atunci şi grijile care o împresurau când ajunsese pentru prima oară pe plajă în acea săptămână. Uneori îşi dorea să poată vorbi cu cea care fusese odată, dar nu era sigură ce ar fi spus. Probabil că ar fi asigurat-o pe versiunea mai tânără a ei că avea să

aibă copii, dar oare ar fi adăugat că toată creşterea şi educarea lor nu semănau nici pe departe cu idealul pe care şi-l imaginase? Că, oricât de mult îi preţuia, fuseseră nenumărate ocazii în care o înfuriaseră sau o dezamăgiseră? Că grijile pentru ei erau uneori copleşitoare? Sau i-ar fi spus acelei fiinţe mai tinere că, după ce avusese copiii, existaseră momente în care îşi dorise să fie cu adevărat liberă din nou?

Şi ce i-ar fi putut spune despre Josh?

Probabil că nu mai conta acum sau nu mai merita să piardă timpul gândindu-se la aceste întrebări. Invitaţia o făcu însă să reflecteze la faptul că viaţa semăna cu un număr infinit de piese de domino ce acopereau podeaua cea mai întinsă din lume, unde fiecare piesă ducea inevitabil la următoarea. Dacă nu i-ar fi ajuns invitaţia, Hope poate că nu s-ar fi certat niciodată cu Josh sau nu şi-ar fi petrecut săptămâna fără el la Sunset Beach sau nu l-ar fi întâlnit pe Tru, în primul rând. Invitaţia, bănuia ea, era piesa de domino care, atunci când căzuse, pusese în mişcare întreaga ei viaţă. Coregrafia care o dusese către cea mai profundă experienţă de iubire pe care o avusese vreodată o resimţise ca fiindu-i atât scrisă, cât şi improbabilă, dar, se întreba ea din nou, către ce final ducea totul.

Punând invitaţia alături, Hope luă primul desen. Tru o desenase în dimineaţa de după ce făcuseră dragoste, iar Hope ştia că nu mai semăna cu femeia din desen. În schiţa aceea, pielea îi era catifelată şi netedă, strălucind de ultimele răsuflări de tinereţe. Părul ei des era plin de strălucirea soarelui, sânii îi erau fermi şi nelăsaţi, iar picioarele, suple şi fără pete. O captase într-un fel în care nicio fotografie n-o făcuse şi, continuând să studieze desenul, Hope se gândi că niciodată nu arătase mai frumoasă. Pentru că el o desenase aşa cum o vedea.

Aşeză schiţa peste invitaţia la nuntă şi luă al doilea desen. El îl terminase cât timp ea era la nuntă şi, de-a lungul anilor, ori de câte ori se uita prin lucrurile din cutie, întotdeauna zăbovea la această schiţă. În ea, ei doi stăteau

pe plajă, lângă mal. În fundal se vedea debarcaderul, iar lumina soarelui licărea pe valuri în timp ce ei se uitau unul la altul, din profil. Braţele ei erau în jurul gâtului lui, iar el o ţinea de talie. Din nou, se gândea că el o făcuse mai frumoasă decât era în realitate, dar ceea ce o atrăgea era imaginea lui. Îi studie atent ridurile de la colţurile ochilor şi gropiţa din bărbie; ghici forma umerilor sub materialul lejer al cămăşii. Şi, mai mult decât orice, se minună de expresia pe care el şi-o dăduse în timp ce se uita la ea – aceea a unui bărbat profund îndrăgostit de femeia pe care o ţinea în braţe. Îşi apropie desenul de faţă, întrebându-se dacă el se mai uitase apoi în felul acela la vreo femeie. N-avea de unde să ştie şi, cu toate că o parte din ea îi dorea numai fericire, o altă parte voia să creadă că sentimentele pe care le avuseseră unul pentru altul fuseseră unice.

Puse deoparte şi acest desen. Urma scrisoarea pe care i-o scrisese Tru, cea pe care o găsise în torpedoul maşinii. Hârtia se îngălbenise pe margini, iar în cutele ei erau mici lacrimi; scrisoarea devenise la fel de fragilă ca ea. Gândul acesta îi aduse un nod în gât în timp ce trasa o linie între numele ei de la începutul scrisorii şi al lui, de la sfârşit, legându-i o dată în plus. Citi cuvintele pe care le ştia pe dinafară, fără să obosească vreodată de puterea lor.

Ridicându-se de la masă, Hope se duse la fereastra bucătăriei. Cu mintea rătăcind aiurea, îl văzu pe Tru trecând pe lângă cabană, cu o undiţă pe umăr şi o cutie de scule în mână. Îl privi în timp ce el se întoarse spre ea. Îi făcu semn cu mâna, iar ea îi răspunse, întinzând mâna şi atingând sticla.

„N-am încetat niciodată să te iubesc”, şopti ea, dar sticla era rece şi bucătăria tăcută, iar când clipi, îşi dădu seama că plaja era complet pustie.

Încă douăzeci de minute, un singur lucru rămas. Era o copie a scrisorii pe care o scrisese anul trecut. Lăsase originalul la Kindred Spirit în excursia anterioară la mare şi, în timp ce desfăcea hârtia, îşi spunea cât de prostesc fusese gestul. O scrisoare nu înseamnă nimic dacă

destinatarul ei nu o primeşte niciodată, iar Tru n-avea cum să afle de ea. Cu toate acestea, în scrisoare îşi făcuse o promisiune sieşi, una pe care intenţiona să o ţină. Dacă nu altceva, spera ca măcar să-i dea puterea de care avea nevoie pentru a spune ultimul adio.

Aceasta este o scrisoare către Dumnezeu şi Univers.

Am nevoie de ajutorul tău în ceea ce cred că va fi ultima mea încercare de a-mi cere iertare pentru o decizie pe care am luat-o cu mult timp în urmă. Povestea mea este şi simplă şi complicată. Ca să descriu totul cu fidelitate mi-ar trebui o carte, aşa că în loc de asta voi scrie doar esenţialul:

În septembrie 1990, în timp ce stăteam la Sunset Beach, am întâlnit un bărbat din Zimbabwe, pe nume Tru Walls. Pe atunci lucra ca ghid de safari într-o tabără din rezervaţia Hwange. Avea o casă în Bulawayo, dar crescuse la o fermă de lângă Harare. Avea patruzeci şi doi de ani, era divorţat şi avea un fiu de zece ani, pe nume Andrew. Ne-am cunoscut într-o miercuri dimineaţă şi până joi seara ne-am îndrăgostit.

Poate crezi că e imposibil, că poate confund o pasiune trecătoare cu dragostea. Tot ce pot să spun este că m-am gândit la asta de mii de ori şi că am respins această posibilitate. Dacă l-ai întâlni, ai înţelege de ce mi-a răpit inima; dacă ne-ai fi văzut împreună, ai fi ştiut că sentimentele pe care le aveam unul pentru celălalt erau de netăgăduit. Aş vrea să cred că în scurta perioadă în care am fost împreună am devenit suflete pereche, unite pentru totdeauna. Dar până duminică totul s-a sfârşit. Iar eu am fost cea care i-a pus capăt, din motive pentru care am suferit cumplit zeci de ani.

A fost decizia corectă atunci; dar a fost şi decizia greşită. Aş face acelaşi lucru din nou, l-aş face complet diferit. Chiar şi acum sunt confuză, dar am învăţat să accept că nu voi scăpa vreodată de întrebări.

Bineînţeles că decizia mea l-a zdrobit. Sentimentul de vinovăţie continuă să mă bântuie. Am ajuns într-un punct

din viaţa mea când repararea greşelilor ori de câte ori este posibil e foarte importantă. Şi aici e partea unde Dumnezeu şi Universul mă pot ajuta, căci ruga mea e simplă.

Aş vrea să-l văd pe Tru din nou ca să-i pot cere scuze. Am nevoie de iertarea lui, dacă asta se mai poate. În visele mele, sper că asta îmi va aduce liniştea; vreau să înţeleagă cât de mult l-am iubit atunci şi cât îl iubesc acum. Şi vreau să ştie ce rău îmi pare.

Poate că te întrebi de ce n-am încercat să dau de el prin metode mai convenţionale. Am făcut-o. Ani buni am încercat să-l găsesc, fără succes. Şi nici nu cred că această scrisoare va ajunge la el, dar dacă ajunge, atunci îl voi întreba dacă-şi aminteşte locul în care am mers împreună în acea după-amiază de joi, chiar înainte să înceapă să plouă.

Acolo voi fi pe 16 octombrie 2014. Dacă-şi aduce aminte de locul acela cu aceeaşi veneraţie cu care-mi amintesc şi eu, atunci va şti şi în ce moment al zilei voi fi acolo.

Hope

Uitându-se la ceas, Hope înţelese că Kindred Spirit o aştepta. Puse totul la loc în cutie şi închise capacul definitiv, ştiind că nu avea să mai urce cutia în pod şi nici să mai ducă lucrurile din ea acasă. Cutia însăşi va rămâne la cabană, pe poliţa de deasupra şemineului, iar proprietarul va putea face cu ea orice va dori. În afară de invitaţia la nuntă, toate celelalte lucruri vor fi lăsate la Kindred Spirit în cursul săptămânii. Avea nevoie de o zi sau două să şteargă numele lor, dar spera ca toţi ceilalţi vizitatori să se bucure de ele, la fel cum ea şi Tru se bucuraseră odată de scrisoarea lui Joe către Lena. Voia ca oamenii să ştie că dragostea sălăşluieşte adesea în aşteptare, gata să înflorească atunci când te aştepţi mai puţin.

Drumul fu simplu, o rută pe care o ştia bine. Traversă podul cel nou de la Sunset Beach, trecu pe lângă debarcader către partea de vest a insulei şi găsi un loc de parcare.

Înfofolindu-se, îşi târî picioarele printre dunele joase,

uşurată să vadă că, oricât de mult s-ar fi schimbat insula, plaja rămăsese la fel. Furtunile şi uraganele, dar şi curenţii modificau mereu insulele de-a lungul coastei Carolinei de Nord, dar Sunset Beach părea să nu fi fost afectată, deşi auzise în anul precedent că se putea acum ajunge la Bird Island pe jos chiar şi când oceanul nu era la reflux.

Nisipul era buretos, făcând-o să gâfâie şi să-şi simtă picioarele ca de plumb. Când ajunse la marginea de vest a insulei, se uită peste umăr. Nu văzu pe nimeni mergând în aceeaşi direcţie, doar o fâşie de nisip singuratică, lovită de valuri de-a lungul coastei. Un pelican maroniu atinse uşor talazurile, iar ea îl privi până când deveni doar un punct în depărtare.

Adunându-se, începu să înainteze din nou, traversând canalul plin de nisip ce fusese inundat până doar cu câteva ore înainte. Imediat ce ajunse la Bird Island, vântul, care bătuse fără oprire, se domoli, de parcă ar fi întâmpinat-o acasă. Chiar şi aerul părea mai rarefiat şi mai transparent aici, iar soarele, acum în urcare pe cer, o făcea să mijească ochii, reflectându-se de pe suprafaţa prismatică a mării. În tăcerea ce se lăsase dintr-odată, Hope înţelese că se minţise încă de când ajunsese acolo. Nu făcea această drumeţie ca să-şi ia adio. Venise aici pentru că încă voia să creadă în imposibil. Venise pentru că o parte din ea se agăţa iraţional de credinţa că la Kindred Spirit se afla cheia viitorului lor. Venise astăzi pentru că voia să creadă, cu fiecare celulă a corpului ei, că Tru aflase cumva de scrisoarea ei şi că era acolo, aşteptând-o.

Gândind logic, ştia cât de nebunesc era să-şi dorească aşa ceva, dar nu se putea dezbăra de sentimentul că Tru avea să fie acolo. Cu fiecare pas pe care-l făcea, prezenţa lui părea mai apropiată. Îi auzi vocea din vuietul nesfârşit al oceanului şi, în ciuda frigului, simţi cum o învăluie căldura. Nisipul o zgâria, înşfăcându-i fiecare pas, dar începu să meargă mai repede. Expira scoţând mici nori de abur; inima începu să-i bată mai tare, dar continuă să meargă. Rândunicile de mare şi pescăruşii se adunau în grupuri, în timp ce fugacii ţâşneau, intrând şi ieşind din valurile ce se

spărgeau liniştit de mal. Simţi dintr-odată că între ea şi ei există un fel de legătură de rudenie, pentru că ştia că ei vor fi singurii martori la o reîntâlnire ce se plămădise în decursul a douăzeci şi patru de ani. Ei aveau să vadă cum ea îi cade în braţe; ei aveau să-l audă cum îi spune că nu încetase nicio clipă s-o iubească. O va învârti şi o va săruta, iar apoi se vor grăbi la cabană, nerăbdători să recâştige terenul pierdut.

O pală de vânt o trezi dintr-odată din reverie. O răbufnire violentă, atât de puternică încât se simţi nesigură pe picioare şi îşi spuse: „Pe cine păcălesc?”

Era o naivă care credea în poveşti cu zâne, înrobită de amintiri care o ţineau prizonieră. Nu era nimeni pe malul mării şi nici în depărtare. Era singură, iar siguranţa pe care o avusese legată de prezenţa lui Tru se risipi la fel de repede cum apăruse. „N-o să vină”, se dojeni singură. Nu putea fi aici, pentru că nu ştia nimic de scrisoarea ei.

Respirând adânc, Hope încetini, concentrându-şi energia orbeşte pe a pune un picior în faţa celuilalt. Trecură minute. Zece, apoi cincisprezece. Deja simţea că înaintează cu doar câţiva centimetri la fiecare pas. În cele din urmă, reuşi să zărească drapelul american în depărtare, fâlfâind în bătaia vântului, şi înţelese că era timpul să se îndepărteze de la malul apei.

Chiar după duna de nisip zări cutia poştală şi banca, singuratice şi abandonate. Se îndreptă spre băncuţă, aproape prăbuşindu-se pe ea când ajunse.

Tru nu se zărea nicăieri.

Ziua se înseninase şi îşi feri ochii de strălucirea soarelui. Anul trecut, când venise aici, era înnorat, la fel ca în ziua în care fusese cu Tru. Atunci avusese o senzaţie de déjà-vu, dar acum, soarele strălucitor în suliţa cerului părea că o ia peste picior pentru naivitatea ei.

Unghiul dunei de nisip îi bloca vederea către fâşia de plajă pe care tocmai o traversase, aşa că îşi întoarse privirea în cealaltă direcţie. Steagul. Valurile. Păsările de pe ţărm şi ierburile ce se legănau uşor acoperind dunele. Se miră de cât de puţin se schimbase peisajul de când o

adusese tatăl ei pentru prima oară acolo, spre deosebire de cât de multe se schimbaseră în ea. Trăise aproape o viaţă întreagă, dar nu realizase nimic extraordinar. Nu lăsase nicio urmă permanentă în lume şi nici nu avea să o facă, dar dacă dragostea era tot ceea ce conta, atunci înţelese că fusese binecuvântată într-un mod aparte.

Se hotărî să se odihnească înainte de a se întoarce. Dar mai întâi avea să verifice cutia poştală. Simţi furnicături în degete când o deschise şi băgă mâna după teancul de plicuri. Le-a dus la băncuţă, folosindu-şi eşarfa ca să le ţină.

Următoarea jumătate de oră şi-o petrecu absorbită de lectura misivelor lăsate de alţii. Aproape toate aveau de-a face cu o pierdere, de parcă ar fi urmat o temă comună. Două dintre ele erau de la un tată şi o fiică ce îi scriau unei soţii şi mame care murise cu patru luni în urmă de cancer ovarian. O alta era scrisă de o femeie numită Valentina, care îşi plângea soţul dispărut; încă una descria pierderea unui nepot ce se dusese prea devreme din cauza unei supradoze de droguri. O scrisoare extrem de bine alcătuită descria fricile asociate pierderii slujbei şi pierderea în final a locuinţei persoanei respective prin executare silită. Trei dintre ele erau de la proaspete văduve. Şi, deşi şi-ar fi dorit să nu fie aşa, toate îi serveau drept memento cum că şi Tru dispăruse pentru totdeauna.

Puse deoparte teancul pe care îl citise. Mai erau doar două. Gândindu-se că, dacă tot ajunsese până acolo, putea la fel de bine să le termine, luă următorul plic. Fusese desfăcut şi trase repede scrisoarea afară, despăturind-o în lumina soarelui. Era scrisă pe o foaie A4 galbenă şi, când se uită la numele din partea de sus, nu-i veni să creadă.

Hope

Clipi, continuând să-şi privească numele.

Hope

Nu putea fi adevărat, dar... era. Simţi cum o apucă ameţeala. Recunoscu scrisul; îl văzuse mai devreme în cursul dimineţii, în scrisoarea pe care Tru i-o scrisese cu atâta vreme în urmă. L-ar fi recunoscut oriunde, dar dacă era al lui, unde era el?

De ce nu era acolo?

Mintea îi alerga aiurea şi nimic nu mai avea sens, în afară de scrisoarea pe care o ţinea în mână. Purta o dată – 2 octombrie, adică cu douăsprezece zile în urmă...

Douăsprezece zile?

Fusese el acolo cu douăsprezece zile mai devreme?

Nu înţelegea, iar confuzia ei duse la şi mai multe întrebări. Greşise data? Aflase despre scrisoarea ei sau era o pură coincidenţă? Chiar era pentru ea scrisoarea? Oare chiar recunoscuse scrisul? Şi dacă da...

Unde era el?

Unde era el?

Unde era el?

Mâinile începură să-i tremure şi închise ochii, încercând să-şi potolească gândurile şi cascada de întrebări. Inspiră adânc şi prelung de câteva ori, spunându-şi că îşi imagina totul. Când ar fi deschis ochii, avea să fie un alt nume pe scrisoare; când s-ar fi uitat cu atenţie la scrisoare, ar fi văzut că scrisul de fapt nu se potrivea deloc.

Când îşi recăpătă cât de cât autocontrolul, îşi coborî privirea pe hârtie.

Hope

Îşi dădu seama că nu se înşelase în ceea ce priveşte scrisul. Era al lui, al nimănui altcuiva, şi simţi un nod în gât când începu în sfârşit să citească.

Hope,

Destinul care contează cel mai mult în viaţă e legat de dragoste.

Scriu aceste cuvinte stând într-o cameră în care locuiesc de mai bine de o lună. E un motel numit Stanley House, aflat în zona istorică din Wilmington. Proprietarii sunt foarte amabili, e linişte în cea mai mare parte a timpului şi mâncarea e bună.

Ştiu că toate aceste detalii pot părea irelevante, dar am emoţii, aşa că lasă-mă să încep cu ceea ce e evident: am aflat de scrisoarea ta pe 23 august şi am venit în Carolina de Nord două zile mai târziu. Ştiam unde voiai să mă

întâlneşti şi mă gândeam că vei veni la reflux, dar din motive pe care e mai bine să ţi le explic mai târziu, nu ştiam data exactă la care vei fi aici. Aveam doar câteva idei vagi, de aceea am ales să stau la un motel. Dacă urma să rămân în Carolina de Nord mai multă vreme, voiam un loc mai confortabil decât un hotel, dar nu aveam nevoie de bătaia de cap cu închirierea unei locuinţe. Nici nu ştiam cum se face aşa ceva într-o ţară străină, să-ţi spun sincer. Tot ce ştiam era că trebuie să vin, pentru că îţi promisesem că o voi face.

În ciuda lipsei detaliilor, am bănuit că vei alege o dată undeva la sfârşit de septembrie. Până la urmă, atunci ne-am cunoscut. Am mers la Kindred Spirit în fiecare zi în ultima lună. M-am uitat şi te-am aşteptat fără succes, în tot acest timp întrebându-mă dacă te-am ratat sau dacă te-ai răzgândit. M-am întrebat dacă destinul hotărâse să ne despartă încă o dată. Când am intrat în octombrie, am decis să-ţi las o scrisoare, în speranţa că vei afla de ea în acelaşi mod inexplicabil în care am aflat eu de a ta.

Vezi, am aflat şi că voiai să-ţi ceri iertare pentru ceea ce s-a întâmplat între noi, pentru decizia pe care ai luat-o cu atâta vreme în urmă. Ţi-am spus-o atunci şi o cred şi acum, nu e nevoie de scuze. Faptul că te-am întâlnit şi că m-am îndrăgostit de tine a fost o experienţă pe care aş retrăi-o de o mie de ori într-o mie de vieţi diferite, dacă mi s-ar da şansa.

Eşti şi ai fost dintotdeauna iertată.
Tru

După ce termină de citit scrisoarea, Hope rămase cu privirea lipită de hârtie şi inima bătându-i puternic în piept. Lumea părea să se închidă, prăbuşindu-se din toate părţile. Scrisoarea nu-i spunea nimic despre ce făcuse el, dacă rămăsese sau plecase, nu-i oferea nicio modalitate de a-l contacta dacă se întorsese în Africa...

— Ai plecat? strigă ea tare. Te rog nu-mi spune că ai plecat deja...

Rostind cuvintele, îşi ridică ochii de pe hârtie şi zări un

bărbat stând în picioare la mai puţin de trei metri. Era cu spatele în soare, ceea ce făcea ca trăsăturile să-i fie greu de distins, dar ea îi vizualizase imaginea de atâtea mii de ori în decursul anilor, încât îl recunoscu imediat. Gura i se deschise şi, în timp ce el păşea ezitant către ea, văzut că începuse să-i zâmbească.

— N-am plecat, spuse Tru. Sunt încă aici.

Reîntâlnirea

Uitându-se la el, Hope se simţea paralizată pe bancă. Nu era posibil să se întâmple – nu se putea ca Tru să fie cu adevărat acolo – şi totuşi, nu putea stăvili avalanşa de emoţii ce se revărsase asupra ei. Uluirea şi bucuria se amestecau cu şocul, făcând-o incapabilă să vorbească, iar o parte din ea se temea că dacă ar face-o, iluzia s-ar sfărâmă în bucăţi.

El era acolo. Îl vedea prea bine. Îl auzise vorbind şi, odată cu sunetul vocii lui, toate amintirile timpului petrecut împreună se materializaseră cu o forţă plină de viaţă. Primul ei gând fu că el nu se schimbase prea mult în anii în care nu-l mai văzuse. Era încă suplu, cu umerii laţi neîncovoiaţi de vârstă şi, cu toate că părul i se rărise şi îi încărunţise, îi rămăsese tot ciufulit, în felul acela pe care ea îl adora. Era îmbrăcat tot ca atunci, cu o cămaşă băgată atent în pantaloni şi încheiată până sus, cu blugi şi cu ghete; îşi amintea despre el că nu era prea friguros, dar acum purta o geacă ce-i ajungea până pe şolduri, deşi nu se obosise să-i închidă fermoarul.

Nu făcu niciun pas spre ea, părând la fel de uluit. Până la urmă, tot el rupse vraja.

— Bună, Hope.

Auzindu-l rostindu-i numele, Hope simţi cum inima era gata să-i sară din piept.

— Tru? murmură ea.

El făcu un pas spre ea.

— Văd că ai găsit scrisoarea pe care ţi-am lăsat-o.

Abia atunci îşi dădu seama că încă o ţinea în mână.

— Am găsit-o, aprobă ea din cap.

O împături şi o puse neglijent în buzunarul jachetei, în vreme ce în minte avea un talmeş-balmeş de imagini frânte, trecute şi prezente.

— Erai în spatele meu pe plajă? Nu te-am văzut.

El făcu un gest cu mâna, arătând cu degetul mare peste umăr.

— Am venit pe jos de la Sunset Beach, dar nici eu nu te-am văzut. Nu până n-am zărit cutia poştală, cel puţin. Îmi pare rău dacă te-am speriat.

Ea scutură din cap, ridicându-se de pe bancă.

— Încă nu-mi vine să cred că eşti aici... Simt că visez.

— Nu visezi.

— De unde ştii?

— Pentru că, îi răspunse el cu blândeţe, exact cu accentul pe care şi-l amintea ea, pentru că nu se poate ca amândoi să visăm acelaşi lucru în acelaşi timp. A trecut multă vreme, adăugă el.

— Da, aşa este.

— Eşti încă frumoasă, îi spuse, cu o umbră de mirare în voce.

Hope simţi cum sângele îi năvăleşte în obraji, o senzaţie pe care aproape că o uitase.

— Mai deloc... Îşi ridică ea o şuviţă pe care vântul i-o adusese peste faţă. Dar îţi mulţumesc.

El şterse distanţa dintre ei şi îi luă tandru mâna într-a lui. Căldura strânsorii lui i se răspândi în corp şi, deşi el era destul de aproape de ea ca s-o sărute, n-o făcu. În loc de asta, îşi trecu degetul mare pe pielea ei, electrizând-o.

— Ce mai faci? o întrebă.

Fiecare celulă din corpul ei părea să vibreze.

— Sunt... Strânse buzele înainte să continue. De fapt, nu ştiu ce mai fac. În afară de faptul că sunt absolut şocată.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, ştergând toţi anii pierduţi.

— Am atâtea lucruri despre care aş vrea să te întreb, îi spuse el.

— Şi eu, şopti ea.

— Mă bucur mult să te revăd.

În timp ce el îi vorbea, viziunea ei începu să se îngusteze, lumea largă concentrându-se până ce ajunse la dimensiunea acelui singur moment. Tru stând dintr-odată lângă ea după atâţia ani de despărţire. Şi, fără niciun alt cuvânt, porniră împreună. El o înlănţui cu braţele, trăgând-o

mai aproape şi, instantaneu, ea simţi că avea din nou treizeci şi şase de ani, dizolvându-se în corpul lui în vreme ce soarele tomnatic îşi trimitea razele în jurul lor.

Rămaseră aşa o bună bucată de vreme, până când ea se trase într-un final înapoi, ca să-l privească. Să-l privească cu adevărat. Cu toate că ridurile îi brăzdaseră adânc faţa, gropiţa din bărbie şi culoarea ochilor erau la fel cum şi le amintea. Se simţi ridicol de uşurată că apucase să-şi aranjeze părul de curând şi că se îngrijise pe îndelete de înfăţişarea ei de dimineaţă. Ciocnirea dintre amintiri şi senzaţiile imediate din prezent îi tulbura gândurile şi simţi cum ochii i se umpleau inexplicabil de lacrimi. Şi le şterse, ruşinată.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Da, răspunse ea cu un suspin. Îmi pare rău că plâng, dar eu... eu chiar... eu n-am crezut niciodată cu adevărat că vei fi aici.

El îi zâmbi strâmb.

— Trebuie să recunosc că s-a întâmplat o serie extraordinară de evenimente care m-au condus înapoi la tine.

În ciuda lacrimilor ce-i curgeau, râse de felul în care formulase el fraza. Vorbea ca întotdeauna, ceea ce o ajuta pe ea să-şi revină.

— Cum ai găsit scrisoarea mea? se miră ea. Ai fost aici în anul care a trecut?

— Nu, răspunse el. Şi de fapt n-am găsit-o şi nici măcar n-am citit-o. Cineva mi-a spus de ea. Dar... să lăsăm asta. Cum eşti tu? Ce s-a întâmplat cu tine în toţi aceşti ani?

— Sunt bine, răspunse ea automat. Eu...

Se opri dintr-odată, fiindcă nu-i mai venea nimic în minte. Ce poţi să-i spui fostului iubit după douăzeci şi patru de ani? Când ai visat la momentul acesta încă din clipa în care v-aţi spus adio?

— S-au întâmplat multe, spuse, fiindcă era tot ce-i veni în minte.

— Chiar aşa? ridică el sprânceana în glumă, iar ea nu-şi putu reţine un zâmbet.

Întotdeauna se simţiseră în largul lor unul cu celălalt, iar asta nu se schimbase.

— Nici n-aş şti de unde să încep, recunoscu ea.

— Ce-ar fi s-o iei de unde am lăsat-o?

— Nu sunt foarte sigură ce înseamnă asta.

— În regulă. Hai să începem aşa: bănuiesc că ai mers mai departe cu căsătoria.

Trebuie să fi ghicit, căci ea nu îl contactase niciodată. Însă în tonul lui nu era nici tristeţe, nici amărăciune, doar curiozitate.

— Da, recunoscu ea. Eu şi Josh ne-am căsătorit, dar... Se opri, nefiind pregătită să intre în toate detaliile. N-am rezistat. Am divorţat în urmă cu opt ani.

El se uită în jos, la nisip, apoi îşi ridică din nou privirea.

— Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară, îi răspunse ea. Căsnicia şi-a trăit traiul şi era timpul să se termine. Dar tu? Te-ai mai recăsătorit?

— Nu, răspunse el. Lucrurile n-au mers prea bine în direcţia aceea. Sunt doar eu cu mine.

Deşi era un impuls egoist, Hope se simţi uşurată.

— Îl mai ai pe Andrew, nu? Trebuie să fi trecut de treizeci de ani de-acum.

— Are treizeci şi patru de ani, răspunse Tru. Îl văd de câteva ori pe an. Acum locuieşte la Antwerpen.

— S-a căsătorit?

— Da, răspunse Tru. De trei ani.

„Incredibil”, se gândi ea. Era dificil să-şi imagineze aşa ceva.

— Are copii?

— Soţia lui, Annette, este acum însărcinată cu primul lor copil.

— Deci curând vei fi bunic.

— Presupun, admise el. Dar tu? Ai avut copiii pe care ţi i-ai dorit?

— Doi, aprobă ea din cap. Un băiat şi o fată. De fapt, cred că sunt un bărbat şi o femeie acum. Încă n-au împlinit treizeci de ani. Jacob şi Rachel.

El o strânse uşor de mână.

— Sunt fericit pentru tine.

— Mulţumesc. E lucrul de care sunt cel mai mândră, îi spuse ea. Mai lucrezi ca ghid?

— Nu. M-am pensionat acum trei ani.

— Îţi lipseşte?

— Deloc. M-am obişnuit să dorm până după răsărit, fără să mă întreb dacă voi găsi lei la uşa mea.

Hope ştia că era doar o conversaţie de complezenţă, tatonând lucrurile numai la suprafaţă, dar nu era nimic forţat în ea şi se derula cu uşurinţă, la fel ca discuţiile pe care le purta cu cei mai apropiaţi prieteni. Puteau să treacă luni, uneori ani în care să nu-şi vorbească, pentru ca apoi s-o ia exact de unde lăsaseră totul ultima oară când vorbiseră. Nu-şi imaginase că va fi la fel cu Tru, dar senzaţia plăcută că îşi dădea seama de asta fu întreruptă de o răbufnire polară a vântului. Îi trecu prin haine şi ridică nisipul de pe dune. Zări peste umăr cum eşarfa fâlfâia pe bancă, în timp ce marginile scrisorilor de sub ea începură să fluture.

— Stai puţin. Ar trebui să pun scrisorile la loc înainte să le ia vântul.

Se grăbi către cutia poştală. Deşi picioarele îi erau moi şi nesigure când ajunsese acolo, acum se simţea revitalizată, de parcă timpul mergea înapoi. Ceea ce, într-un fel, se întâmpla.

Închizând capacul cutiei, observă că Tru o urmase.

— Voi păstra scrisoarea pe care mi-ai scris-o, îi spuse. Asta doar dacă tu nu vrei.

— De ce? Am scris-o pentru tine.

Îşi înfăşură eşarfa în jurul gâtului.

— De ce n-ai spus în scrisoare că eşti încă aici? Puteai să scrii pur şi simplu „Aşteaptă-mă”.

— Nu eram foarte sigur cât timp urma să mai stau pe-aici. Când ţi-am scris, nu ştiam data la care vei ajunge, iar scrisoarea originală pe care mi-ai scris-o nu mai era în cutie când am ajuns.

— Cât te gândeai să stai? înclină ea din cap.

— Până la sfârşitul anului.

La început, nefiind sigură că auzise bine, nu-i putu răspunde.

— Şi te gândeai să vii aici în fiecare zi până în ianuarie? Şi apoi să te întorci în Africa?

— E corect doar pe jumătate. Plănuiam să rămân până în ianuarie. Dar nu, chiar şi atunci, nu intenţionam să mă întorc în Africa. Nu imediat, în orice caz.

— Şi unde te gândeai să mergi?

— Intenţionam să rămân aici, în State.

— De ce?

Tru părea nedumerit de întrebare.

— Ca să te pot căuta, răspunse într-un final.

Hope deschise gura să-i răspundă, dar, din nou, cuvintele nu voiau să iasă. Nu avea niciun sens, se gândi ea. Nu merita acest devotament. Ea îl părăsise, îl văzuse prăbuşindu-se şi totuşi continuase să conducă. Alesese să-i distrugă speranţele şi să-şi clădească o viaţă cu Josh.

Şi totuşi, din cum se uita la ea, înţelese că dragostea lui nu se estompase deloc, chiar dacă el încă nu aflase cât de dor îi fusese de el. Sau cât de mult ţinea încă la el. În mintea ei, o voce îi spunea să fie atentă, să fie complet sinceră ca să nu-l rănească din nou. Dar în convulsiile reîntâlnirii lor, vocea părea îndepărtată, un ecou ce se pierdea într-o şoaptă.

— Ce faci în după amiaza asta? îl întrebă.

— Nimic. Ce propui?

În loc de răspuns, îi zâmbi, ştiind exact unde aveau să meargă.

O porniră înapoi pe unde veniseră, ajungând în cele din urmă la fâşia de nisip ce despărţea Bird Island de Sunset Beach. În depărtare se zărea silueta debarcaderului, contururile pierzându-i-se în strălucirea apei. Valurile erau blânde, alunecând pe ţărm într-un ritm neschimbat. Hope observă că pe plajă erau acum mai mulţi oameni, siluete minuscule mişcându-se pe marginea apei. Aerul era tăios, încărcat de miresme de pin, iar vântul răcoros îi aduse furnicături în degete.

Mergeau încet, deşi lui Tru nu părea să-i pese. Hope văzu că şchiopăta uşor atunci când păşea, dar suficient de tare cât s-o facă să se întrebe ce i se întâmplase. Poate că nu era nimic – vreun început de artrită sau pur şi simplu efectul secundar al unei vieţi prea active –, dar îi reamintea că, în ciuda istoriei pe care o împărtăşeau, erau, în multe privinţe, nişte străini. Îi fusese foarte dragă o amintire, dar aceasta nu era neapărat bărbatul care era el astăzi.

Sau poate era?

Păşind alături de el, nu mai era sigură. Tot ceea ce ştia era că a fi împreună cu el îi dădea acea stare de încurajare şi de firesc ca şi atunci şi, privindu-l cu coada ochiului, bănuia că şi el simţea la fel. Ca şi ea, îşi băgase mâinile în pantaloni, cu obrajii rumeni din cauza frigului, având un aer de mulţumire de sine, ca un om care s-a întors acasă după o călătorie lungă. Pentru că fluxul începuse deja să urce, mergeau chiar pe marginea limbii de nisip întărite, privind amândoi valurile ce le-ar fi putut uda pantofii.

Se lansară într-o conversaţie, cuvintele curgând nestingherite, ca un vechi obicei redescoperit. Ea vorbi cel mai mult. Îi povesti despre moartea părinţilor ei, atinse în trecere şi subiecte legate de muncă, pe lângă cele legate de căsnicia ei şi de divorţul de Josh, dar îşi dădu seama că îi povestea cel mai mult despre Jacob şi Rachel. Îi înşiră nenumărate poveşti despre copilăria lor şi despre adolescenţă şi recunoscu cât de îngrozită fusese atunci când Rachel suferise operaţia pe cord deschis. De cele mai multe ori citea pe faţa lui căldură sau îngrijorare, fiindu-i limpede că simţea totul alături de ea. Nu-şi amintea totul, firește; unele detalii se pierduseră, dar simţea că Tru reuşea să găsească tiparele şi firele trecutului ei. Până când ajunseră dincolo de debarcader, bănuia că nu mai erau multe lucruri legate de viaţa sa de mamă pe care el să nu le fi aflat deja.

Când ajunseră la nisipul mai fin şi o luară spre cărarea ce trecea printre dune, Hope trecu în faţa lui, dându-şi seama că, spre deosebire de drumul solicitant spre Kindred Spirit, aproape că nici nu observase drumul înapoi. Îşi simţea

degetele calde şi flexibile în buzunare şi, în ciuda faptului că vorbise atât de mult, nu era epuizată.

După ce ieşiră de pe cărare, ajunseră în stradă, iar ea observă o maşină parcată pe locul de lângă al ei.

— E a ta? îl întrebă, arătând-o cu un gest.

— Închiriată, răspunse el.

Era firesc ca el să fi închiriat o maşină, îşi spuse ea, dar nu putu să nu observe că automobilele stăteau aproape unul de celălalt, de parcă ar fi fost atrase de nişte forţe magice care făcuseră ca Hope şi Tru să se întâlnească. Asta i se păru ciudat de înduioşător.

— Ce-ar fi să vii după mine? se oferi ea. E un pic de condus.

— Deschide drumul.

Hope apăsă pe buton să deschidă uşile şi se strecură în spatele volanului. Maşina era rece şi, după ce porni motorul, dădu căldura la maxim. Văzu pe geam cum Tru intră în maşina lui închiriată. Ea dădu cu spatele, apoi se opri în stradă să-l aştepte. Când şi el fu gata, ridică piciorul de pe frână, iar maşina începu să ruleze înainte, spre o după-amiază pe care nu o prevăzuse şi spre un viitor pe care nu şi-l putea imagina.

Singură în maşină, gândurile începură să-i zboare în timp ce se uita mereu în oglinda retrovizoare ca să fie sigură că Tru nu dispare. Ca să se asigure că nu era o halucinaţie, pentru că o parte din ea încă nu putea să creadă că el aflase de scrisoarea ei.

„Dar a aflat”, îşi spuse.

El era acolo. Venise înapoi pentru că ea îl dorise. Şi încă o mai iubea.

Trase aer în piept, liniştindu-se în vreme ce maşina începuse în sfârşit să se încălzească. Maşina lui o urma, luând curbele şi traversând podul. Apoi pe autostradă, unde, din fericire, cele mai multe semafoare erau verzi, şi în cele din urmă spre intersecţia ce ducea la Carolina Beach. Încă un poduleţ şi, după câteva curbe, trase pe aleea cabanei pe care o închiriase.

Îi făcu loc şi maşinii lui, privindu-l până acesta se opri.

Ieşi, ascultând zgomotul motorului care se răcea. În maşina lui, Tru era întors, căutând ceva pe bancheta din spate, părul cărunt zărindu-i-se prin geam.

În timp ce-l aştepta, fuioare subţiri de nori îi treceau pe deasupra capului, îmblânzind strălucirea orbitoare a soarelui. Vântul bătea încontinuu şi, după căldura din maşină, simţi cum o ia tremuratul. Încrucişându-şi braţele peste piept, auzi glasul unei păsări cardinal într-un copac şi, când o văzu, gândul îi zbură către amintirea scrisorii lui Joe către Lena, pe care Tru i-o citise când merseseră la Kindred Spirit, cu multă vreme în urmă. „Cardinalii se împerechează pe viaţă”, se gândi ea. Ideea o făcu să zâmbească.

Tru ieşi din maşină cu mişcări la fel de graţioase ca în trecut. Ţinând un şevalet în mână, miji ochii spre cabană.

— Aici stai?

— Am închiriat-o pentru o săptămână.

El studie cabana din nou, apoi se întoarse spre ea.

— Îmi aduce aminte de cabana părinţilor tăi.

Ea zâmbi, având o senzaţie de déjà-vu.

— Exact la asta m-am gândit şi eu când am văzut-o pentru prima oară.

Razele soarelui tomnatic alunecau pe ei când Tru o urmă spre uşa de la intrare. Odată ajunşi înăuntru, Hope îşi puse pălăria, mănuşile şi eşarfa pe măsuţă şi îşi atârnă jacheta în debara. Tru îşi puse haina alături de a ei. Geanta cu şevaletul ajunse şi ea pe măsuţă, lângă lucrurile ei. Era ceva liniştitor de familiar în naturaleţea cu care intraseră în casă, se gândi ea, de parcă făcuseră asta toată viaţa.

Hope simţea cum de la ferestre trăgea curentul. Deşi reglase termostatul mai devreme, casa se lupta cu vremea şi ea îşi frecă mâinile una de alta ca să-şi pună sângele în mişcare. Îl privi pe Tru cum se uită în jur şi avu senzaţia că ochilor lui nu le scăpase nimic.

— Nu pot să cred că eşti aici, spuse ea. Nu m-am gândit nici într-un milion de ani că vei veni.

— Şi totuşi, mă aşteptai la cutia poştală.

Îi primi comentariul cu un zâmbet timid, trecându-şi

degetele prin părul răvăşit de vânt.

— Eu am tot vorbit. Acum aş vrea să aflu despre tine.

— Viaţa mea nu a fost aşa de interesantă.

— Aşa zici tu, răspunse ea sceptică, atingându-i braţul. Îţi este foame? Vrei să pregătesc ceva pentru prânz?

— Doar dacă mănânci şi tu. Am luat micul dejun târziu, aşa că nu mi-e foarte foame.

— Atunci ce zici de un pahar de vin? Cred că se cere să sărbătorim.

— De-acord, răspunse el. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, dar ar fi minunat dacă ai porni focul. Trebuie doar să-l deschizi de la întrerupătorul de lângă poliţă. E automat. Apoi fă-te confortabil. Vin într-un minut.

Hope se duse în bucătărie şi se uită în frigider. Scoţând sticla de vin, turnă în două pahare şi se întoarse în cameră. Focul deja ardea, iar Tru era pe canapea. După ce îi dădu paharul, îl puse pe al ei pe măsuţa de cafea.

— Vrei o pătură? Chiar şi cu focul pornit, mie îmi este încă răcoare.

— Mi-e bine, spuse el.

Ea îşi luă o păturică de pe patul din dormitor, apoi se aşeză pe canapea, potrivindu-şi-o în jurul corpului înainte de a se întinde după pahar. Căldura şemineului se prelingea deja în cameră.

— E plăcut, remarcă ea, gândindu-se că el era la fel de chipeş ca atunci când se întâlniseră prima oară. Absolut incredibil, dar plăcut.

El râse, cu un mormăit familiar.

— E mai mult decât plăcut. E miraculos. Ridicându-şi paharul, continuă: Pentru... Kindred Spirit.

După ce ciocniră, amândoi luară o înghiţitură. Când Tru îşi puse paharul jos, zâmbi şters.

— Mă mir că nu stai la Sunset Beach.

— Nu mai e la fel, răspunse ea. Şi nici n-a mai fost după ce te-am întâlnit, adăugă încet.

— Ai mai fost acolo?

Ea încuviinţă din cap.

— Aici am venit prima oară după ce m-am despărţit de

Josh. Îi povesti apoi un pic despre ce se întâmplase atunci şi despre cât de mult o ajutase şederea acolo, apoi continuă:

— Pe atunci, era tot ce puteam să fac pentru a-mi ţine sub control toate stările prin care treceam. Dar cât am stat singură aici mi-am dat seama cât de mult sufereau şi copiii din cauza divorţului, chiar dacă nu o arătau. Ei chiar aveau nevoie de mine şi m-a ajutat să mă concentrez pe asta.

— Vorbeşti ca o mamă bună.

— Am încercat, ridică ea din umeri. Dar am făcut şi greşeli.

— Cred că asta e parte din meserie. Cel puţin când vine vorba de a fi părinte. Eu încă mă întreb dacă ar fi trebuit să petrec mai mult timp cu Andrew.

— Ţi-a spus ceva?

— Nu, dar nici n-ar face-o. Şi totuşi, anii au trecut prea repede. Într-o zi era băieţel, şi într-o clipită pleca la Oxford.

— Ai rămas la Hwange până atunci?

— Da.

— Dar apoi ai plecat.

— De unde ştii?

— Te-am căutat, îi spuse ea. Înainte să pun scrisoarea în cutie, vreau să zic.

— Când?

— În 2006. După ce am divorţat de Josh, probabil la un an după ce am venit la Carolina Beach. Mi-am adus aminte unde lucrai şi i-am contactat. Am vorbit şi în alte locuri. Dar nu te-am putut găsi.

Tru părea să studieze problema, cu privirea pierdută pentru câteva secunde. Ea avu senzaţia că era ceva ce el voia să-i spună, dar nu putea. În loc de asta, după câteva clipe, îi zâmbi tandru.

— Aş vrea să fi ştiut, spuse el în cele din urmă. Şi să fi ştiut şi tu.

„Şi eu”, se gândi ea.

— Dar ce s-a întâmplat? Am crezut că îţi plăcea să lucrezi la Hwange.

— Îmi plăcea, spuse el. Dar eram acolo de prea mult timp şi venise vremea să merg înainte.

— De ce?

— S-a schimbat conducerea şi mulţi alţi ghizi au plecat, inclusiv prietenul meu Romy. Se pensionase cu câţiva ani înainte. Tabăra şi pensiunea treceau printr-o perioadă de tranziţie şi, cu Andrew la facultate, nu prea mai era nimic care să mă ţină în zonă. M-am gândit că dacă voiam să încep ceva într-un alt loc, era mai bine s-o fac mai devreme decât mai târziu. Aşa că mi-am vândut casa din Bulawayo şi m-am mutat în Botswana. Am găsit o slujbă la o tabără ce părea interesantă.

„Deci a plecat în Botswana, până la urmă”, se gândi ea.

— Mie mi se par toate interesante.

— O mare parte dintre ele chiar sunt, încuviinţă el. Ai mers până la urmă în safari? Spuneai că îţi doreşti s-o faci într-o zi.

— Nu, dar încă mai sper. Apoi, întorcându-se la ce spusese el mai devreme şi amintindu-şi câte locuri contactase, îl întrebă: Ce era aşa de interesant la tabăra din Botswana? Era faimoasă?

— Deloc. Era din categoria de mijloc. Cazarea era mai degrabă rustică. Prânzul venea mai mult la pachet decât gătit, ceva de genul ăsta. Şi se întâmpla ca animalele să nu iasă prea des. Dar auzisem despre nişte lei din regiune. De fapt, de un anumit grup de leoaice.

— Dar vedeai lei tot timpul.

— Aşa e, răspunse el. Dar nu ca aceştia. Se zvonea că învăţaseră să vâneze şi să pună la pământ un elefant.

— Cum pot nişte lei să pună la pământ un elefant?

— N-aveam nicio idee şi nici nu credeam asta atunci, dar la un moment dat am întâlnit un ghid care lucrase acolo. El mi-a spus că, deşi nu văzuse pe viu un atac, dăduse peste o carcasă de elefant în ziua următoare. Şi i-a fost limpede că leii se înfruptaseră din ea toată noaptea.

Hope îl privi neîncrezătoare.

— Poate că elefantul era bolnav şi leii au dat peste el.

— Aşa am crezut şi eu iniţial. Oamenii spun tot timpul că leul este regele animalelor – până şi filmul acela de la Disney, *Regele Leu,* pune în scenă mitologia aceasta –, dar

ştiam din experienţă că nu este adevărat. Elefanţii au fost şi vor fi întotdeauna regii animalelor. Sunt masivi şi înfricoşători, cu adevărat dominanţi. În sutele de ocazii în care am văzut un elefant apropiindu-se de lei, leii au dat înapoi întotdeauna. Dar dacă ghidul avea dreptate, atunci era ceva ce trebuia să văd cu ochii mei. Gândul la asta a devenit un fel de obsesie. Şi, cum Andrew plecase, m-am gândit că de ce nu.

Mai luă o gură de vin înainte să continue.

— Când am început munca acolo, am înţeles că niciunul din ghizi nu văzuse aşa ceva, dar cu toţii credeau povestea. Pentru că din când în când apărea câte o carcasă. Dacă se întâmpla cu adevărat, era ceva extrem de rar, ceea ce avea sens. Chiar dacă o haită de lei ar putea pune la pământ un elefant, cu siguranţă ar prefera o pradă mai uşoară. Şi în primii mei ani acolo, cam asta a fost ceea ce am văzut. Principala sursă de hrană pentru haite era ceea ce mai văzusem şi în trecut – antilope Impala, porci mistreţi, zebre şi girafe. Nu am întâlnit nici măcar o singură carcasă. Însă pe la jumătatea celui de-al treilea an al meu acolo, s-a instalat seceta. Una urâtă. A durat luni la rând şi multe animale au murit sau au început să migreze spre delta Okavango. Leii rămăseseră şi erau din ce în ce mai disperaţi. Apoi, într-o după-amiază târzie, în timp ce eram într-un safari, mi-a apărut în faţa ochilor.

— Chiar aşa?

Tru aprobă din cap, retrăgându-se în trecut. Ea îl privi cum învârte paharul înainte să continue.

— Era un elefant mai mic, nu unul dintre masculii uriaşi, iar leii îl separaseră de turmă şi se apucaseră de treabă. Unul câte unul, pe rând, ca într-o operaţiune militară. Unul i-a atacat piciorul, altul i-a sărit în spate, în timp ce ceilalţi l-au înconjurat. Încercau să-l stoarcă de puteri. Dar nu era ceva violent. Era ceva calm, metodic. Haita era precaută şi întregul atac a durat în jur de jumătate de oră. Şi-apoi, când elefantul a început să dea semne de slăbiciune, s-au raliat, atacând din mai multe direcţii odată. Elefantul a căzut şi n-a mai durat mult după aceea.

Ridică din umeri, iar vocea îi deveni mai blândă.

— Ştiu că poate e normal să-ţi pară rău pentru elefant. Dar în final am fost copleşit de admiraţie pentru lei. A fost cu siguranţă una dintre cele mai memorabile experienţe din cariera mea.

— Incredibil, îi spuse ea. Şi erai singur când s-a întâmplat?

— Nu, răspunse el. Erau şase turişti în maşină. Cred că unul dintre ei a vândut în cele din urmă înregistrarea video postului CNN. N-am văzut-o niciodată, dar în anii care au urmat am tot auzit despre ea de la diverşi oameni. Tabăra la care lucram a devenit foarte populară după asta. Dar în cele din urmă au revenit ploile şi seceta s-a sfârşit. Vânatul s-a întors, iar haitele au revenit la prăzile mai uşoare. N-am mai văzut acelaşi lucru întâmplându-se din nou şi nici n-am mai dat peste vreo altă carcasă. Am auzit că s-ar mai fi întâmplat câţiva ani mai târziu, dar deja nu mai eram acolo.

Hope zâmbi.

— Îţi voi spune din nou ceea ce ţi-am spus prima oară când ne-am întâlnit: cu siguranţă ai cea mai interesantă meserie din toţi cei pe care i-am întâlnit vreodată.

— Are momentele ei, ridică el din umeri.

Ea înclină din cap:

— Şi spuneai că Andrew a plecat la Oxford?

Tru încuviinţă.

— Cu siguranţă că a reuşit să ajungă un student mai bun decât mine. Incredibil de inteligent. Era foarte bun la ştiinţele exacte.

— Trebuie să fii foarte mândru de el.

— Sunt. Dar, sincer, a fost mai mult meritul lui – şi al lui Kim, bineînţeles – decât cu mine.

— Ea ce mai face? Este căsătorită?

— Da. Şi ceilalţi copii ai ei au crescut acum. E ironic, dar locuieşte lângă mine din nou. După ce m-am instalat în Bantry Bay, ea şi soţul ei s-au mutat în Cape Town.

— Am auzit că e frumos acolo.

— Este. Coasta e minunată. Apusuri de soare fantastice.

Ea se uită lung în pahar.

— Nu pot să-ţi spun de câte ori m-am trezit întrebându-mă despre tine în toţi anii aceştia. Cum îţi petreceai zilele, ce mai făcea Andrew.

— O bună bucată de vreme viaţa mea n-a fost foarte diferită de ceea ce fusese până atunci. Era în general centrată pe muncă şi pe Andrew. Mergeam în două, uneori trei safariuri pe zi, cântam la chitară sau desenam seara, când eram în savană. Iar în Bulawayo, îmi priveam fiul crescând. L-am văzut cum devine pasionat de machete de tren într-un an, apoi de skateboard, apoi de chitara electrică, pe urmă de chimie şi apoi de fete. În această ordine.

Hope dădu din cap, amintindu-şi de fazele prin care trecuseră Jacob şi Rachel.

— Şi cum au fost anii adolescenţei?

— Ca toţi adolescenţii, deja avea propria lui viaţă socială. Prieteni, o prietenă timp de un an. A fost o perioadă atunci când m-am simţit ca un fel de hotelier când venea la mine, dar i-am recunoscut dorinţa de independenţă şi i-am acceptat-o mai mult decât o făcea Kim. Cred că ei i-a fost mai greu să se desprindă de băieţelul care era el odată.

— La fel s-a întâmplat şi cu mine, recunoscu Hope. Cred că e ceva specific mamelor.

— Pentru mine, cred că cel mai greu moment a fost când a plecat la universitate. Era departe de casă şi nu-l prea puteam vizita. Şi nici nu-şi dorea asta. Aşa că îl vedeam în vacanţe sau între semestre. Dar nu mai era la fel, mai ales când mă întorceam din savană. Mă simţeam agitat în Bulawayo, nu ştiam ce să fac, aşa că atunci când am auzit zvonurile despre lei, am ales şi am plecat în Botswana.

— Andrew te-a vizitat acolo?

— Da, dar nu aşa de des. Uneori mă gândesc că nu trebuia să vând casa din Bulawayo. El nu ştia pe nimeni în Gaborone – aveam un apartament acolo –, iar când era în vacanţă, voia să-şi vadă prietenii. Bineînţeles, şi Kim voia să stea cu el. Uneori mă întorceam în Bulawayo şi stăteam la hotel, dar nimic nu mai era la fel. Devenise adult. Era tânăr, dar puteam să văd că îşi începea propria viaţă.

— Ce a studiat?

— A ales întâi chimia şi spunea că vrea să devină inginer. Dar după ce a absolvit, a devenit interesat de pietre preţioase, mai ales de diamantele colorate. Acum e comisionar de diamante, ceea ce înseamnă că merge adesea la New York şi la Beijing. A fost un băieţandru cuminte care s-a transformat într-un tânăr de ispravă.

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc într-o zi.

— Şi mie, răspunse el.

— Se mai întoarce şi în Zimbabwe?

— Nu prea des. Nici Kim, şi nici eu. Zimbabwe trece printr-o perioadă dificilă acum.

— Am citit despre confiscarea terenurilor. Ţi-a afectat asta ferma de familie?

Tru dădu din cap că da.

— Da, aşa a fost. Trebuie să înţelegi că ţara aceasta are o istorie lungă de nelegiuiri comise de oameni ca bunicul meu. Chiar şi aşa, tranziţia a fost brutală. Tatăl meu vitreg cunoştea multă lume din guvern şi, credea el, asta avea să-l protejeze. Dar într-o dimineaţă, un grup de soldaţi şi oficiali ai guvernului au apărut şi au înconjurat proprietatea. Oficialii aveau documente legale ce spuneau că ferma era confiscată, cu toate bunurile din ea. Totul. Tatălui meu şi fraţilor mei vitregi le-au fost date douăzeci de minute să-şi strângă lucrurile personale şi au fost scoşi de pe proprietate sub ameninţarea armei. Câţiva dintre angajaţii noştri au protestat şi au fost împuşcaţi pe loc. Şi uite-aşa, ferma şi toate pământurile n-au mai fost ale lor. Nu au putut face nimic. Asta se întâmpla în 2002. Eu eram deja în Botswana şi mi s-a spus că tatăl meu vitreg a decăzut foarte repede după aceea. A început să bea şi s-a sinucis un an mai târziu.

Hope se gândea la istoria familiei lui Tru. Era ca o tragedie întunecată, aproape shakespeariană.

— E groaznic.

— A fost. Şi încă mai este, chiar şi pentru cei care au primit pământurile. N-au ştiut ce să facă cu ele, n-au ştiut cum să întreţină echipamentele sau metodele de irigare şi

n-au făcut cum trebuie rotaţia culturilor. Acum nu se mai cultivă nimic. Ferma noastră s-a transformat într-un fel de ghetou şi la fel s-a întâmplat peste tot în ţară. Mai pune la socoteală şi prăbuşirea cursului de schimb şi...

Când el se opri, Hope încercă să-şi imagineze totul.

— Pare că ai plecat chiar la timp.

— Şi totuşi, mă întristează. Zimbabwe va fi întotdeauna casa mea.

— Ce s-a întâmplat cu fraţii tăi vitregi?

Tru îşi goli paharul şi îl puse pe masă.

— Amândoi sunt în Tanzania. Amândoi au devenit din nou fermieri, dar nimic nu mai e ca înainte. Nu au mult teren, iar cel pe care îl au nu e nici pe departe la fel de fertil ca la vechea fermă. Iar singurul motiv pentru care ştiu aceste lucruri este acela că au fost nevoiţi să împrumute bani de la mine şi nu reuşesc întotdeauna să-şi plătească datoriile.

— E generos din partea ta. Să-i ajuţi, adică.

— N-au avut nici ei mai mult de ales decât mine, când a venit vorba de familia în care să se nască. Şi, dincolo de toate, cred că e ceea ce şi-ar fi dorit mama mea să fac.

— Şi ce s-a întâmplat cu tatăl tău biologic? L-ai mai revăzut?

— Nu, răspunse Tru. Am vorbit la telefon de câteva ori după ce m-am întors în Zimbabwe, dar s-a stins la puţină vreme după aceea.

— Şi ceilalţi copii ai lui? Te-ai mai răzgândit în ceea ce priveşte întâlnirea cu ei?

— Nu, răspunse Tru. Şi sunt destul de sigur că nici ei nu voiau să mă cunoască. Scrisoarea de la avocaţi care mă informa despre moartea tatălui meu a fost destul de clară în această privinţă. Nu le cunosc motivele – poate pentru că eu le aminteam că mama lor nu a fost singura femeie pe care tatăl lor a iubit-o sau poate că erau îngrijoraţi în legătură cu moştenirea, dar n-am văzut de ce le-aş fi ignorat dorinţele. Ca şi tatăl meu, erau nişte străini.

— Mă bucur totuşi că ai avut ocazia să-l întâlneşti.

Tru îşi întoarse privirea către foc.

— Şi eu. Încă mai am fotografiile şi desenele pe care mi le-a dat. Totul pare aşa de departe, adăugă el.

— A trecut multă vreme, răspunse ea încet.

— Prea multă, spuse el, luându-i mâna, iar Hope ştiu că vorbea despre ea.

Simţi cum se îmbujorează, chiar în clipa în care degetul lui mare îi mângâie pielea, atingerea lui fiindu-i dureros de familiară. Cum era posibil să se fi regăsit? Şi ce se întâmpla cu ei acum? El părea neschimbat, era tot bărbatul de care se îndrăgostise, dar asta o făcu să se gândească din nou la cât de diferită era viaţa ei acum. În timp ce el era la fel de chipeş ca întotdeauna, ea simţea trecerea anilor. Iar dacă el se simţea nestingherit în prezenţa ei, atingerea lui îi declanşă un nou val de emoţii. Era copleşitor, aproape de nesuportat. Îl strânse tare de mână înainte de a-i da drumul. Nu era pregătită pentru atâta intimitate încă, dar îi zâmbi încurajator înainte să se îndrepte de spate.

— Stai să văd dacă am înţeles eu bine. Ai fost în Hwange până prin... 1999 sau 2000? Şi apoi te-ai mutat în Botswana?

El încuviinţă.

— 1999. Am stat în Botswana cinci ani.

— Şi apoi?

— Cred că pentru asta o să mai am nevoie de un pahar de vin.

— Îţi aduc eu.

Luându-i paharul, se duse în bucătărie, revenind un minut mai târziu. Se aşeză confortabil sub pătură din nou, gândindu-se că încăperea se încălzea într-un mod plăcut. Confortabil. În multe privinţe, deja fusese o după-amiază perfectă.

— În regulă, spuse ea. În ce an am rămas?

— 2004.

— Ce s-a întâmplat?

— Am suferit un accident, răspunse el. Unul destul de urât.

— Cât de rău?

El luă o înghiţitură de vin, privind-o direct în ochi.

— Am murit.

Să-ţi dai sufletul

Zăcând în şanţul de pe marginea autostrăzii, Tru simţea cum viaţa i se scurge din trup. Era doar vag conştient de camionul răsturnat, cu partea din faţă distrusă, şi de felul în care unul dintre cauciucuri se rostogolise până când se oprise de la sine; abia dacă observă oamenii care se grăbeau spre el. Nu ştia unde se afla sau ce se întâmplase sau de ce lumea părea înceţoşată. Nu înţelegea de ce nu putea să-şi mişte picioarele sau ce anume îi cauza valurile interminabile de durere din tot corpul.

Şi nici atunci când se trezi într-un spital pe care nu-l recunoştea, dintr-o ţară străină, nu-şi aminti deloc de accident. Îşi aducea aminte că se întorcea la tabără după ce petrecuse câteva zile în Gaborone, dar află mai târziu de la o asistentă că un camion de aprovizionare ce venea din sens opus trecuse pe neaşteptate pe sens invers. Tru nu purta centura de siguranţă şi în coliziune fusese proiectat prin parbriz, suferind fracturi craniene şi aterizând la mai bine de zece metri distanţă, ceea ce îi cauză alte optsprezece fracturi, incluzând ambele oase femurale, toate oasele de la mâna dreaptă, trei vertebre şi cinci coaste. Nişte străini îl puseră într-un căruţ cu legume şi îl duseră repede la o clinică a unui ONG care făcea vaccinări gratuite într-un sat din apropiere. Nu aveau însă nici echipamentul, nici medicamentele, nici alte stocuri de care Tru ar fi avut nevoie, şi nici nu era vreun doctor prezent. Podeaua era murdară şi încăperea era plină de copii care învăţaseră să ignore muştele ce se plimbau pe faţa şi pe membrele lor. Asistenta era suedeză, tânără şi copleşită, şi habar nu avea ce să facă atunci când Tru fu cărat în camera de aşteptare. Dar oamenii se aşteptau ca ea să facă ceva – orice – aşa că se îndreptă spre căruţ şi îi verifică pulsul. Nu simţea nimic. Verifică artera carotidă. Nimic. Îşi puse urechea la gura lui Tru şi îi verifică respiraţia. Nu auzi

şi nu simţi nimic. Se repezi la geantă să-şi ia stetoscopul. I-l puse pe piept şi ascultă cu atenţie, încercând să surprindă şi cel mai slab murmur, dar nu auzi nimic şi până la urmă renunţă. Tru era mort.

Proprietarul căruţului ceru ca trupul să fie pus în altă parte, ca să poată să se întoarcă şi să-şi recupereze legumele înainte să-i fie furate. Se iscă o ceartă cum că ar trebui să aştepte poliţia, dar proprietarul strigă cel mai tare şi câştigă. El şi tatăl unuia dintre copii ridicară corpul din căruţ. Oasele îi trosniră, scoţând un zgomot de parcă s-ar fi sfărâmat, în timp ce Tru era aşezat pe podea într-un colţ şi asistenta trăgea o pătură peste el. Oamenii făcură loc pentru cadavru, dar în rest îl ignorară. Proprietarul căruţului dispăru pe stradă, iar asistenta continuă să administreze injecţiile.

După ceva vreme, Tru tuşi.

Îl duseră la spitalul din Gaborone, cu camionul cuiva. Din sat, durase mai mult de o oră să ajungă acolo. Când îl internară, doctorul de la urgenţe nu crezu că mai poate face mare lucru. Era o minune că rămăsese în viaţă. Îl lăsară pe targă pe un coridor aglomerat, în timp ce personalul spitalului aştepta să moară. Mai avea câteva minute, se gândiră ei, nu mai mult de jumătate de oră. Soarele deja apusese.

Dar Tru nu muri. Rezistă peste noapte, dar curând apăru o infecţie. Spitalul nu avea destule antibiotice şi nu voia să le irosească pe cele din stoc. Tru făcu febră mare şi creierul începu să i se umfle. Trecură două zile, apoi trei, iar el încă lâncezea între viaţă şi moarte. Între timp, Andrew fusese contactat drept cea mai apropiată rudă şi zburase din Anglia ca să fie cu tatăl său. Anunţată de Andrew, veni şi Kim din Johannesburg, unde locuia atunci. Un zbor medical de urgenţă fu pregătit imediat, iar Tru fu dus într-un spital din Africa de Sud. Cumva supravieţui şi în timpul zborului şi i se administrară masiv antibiotice, în timp ce doctorii îi drenau lichidul de la creier. Fu inconştient timp de opt zile. În cea de-a noua zi, febra cedă şi se trezi, văzându-l pe Andrew lângă patul său.

Mai rămase în spital alte şapte săptămâni în timp ce oasele îi fură aşezate la loc unul câte unul, puse în ghips şi vindecate. Apoi, incapabil încă să meargă, luptându-se cu vederea dublă şi ameţit încontinuu de vertij, fu mutat într-o instituţie de recuperare.

Stătu acolo timp de aproape trei ani.

La cabană, lumina focului strălucea în ochii lui Hope ca o lumânare, iar Tru se gândi că era la fel de frumoasă ca atunci, demult. Chiar mai frumoasă. În ridurile fine de lângă ochi îi citea înţelepciunea şi o pace câştigată cu greu. Chipul ei era plin de delicateţe.

Ştia că anii nu fuseseră uşori pentru ea. Deşi nu vorbise mult despre căsnicia cu Josh, bănuia că evita subiectul nu doar pentru a-l scuti de suferinţă pe el, ci şi pe ea însăşi.

— Dumnezeule, spuse ea. Este... unul dintre cele mai înfiorătoare lucruri pe care le-am auzit vreodată. Cum ai supravieţuit?

— Nu ştiu.

— Şi chiar ai fost mort?

— Aşa mi s-a spus. Am sunat-o pe asistenta de la clinica de vaccinări cam la un an după accident şi a jurat că nu aveam niciun semn vital. Mi-a spus că atunci când am tuşit, jumătate din pacienţii din camera de aşteptare au ţipat. M-a făcut să râd.

— Încerci să o spui ca pe o glumă, dar nu e nimic comic.

— Nu, recunoscu el. Nu a fost comic, spuse atingându-şi tâmpla unde părul îi albise. Am avut o leziune traumatică cerebrală. Nişte bucăţele din craniu au ajuns în creier şi, pentru o bună bucată de timp, toate circuitele au fost date peste cap. Când într-un final m-am trezit, vorbeam cu Andrew sau cu doctorii crezând că le spun ceva, dar de fapt spuneam complet altceva. Credeam că spun „Bună dimineaţa”, iar ceea cea auzeau doctorii era „Prunele plâng în bărci”. Era incredibil de frustrant, mai ales că, braţul drept fiindu-mi rupt, nici nu puteam să scriu. În cele din urmă au început să se refacă circuitele. Mergea greu şi, chiar şi atunci când am reuşit să vorbesc cu sens, încă

aveam pierderi majore de memorie. Uitam cuvinte, de obicei pentru lucrurile obişnuite. Trebuia să spun „obiectul acela pe care-l foloseşti ca să mănânci, lingura ascuţită pe care-o ţii în mână”, în loc de „furculiţă”. Când a început să se întâmple asta, medicii nu erau siguri nici dacă paralizia mea era temporară sau permanentă. Rămăsesem cu tumefieri pe şira spinării din cauza vertebrelor rupte şi, chiar şi după ce mi-au introdus tije, a durat multă vreme până când umflăturile s-au retras.

— Ah, Tru... aş vrea să fi ştiut, spuse ea cu vocea spartă.

— N-ai fi putut face nimic, îi explică el.

— Şi totuşi, spuse ea trăgându-şi genunchii sub pătură. În perioada aceea te căutam, dar nu m-am gândit niciodată să verific şi spitalele.

— Ştiu, răspunse el dând din cap.

— Aş vrea să fi fost acolo pentru tine.

— N-am fost singur, răspunse el. Andrew venea să mă vadă de câte ori putea. Şi Kim mă vizita din când în când. Romy a aflat şi el cumva ce se întâmplase. I-a luat cinci zile cu autobuzul să ajungă la centrul de recuperare, dar a stat o săptămână. Însă vizitele lor erau dificile pentru mine. Mai ales în primul an. Aveam dureri mari, nu prea puteam comunica şi ştiam că sunt la fel de speriaţi ca şi mine. Ştiam că îşi pun aceleaşi întrebări pe care mi le puneam şi eu: Voi mai fi în stare vreodată să merg? Voi mai putea vorbi normal? Voi mai fi capabil să mă îngrijesc singur? Era şi-aşa destul de greu, fără să mai fie nevoie să simt şi îngrijorarea lor.

— Şi cât a durat până când lucrurile au început să se îmbunătăţească?

— Vederea dublă s-a corectat cam într-o lună, dar încă vreo şase luni după aceea tot nu-mi puteam focaliza bine privirea. Am putut să mă ridic în capul oaselor în pat după trei sau patru luni. Apoi am reuşit să-mi mişc degetele de la picioare, dar unele oase de la picioare nu se fixaseră cum trebuie, aşa că a fost nevoie să mi le rupă din nou şi să le reaşeze. Apoi au urmat operaţiile pe creier şi cea la şira spinării şi... a fost o experienţă pe care n-aş mai vrea să o

repet.

— Când ţi-ai dat seama că vei putea merge din nou?

— Mişcarea degetelor de la picioare a fost un început bun, dar a durat o veşnicie până când am putut să-mi mişc şi picioarele. Iar de mers nici nu se punea problema, mai ales la început. A trebuit să învăţ cum să stau în picioare din nou, dar muşchii mi se atrofiaseră şi nervii nu se conectau bine. Aveam dureri intense, ca de cuţit, pe toată traiectoria nervului sciatic. Uneori făceam câte un pas, sprijinit – cu bare de ambele părţi –, dar brusc nu mai reuşeam să-mi aduc piciorul în faţă. Ca şi cum conexiunea dintre picior şi creier fusese dintr-odată întreruptă. Cam după vreun an, am reuşit în sfârşit să traversez camera fără sprijin. Nu erau decât vreo trei metri, iar piciorul stâng îmi rămânea în urmă un pic... dar am plâns. Era prima oară când reuşeam să văd lumina de la capătul tunelului. Ştiam că dacă voi munci în continuare, s-ar putea ca într-o zi să părăsesc clinica.

— Trebuie să fi fost un coşmar pentru tine.

— De fapt, îmi amintesc cu greu toate detaliile. Acum pare aşa de îndepărtat... zilele şi săptămânile şi lunile şi anii aceia parcă s-au contopit.

Hope îl studie cu atenţie.

— Nici n-aş fi ghicit toate astea dacă nu mi le-ai fi povestit. Pari... exact aşa cum erai atunci. Am observat un uşor şchiopătat, dar abia se vede...

— Trebuie să fiu activ, ceea ce înseamnă că am un program de exerciţii destul de riguros. Merg mult pe jos. Asta mă ajută la dureri.

— Încă mai ai dureri?

— Câteodată, dar exerciţiul fizic face o mare diferenţă.

— Trebuie să fi fost foarte greu pentru Andrew să te vadă aşa.

— Încă îi e greu să vorbească despre cum arătam când m-a văzut în spitalul din Botswana. Sau despre cât de îngrijorat a fost în timpul zborului şi când aştepta să mă trezesc la spitalul din Africa de Sud. A stat cu mine pe toată durata internării. Trebuie să recunosc că şi el, şi Kim şi-au

păstrat mintea limpede. Dacă nu aranjau zborul medical, mă îndoiesc că aş fi supravieţuit. Dar odată ce am intrat în centrul de recuperare, Andrew a fost întotdeauna mult mai optimist decât mine, ori de câte ori venea să mă vadă. Pentru că mă vedea doar o dată la două sau trei luni, observa starea mea îmbunătăţindu-se în salturi mari. Pentru mine, evident, totul se simţea diferit.

— Şi ai spus că ai stat acolo trei ani?

— În ultimul an n-am mai stat internat. Aveam ore de terapie în fiecare zi, dar mă simţeam de parcă aş fi fost eliberat din închisoare. Afară am mers foarte rar în primii doi ani. Am stat atât de mult în interior, încât şi dacă nu mai văd niciodată vreun tub de neon, şi tot voi considera că e prea devreme.

— Îmi pare atât de rău pentru ce ţi s-a întâmplat!

— Să nu-ţi pară, răspunse el. Acum sunt bine. Şi poate n-o să-ţi vină să crezi, dar am cunoscut nişte oameni minunaţi. Fizioterapeutul, psihologul-logoped, doctorii şi asistentele. Au fost ieşiţi din comun. Dar îmi amintesc de perioada aceea ca de una ciudată, căci uneori am senzaţia că am luat o pauză de trei ani de la a-mi trăi efectiv viaţa. Ceea ce, într-un fel, am şi făcut, bănuiesc.

Hope inspiră încet, de parcă ar fi vrut să absoarbă căldura focului. Apoi îi spuse:

— Eşti mult mai puternic decât aş fi fost eu, probabil, într-o asemenea situaţie.

— Nu chiar. Să nu-ţi imaginezi nicio secundă că n-am fost tulburat. Am luat antidepresive aproape un an.

— Cred că e de înţeles, răspunse ea. Ai fost traumatizat în toate modurile posibile.

O vreme priviră focul amândoi, Hope ţinându-şi picioarele ghemuite alături de ale lui, sub pătură. El avea senzaţia că ea încă încerca să proceseze lucrurile pe care i le spusese şi cât de aproape fuseseră de a se pierde unul pe celălalt pentru totdeauna. Aici şi acum, ideea i se părea de neînţeles, ca o bombă ce aproape explodase, prea îngrozitoare ca să poată fi înţeleasă pe deplin, dar până la urmă, tot ceea ce se petrecuse azi era de neînţeles. Faptul

că stăteau unul lângă altul pe canapea acum părea atât suprarealist, cât şi romantic, până când lui Tru îi chiorăi stomacul.

Hope izbucni în râs.

— Trebuie să-ţi fie foarte foame! Îşi aruncă pătura de pe picioare. Şi eu aş mânca ceva. Vrei nişte salată de pui? Cu legume? Sau, dacă vrei, am şi somon şi creveţi.

— Salata sună foarte bine, răspunse el.

Ea se ridică în picioare.

— Imediat mă apuc.

— Pot să te-ajut? o întrebă întinzându-se.

— Nu am nevoie de prea mare ajutor, dar mi-ar plăcea să-mi ţii companie.

Hope întinse pătura pe canapea şi amândoi îşi duseră paharele de vin în bucătărie. Când ea deschise frigiderul, el se sprijini de blat, urmărind-o. Scoase din frigider salată Romaine, roşii cherry şi felii de ardei de diverse culori, în timp ce el reflecta la ce-i spusese ea în după-amiaza aceea. Dezamăgirile pe care le trăise nu se întrupaseră nici în furie, nici în amărăciune, ci mai degrabă în acceptarea faptului că viaţa rareori merge în direcţia în care cineva îşi imaginează că o va face.

Ea părea să simtă ce gândea el, căci îi zâmbi. Deschizând un sertar, scoase un cuţit mic şi un tocător.

— Sigur nu te pot ajuta cu nimic? întrebă el.

— N-o să dureze mult, aşa că ce-ar fi să scoţi farfuriile şi tacâmurile? Sunt în bufetul de deasupra chiuvetei.

Urmându-i instrucţiunile, puse farfuriile lângă tocător şi o privi cum taie legumele. Hope aruncă apoi salata într-un bol, pregătindu-i un sos din zeamă de lămâie şi ulei de măsline, înainte de a pune două porţii pe farfurii. La final, adăugă câte o lingură de salată de pui pe fiecare farfurie. În ultimii douăzeci şi patru de ani, el îşi imaginase de o mie de ori cum era să fie într-o bucătărie cu ea, ca acum.

— *Voilà.*

— Arată delicios, spuse el urmând-o la masă.

După ce puse farfuria jos, Hope se îndreptă spre frigider.

— Mai vrei nişte vin? îl întrebă.

— Nu, mulţumesc. În ultima vreme mă limitez la două pahare.

— Eu mă opresc mai degrabă la unul, spuse ea, întinzându-se după furculiţă. Mai ţii minte când am mâncat la Clancy's? Şi apoi ne-am întors şi am băut un pahar de vin la cabana alor mei?

— Cum aş putea uita? spuse el. A fost seara în care ne-am cunoscut. M-ai lăsat fără cuvinte.

Ea dădu din cap, îmbujorându-se uşor. Se aplecă apoi peste farfuria cu salată, iar el făcu la fel.

Tru arătă cu capul înspre cutia gravată de pe masă.

— Ce-i în ea?

— Amintiri, răspunse ea, cu o notă de mister în voce. O să-ţi arăt mai târziu, dar hai să mai vorbim despre tine. Cred că am ajuns prin 2007, nu? Ce s-a întâmplat după ce ai terminat recuperarea?

El ezită o clipă, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama ce să spună.

— Mi-am găsit o slujbă în Namibia. Ghid. O pensiune bine întreţinută şi o rezervaţie uriaşă, cu una dintre cele mai mari concentrări de gheparzi de pe continent. Iar Namibia e o ţară frumoasă. Skeleton Coast şi deşertul Sossuvlei sunt... printre cele mai nepământene locuri de pe planetă. Când nu lucram sau nu mergeam în Europa la Andrew, făceam pe turistul, explorând locurile ori de câte ori puteam. Am rămas în tabăra aceea până când am ieşit la pensie şi m-am mutat la Cape Town. Sau mai degrabă la Bantry Bay. E la periferie, chiar pe coastă. Am acolo un locşor cu o privelişte spectaculoasă. Şi se poate ajunge pe jos la cafenele, librării şi la piaţă. Mi se potriveşte.

— Te-ai gândit vreodată să te muţi în Europa, să fii mai aproape de Andrew?

El clătină din cap.

— Merg la el din când în când, iar slujba lui îl aduce regulat la Cape Town. Dacă ar putea, s-ar muta la Cape Town, dar Annette nu-l lasă. Aproape toată familia ei locuieşte în Belgia. Africa însă l-a influenţat puternic, la fel ca şi pe mine. Dacă nu te-ai născut acolo, e greu să

înţelegi.

Privirea ei era plină de uimire.

— Viaţa ta mi se pare incredibil de romantică. În afară de perioada aceea de trei ani, vreau să spun.

— Am trăit viaţa pe care mi-am dorit-o. În cea mai mare parte a timpului, cel puţin.

Îşi trecu o mână prin păr.

— Te-ai gândit vreodată să te recăsătoreşti? După divorţ?

— Nu, răspunse ea. Nu mai aveam chef de întâlniri. Mi-am spus că e din cauza copiilor, dar...

— Dar ce?

În loc de răspuns, ea scutură din cap.

— Nu e important. Hai să terminăm cu tine. Acum că eşti la pensie, ce faci toată ziua?

— Nu prea multe. Dar mă bucur că pot să mă plimb fără să car după mine o armă.

Hope zâmbi.

— Ai vreun hobby? îl întrebă, sprijinindu-şi bărbia în palmă, cu o atitudine de fetişcană, în timp ce se concentra asupra lui. În afară de desen şi chitară?

— Merg la o sală de gimnastică aproape în fiecare dimineaţă, timp de o oră. Iar apoi fac o plimbare lungă sau o excursie. Citesc mult. Probabil că am citit mai multe cărţi în ultimii trei ani decât am făcut-o în toţi ceilalţi şaizeci şi trei în total. Încă n-am cedat şi nu mi-am cumpărat calculator, dar Andrew insistă că trebuie să fiu în pas cu vremea.

— Nu ai calculator?

— Şi ce-aş face cu el? îi răspunse el părând realmente amuzat.

— Nu ştiu... să citeşti ziarele online, să comanzi ceva ce îţi trebuie, să trimiţi emailuri. Să fii conectat cu lumea?

— Poate într-o zi. Încă prefer să citesc ziarul pe hârtie, am tot ce-mi trebuie şi n-am pe nimeni căruia să vreau să-i trimit un email.

— Ştii ce-i ăla Facebook?

— Am auzit de el, a mărturisit Tru. Cum ţi-am zis, citesc ziarele.

— Am avut un cont de Facebook câţiva ani. În caz că mai fi contactat.

Nu-i răspunse imediat. În loc de asta, o privi, întrebându-se cât de mult să-i spună, ştiind că încă nu era pregătit să-i destăinuie totul.

— M-am gândit să încerc să dau de tine, începu el în cele din urmă. De mai multe ori decât îţi poţi imagina. Dar nu ştiam dacă mai eşti căsătorită sau dacă te-ai recăsătorit sau dacă mai voiai să auzi de mine. Nu voiam să-ţi tulbur viaţa. Şi oricum nu ştiu cât de bine m-aş descurca cu un calculator. Sau cu Facebook. Cum spun americanii? „Nu poţi învăţa un câine bătrân giumbuşlucuri noi”? zâmbi el strengăreşte. Pentru mine a fost un mare pas înainte să-mi iau telefon mobil. Şi am făcut-o doar pentru ca Andrew să mă poată găsi când are nevoie de mine.

— N-ai avut telefon mobil?

— N-am simţit nevoia până de curând. Nu există semnal în savană şi, pe lângă asta, singurul care mă sună este Andrew.

— Dar Kim? Nu mai vorbeşti cu ea?

— Nu aşa de des, în ultima vreme. Andrew a crescut, aşa că nu avem prea multe motive să mai vorbim. Dar tu? Mai vorbeşti cu Josh?

— Uneori, răspunse ea. Poate prea des.

Pe chipul lui Tru se citea nedumerirea.

— Cu câteva luni în urmă mi-a sugerat să mai încercăm o dată. El şi cu mine, adică.

— Şi nu te-a interesat?

— Nici pe departe, răspunse ea. Şi chiar am fost şocată că a avut tupeul să aducă aşa ceva în discuţie.

— De ce?

În timp ce-şi terminau salata, Hope îi mai împărtăşi câteva detalii despre Josh. Despre aventurile lui şi lupta de la divorţ şi despre preţul pe care viaţa i-l ceruse. Tru ascultă, auzind doar o fracţiune din suferinţa pe care faptele lui Josh i-o cauzaseră, gândindu-se în sinea lui că Josh fusese un prost. Faptul că ea reuşise cumva să-l ierte i se păru absolut remarcabil, dar acesta era până la urmă

doar unul din multele lucruri pe care le admira la ea.

Zăboviră la masă, umplând golurile şi răspunzând întrebărilor despre trecutul fiecăruia. Când într-un final duseră vasele la chiuvetă, Hope deschise radioul, lăsând muzica să plutească afară din bucătărie, în timp ce ei se întorceau pe canapea. Focul încă ardea, aruncând o strălucire gălbuie în cameră. Tru o privi cum se aşază şi cum îşi strânge pătura în jurul ei, gândindu-se că nu voia ca ziua să se termine vreodată.

Până când aflase că ea pusese o scrisoare în cutia poştală de la Kindred Spirit, Tru se gândise uneori că în viaţa lui murise nu o dată, ci de două ori.

La întoarcerea în Zimbabwe, în 1990, îşi petrecuse timpul cu Andrew, dar îşi amintea că se simţea absent, chiar şi atunci când juca fotbal sau gătea sau se uita la televizor cu fiul său. Când se întorcea în savană, munca cu turiştii reprezenta o distragere, dar nu reuşea niciodată să fugă de gândurile despre ea. Când oprea Jeepul în timpul unui safari pentru ca turiştii să poată face fotografii animalelor pe care le vedeau, îşi imagina uneori că ea stă pe locul din faţă lângă el, minunându-se de această lume la fel cum el se minunase de lumea în care locuiseră împreună pentru scurt timp.

Serile erau cele mai grele. Nu se putea concentra suficient nici ca să deseneze, nici ca să cânte la chitară. Nici nu socializa cu ceilalţi ghizi; în loc de asta, stătea în pat cu ochii în tavan. Până la urmă, prietenul lui, Romy, se îngrijoră suficient de tare ca să aducă vorba de asta, dar dură multă vreme până când Tru putu să se adune ca să rostească numele lui Hope.

Îi luă luni de zile să se reîntoarcă la vechile obiceiuri, dar chiar şi atunci ştia că nu mai era în totalitate el însuşi. Înainte s-o cunoască pe Hope, se mai întâlnise din când în când cu diverse femei, dar după aceea, îşi pierdu cu totul interesul. Şi nici acel sentiment nu se mai schimbă. Era ca şi cum acea parte din el, dorinţa de a avea o companie feminină sau scânteia ce declanşează atracţia umană, rămăsese undeva pe plajele nisipoase din Sunset Beach,

Carolina de Nord.

Cel care reuşi să-l readucă spre desen fu Andrew. Într-una dintre vizitele lui Tru la Bulawayo, fiul său îl întrebă dacă este supărat pe el. Când Tru se lăsă pe vine ca să-l întrebe de ce i-a venit aşa ceva în minte, Andrew mormăi că nu mai primise niciun desen de luni de zile. Tru îi promise că va începe să deseneze din nou, dar în cele mai multe seri, când punea creionul pe hârtie, o desena pe Hope. De obicei recrea din memorie câte ceva din timpul petrecut împreună: imaginea ei privindu-l lung cum îl ţinea pe Scottie în acea primă zi pe plajă sau cât de răvăşitor de frumoasă era în seara de dinaintea repetiţiei pentru petrecerea de nuntă. Abia după ce făcea progrese cu desenul lui Hope reuşea să-şi îndrepte atenţia către ceva ce bănuia că i-ar fi plăcut lui Andrew.

Îi luă săptămâni să termine desenele cu Hope, nu zile. Apăruse în el o nouă dorinţă de a le potrivi perfect cu amintirile, de a capta acele imagini cu precizie şi grijă. Când era în cele din urmă satisfăcut, punea deoparte desenul şi trecea la următorul. De-a lungul anilor, proiectul acesta deveni un fel de obicei obsesiv, hrănind o convingere inconştientă, poate, că recrearea perfectă a unei copii a lui Hope i-o va aduce pe ea cumva înapoi. Făcu mai mult de cincizeci de schiţe în detaliu, fiecare dintre ele ilustrând o altă amintire. Când le termină, le puse în ordine, ca o cronică a timpului petrecut împreună. În acel moment, începu să deseneze schiţele corespondente ale lui sau cum îşi imagina că îl văzuse ea în acele momente. La final, le legă sub formă de carte – cu desenele înfăţişându-l pe el pe paginile din stânga şi cele înfăţişând-o pe Hope pe paginile din dreapta –, dar n-o arătase nimănui. O termină în anul care urmă plecării lui Andrew la facultate. Îi luă aproape nouă ani s-o termine.

Acesta era un alt motiv pentru care îşi pierduse sentimentul de a avea un scop viaţă, în timp ce secolul se încheia. Se plimba prin casă neavând nimic de făcut, răsfoia o carte în fiecare seară şi stăruia asupra faptului că toţi cei care contaseră în viaţa lui dispăruseră. Mama.

Bunicul. Kim, iar acum Andrew. Hope. Era singur, se gândea, şi avea să rămână singur. A fost o perioadă dificilă, poate la fel de dificilă cum avea să fie recuperarea după accident, dar într-un alt mod.

Botswana şi căutarea leilor, aşa cum o numea atunci, îi prinseseră bine; dar întotdeauna îşi ţinea aproape cartea cu schiţe, printre lucrurile cele mai valoroase. După accident, cartea fusese singurul lucru pe care şi-l dorise, dar nu voia să-l roage pe Andrew să i-o aducă. Nu-i vorbise niciodată despre asta şi nu voia să-l mintă pe el şi nici pe Kim. În loc de asta, o rugă pe fosta lui soţie să aranjeze ca toate lucrurile lui din Botswana să fie împachetate şi depozitate. Ea îi îndeplini dorinţa, însă el îşi petrecu mult din următorii doi ani cu grija că acea carte fusese cumva pierdută sau distrusă. Primul lucru pe care îl făcu după ieşirea din centrul de recuperare fu o scurtă excursie în Botswana. Angajă nişte tineri să-l ajute să deschidă cutie după cutie, până când cartea fu găsită. În afară de faptul că era prăfuită, era într-o stare perfectă.

Dar obsesia de a retrăi în imagini zilele pe care le petrecuseră împreună începu să se stingă la puţină vreme după aceea. Pentru binele lui, ştia că nu putea visa la nesfârşit că într-o zi vor fi împreună din nou. Nu avea habar că aproximativ în aceeaşi perioadă, Hope încercase să-l găsească.

Dacă ar fi ştiut, în ciuda rănilor pe care încă le avea, îşi spunea că ar fi mutat şi munţii din loc ca să meargă la ea. Şi existase un moment când ajunsese foarte aproape de a face exact acest lucru.

Apusul se lăsa cu blândeţe peste Carolina Beach.

Hope şi Tru stăteau pe canapea atingându-se uneori cu picioarele, continuând să vorbească, fără să bage în seamă lumina ce începea să scadă în vreme ce ei se afundau din ce în ce mai adânc unul în viaţa celuilalt. Paharele de vin, de mult golite, făcură loc ceştilor de ceai, iar generalităţile se transformară în detalii intime. Privindu-i profilul în umbrele prelungi, Tru reuşea cu greu să înţeleagă că Hope

era de fapt acolo. Ea era, şi fusese întotdeauna, visul lui.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, începu el în cele din urmă. Este ceva ce nu ţi-am spus. Ceva ce s-a întâmplat înainte să-mi găsesc slujba din Namibia. Am vrut să-ţi spun mai devreme, dar când am auzit că ai încercat să mă găseşti...

— Ce este?

El se uită îndelung în pahar.

— Aproape că am venit înapoi în Carolina de Nord. Ca să te caut. Era imediat după ce-mi terminasem recuperarea. Am cumpărat un bilet, mi-am făcut bagajele şi am ajuns până la aeroport. Dar când a venit momentul să trec de porţile de securitate... n-am putut s-o fac, înghiţi el în sec, amintindu-şi parcă de momentul acela de paralizie. Mi-e ruşine să recunosc că în cele din urmă am... mers înapoi la maşină.

Îi trebuiră câteva clipe să înţeleagă.

— Vrei să spui că, atunci când eu te căutam, şi tu încercai să mă găseşti?

El dădu din cap, conştient de senzaţia de uscăciune din gât, ştiind că ea se gândea la anii pe care îi pierduseră – nu o dată, ci de două ori.

— Nu ştiu ce să spun, răspunse ea încet.

— Nu cred că sunt prea multe de spus, în afară de faptul că mi se frânge inima.

— Ah, Tru, îi răspunse ea cu ochii umezi. De ce n-ai urcat în avionul acela?

— Nu ştiam dacă te voi găsi, scutură el din cap. Adevărul este că mi-a fost teamă de ce s-ar fi întâmplat dacă o făceam. Îmi imaginam că te zăresc într-un restaurant sau pe stradă sau poate în grădina ta. Şi te ţineai de mână cu un alt bărbat sau râdeai cu copiii tăi şi, după tot ce suferisem, o parte din mine ştia că n-aş fi putut să îndur asta. Nu însemna că nu voiam să fii fericită, pentru că voiam. Mi-am dorit asta pentru tine în fiecare zi din ultimii douăzeci şi patru de ani, chiar şi numai pentru că ştiam că eu nu eram fericit. Simţeam că o parte din mine lipseşte şi aşa urma să rămână. Dar îmi era prea frică să fac ceva în

privinţa asta, iar acum – aflând despre viaţa ta – nu mă pot gândi decât că ar fi trebuit să am mai mult curaj atunci când a contat cel mai mult. Pentru că ar fi însemnat să nu pierd ultimii opt ani.

Când el termină, Hope îşi întoarse privirea, înainte de a-şi da jos pătura de pe ea. Ridicându-se de pe canapea, merse la fereastra din faţă. Chipul îi era ascuns în umbră, dar el îi văzut obrajii lucind de lacrimi în lumina lunii.

— De ce pare soarta să conspire mereu împotriva noastră? întrebă ea, întorcându-se să-l privească peste umăr. Crezi că undeva există un plan mai măreţ, unul despre care nici nu visăm?

— Nu ştiu, îi răspunse el răguşit.

Umerii îi căzură abia perceptibil, iar ea se întoarse din nou. Se uită pe fereastră fără să vorbească, până când, într-un final, trase adânc aer în piept, întorcându-se pe canapea, se aşeză lângă el.

De aproape, se gândi el, chipul ei arăta la fel ca în toate desenele pe care i le făcuse.

— Îmi pare rău, Hope. Mai rău decât ţie.

Ea îşi şterse obrajii.

— Şi mie.

— Şi-acum, ce facem? Ai nevoie să fii singură o vreme?

— Nu. E ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— Pot să fac ceva pentru tine?

În loc de răspuns, Hope se cuibări mai aproape şi îşi rearanjă pătura peste picioare. Îi luă mâna, iar el o legănă, bucurându-se de moliciunea pielii ei. Îi urmări oasele delicate, ca ale unei păsări, minunându-se că ultima oară când ţinuse mâna unei femei fusese a ei.

— Vreau să-mi spui cum ai aflat de scrisoarea mea, spuse ea. Cea pe care am lăsat-o la Kindred Spirit. Acel lucru care ne-a ajutat să ne regăsim.

Tru închise ochii pentru o clipă.

— E greu de explicat într-un fel care să aibă sens, chiar şi pentru mine.

— Cum adică?

— Pentru că, spuse el, a început cu un vis.

— Ai visat ceva legat de scrisoare?

— Nu, răspunse el. Am visat ceva despre un loc – o cafenea... un loc real, la o aruncătură de băţ de unde locuiesc, zâmbi el melancolic. Merg acolo când am chef să fiu printre oameni, şi mai are şi o privelişte extraordinară asupra coastei. De obicei îmi iau o carte cu mine şi petrec câteva ore după-amiaza. Patronul mă cunoaşte şi nu-l interesează cât timp stau. Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. În fine, m-am trezit într-o dimineaţă conştient de faptul că visasem acel loc, dar, spre deosebire de alte vise, imaginile nu se estompau. Mă tot vedeam stând la o masă, ca şi cum mă uitam la un film cu mine. Aveam o carte, iar pe masă era un pahar cu ceai cu gheaţă, ambele fiind lucruri obişnuite din viaţa mea. Era după-amiază şi soarele strălucea, şi asta fiind tot ceva obişnuit. Dar în vis, mi-am amintit că observasem un cuplu care a intrat şi s-a aşezat la o masă din apropiere. Imaginea le era ciudat de neclară şi nu le auzeam conversaţia, dar am simţit această nevoie stringentă de a le vorbi. Ştiam că aveau ceva important să-mi spună, aşa că m-am ridicat de la masă şi m-am apropiat, dar cu fiecare pas pe care-l făceam, masa lor se îndepărta tot mai mult. Îmi amintesc că am simţit cum mă cuprinde panica – trebuia să le vorbesc – şi chiar în acel moment m-am trezit. Nu a fost un coşmar, dar toată ziua am fost tulburat. O săptămână mai târziu, m-am dus la cafenea.

— Din cauza visului?

— Nu, răspunse el. Deja aproape că uitasem de el, cum spuneam, mănânc acolo destul de des. Am luat prânzul şi sorbeam ceai cu gheaţă dintr-un pahar, citind o carte despre Războiul Burilor[2]. În acel moment, în restaurant a intrat un cuplu. Aproape toate mesele erau libere, dar ei s-au aşezat lângă a mea.

— Aproape ca în vis, spuse ea.

— Nu, răspunse el scuturând din cap. Totul în acel moment era exact ca în vis.

[2] Conflict între Marea Britanie şi coloniştii de origine olandeză (buri) din Africa de Sud (1899-1902).

Hope se aplecă în faţă, cu trăsăturile îmblânzite de lumina focului. Afară, noaptea se lăsa adunându-şi întunericul pe la ferestre, iar Tru îşi continuă povestea.

Ca toată lumea, şi Tru mai avusese momente de déjà-vu în trecut, dar în momentul în care îşi ridică privirea din carte, simţi cum visul din săptămâna precedentă se întorsese cu o limpezime necruţătoare. Pentru o clipă, lumea păru să plutească în jur, de parcă ar fi fost din nou în vis.

Totuşi, spre deosebire de visul său, îi putea vedea clar pe cei doi. Femeia era blondă şi subţire, atractivă, undeva pe la patruzeci de ani; bărbatul ce stătea în faţa ei era cu câţiva ani mai mare, înalt, cu părul de culoare închisă şi cu un ceas de aur ce sclipea în lumina soarelui. Îşi dădu seama că îi putea şi auzi şi se gândi că probabil percepuse fără să vrea bucăţi din conversaţia lor, ceea ce îl făcu să-şi ridice ochii din carte, înainte de toate. Vorbeau despre safariurile în care urmau să meargă şi îi auzi menţionând că plănuiau să viziteze nu doar Kruger – o rezervaţie întinsă din Africa de Sud –, dar şi pensiunile Mombo şi Jack, ambele aflându-se în Botswana. Îşi dădeau cu părerea referitor la cazare şi la animalele pe care le vor putea vedea, subiecte pe care le mai auzise discutate de mii de ori în ultimii patruzeci de ani.

Tru nu-i recunoştea. Avusese întotdeauna o bună memorie vizuală, dar aceşti oameni îi erau străini. Nu mai avea niciun motiv de interes în ceea ce-i privea şi totuşi nu-şi putea dezlipi privirea de ei. Nu din cauza visului. Era altceva şi nu-şi dădu seama ce anume până când nu reuşi să-şi îndrepte atenţia direct asupra accentului uşor nazal al femeii, care făcu senzaţia de déjà-vu să-l năpădească din nou, chiar dacă era amestecată cu amintirile lui despre un alt timp şi un alt loc.

„Hope”, se gândi el imediat. Femeia vorbea exact ca Hope.

În anii de după vizita la Sunset Beach, întâlnise mii de turişti. Câţiva dintre ei erau din Carolina de Nord şi era ceva

special legat de accentul lor, comparativ cu alte state din sud, un fel de rulare mai blândă a vocalelor, probabil.

Cei doi aveau ceva important să-i transmită.

Înainte să-şi dea seama ce face, se ridicase deja din scaun şi era la masa lor. În mod normal, nu s-ar fi gândit vreodată să întrerupă nişte străini în timpul prânzului, dar, ca o păpuşă pe o sfoară, simţi că nu avea de ales.

— Iertaţi-mă, începu Tru. Îmi cer scuze că vă întrerup, dar se întâmplă cumva să fiţi din Carolina de Nord? îi întrebă el.

Dacă vreunul dintre ei fu deranjat de apariţia lui bruscă la masă, nu o arătară.

— De fapt, da, de-acolo suntem, răspunse femeia cu un zâmbet întrebător. Ne cunoaştem?

— Nu cred.

— Şi-atunci cum ştiţi de unde suntem?

— Am recunoscut accentul, răspunse Tru.

— Dar cu siguranţă nu sunteţi de pe-acolo.

— Nu, răspunse el. Sunt originar din Zimbabwe. Dar am petrecut ceva timp în Sunset Beach o dată.

— Ce mică e lumea! exclamă femeia. Avem o casă acolo. Când aţi fost în vizită?

— În 1990, răspunse Tru.

— Era cu mult înainte să ne mutăm noi, spuse ea. Noi am cumpărat casa acum doi ani. Eu sunt Sharon Wheddon, iar acesta este soţul meu, Bill.

Bill îi strânse mâna.

— Tru Walls, răspunse el. V-am auzit vorbind despre pensiunile Mombo şi Jack. Înainte să mă pensionez, am lucrat ca ghid de safari şi pot să vă asigur că amândouă sunt excepţionale. Veţi vedea multe animale la Mombo. Dar pensiunile sunt diferite. Jack este în Kalahari şi e unul dintre cele mai bune locuri din lume dacă vrei să vezi suricate.

În timp ce vorbea, femeia se uită la el, cu capul uşor înclinat într-o parte şi cu o urmă de concentrare pe chip. Gura i se deschise şi apoi se închise, înainte ca ea să se aplece peste masă.

— Aţi spus că vă cheamă Tru Walls şi că sunteţi din

Zimbabwe? Şi că aţi lucrat ca ghid?

— Da.

Sharon se întoarse de la Tru spre Bill.

— Mai ţii minte ce-am găsit primăvara trecută? Când stăteam la casa de pe plajă şi am făcut plimbarea aceea lungă? Şi eu am glumit, pentru că urma să plecăm în Africa.

În timp ce ea vorbea, Bill începu să dea din cap.

— Acum îmi aduc aminte.

Sharon se întoarse spre Tru cu o expresie de încântare pe chip.

— Aţi auzit vreodată de Kindred Spirit?

Auzindu-i întrebarea, pe Tru îl cuprinse ameţeala. Cât trecuse de când auzise pe cineva pomenind de acea cutie poştală? Deşi era un loc pe care Tru şi-l amintise de mii de ori de-a lungul anilor, până acum fusese ceva ce ştia şi despre care simţea că este doar al lui şi al lui Hope.

— Vorbiţi despre cutia poştală? murmură el.

— Da! strigă Sharon. Nu pot să cred! Dragule, ţie-ţi vine să crezi?

Bill scutură din cap, părând la fel de uimit ca şi ea, în vreme ce Sharon bătea din palme de surescitare.

— Când aţi fost la Sunset Beach, aţi întâlnit o femeie pe nume... Helen? Hannah? se încruntă ea. Nu! Hope – asta era, nu-i aşa?

Lumea de dincolo de masa lor se înceţoşă, iar podeaua deveni dintr-odată nesigură.

— Aşa este, îngăimă, dar cred că nu înţeleg prea bine...

— Poate că ar trebui să staţi jos, îi spuse Sharon. Era o scrisoare la Kindred Spirit despre care trebuie să vă vorbesc.

Când el îşi termină povestea, întunericul împresurase casa, iar focul rămăsese singura sursă de lumină. Abia mai auzea acordurile slabe ale muzicii venind dinspre bucătărie. Ochii lui Hope sclipeau în lumina focului.

— Două zile mai târziu eram aici, în Carolina de Nord. Evident, nu-şi aminteau totul legat de scrisoare – cel mai important, data sau măcar luna în care urma să fii aici –,

dar numele şi detaliile despre mine au fost suficiente ca să-şi amintească esenţialul.

— De ce n-ai început să mă cauţi imediat ce-ai ajuns aici?

El rămase tăcut câteva clipe.

— Ţi-ai dat seama că în săptămâna pe care-am petrecut-o împreună nu mi-ai spus niciodată numele de familie al lui Josh?

— Ba cu siguranţă ţi l-am spus, răspunse ea. Trebuie s-o fi făcut.

— Nu, zise el cu un zâmbet aproape trist. N-ai făcut-o. Iar eu n-am întrebat niciodată. Şi nici nu ştiam cum le cheamă pe surorile tale. Nu mi-am dat seama de asta până ce-am ajuns înapoi în Africa, dar nici n-a contat prea mult atunci, bineînţeles. Iar după douăzeci şi patru de ani, fără nume de familie, nu aveam prea multe puncte de pornire. Îţi ştiam numele de fată, dar am aflat că Anderson e un nume destul de comun, chiar şi în Carolina de Nord. Şi, pe lângă asta, habar n-aveam unde locuieşti sau dacă ai rămas în Carolina de Nord. Mi-am amintit că Josh era chirurg ortoped şi cred că am sunat la toate cabinetele de ortopedie şi la toate spitalele până în Greensboro, întrebând de doctori numiţi Josh, dar n-am ajuns nicăieri.

Hope strânse din buze.

— Şi cum m-ai fi găsit oare cu ani în urmă? Atunci când aproape te-ai urcat în avion?

— Atunci n-am gândit aşa de departe. Bănuiesc că aş fi angajat un detectiv particular. Şi dacă nu te-aş fi găsit până la sfârşitul anului, asta intenţionam să fac. Dar... zâmbi el. Ştiam că vei veni. Ştiam că te voi găsi la Kindred Spirit pentru că acolo ai spus că vei fi. În fiecare zi din septembrie m-am trezit gândindu-mă că azi e ziua cea mare.

— Şi fiecare zi a fost o dezamăgire.

— Da, spuse el. Dar asta făcea mai probabil ca următoarea zi să fie ziua cea mare.

— Şi dacă mă hotărâm să vin în iulie sau august? Nu te temeai că m-ai ratat?

— Nu chiar, răspunse el. Nu credeam că vei vrea să mă întâlneşti vara, din cauza tuturor celor veniţi în vacanţă.

Bănuiam că vei alege o zi apropiată de cea în care am fost la cutia poştală, când am fi putut avea puţină intimitate. Toamna sau iarna păreau mai probabile.

Hope surâse cu mâhnire.

— Întotdeauna m-ai cunoscut, nu-i aşa?

Ca răspuns, Tru îi ridică mâna şi i-o sărută.

— Am crezut în noi.

Ea simţi cum se îmbujorează din nou.

— Vrei să citeşti scrisoarea?

— Încă o mai ai?

— Am o copie, răspunse ea. E în cutia de pe masă.

Când ea dădu să se ridice, Tru ridică mâna s-o oprească. Se ridică el de pe canapea şi aduse cutia gravată din bucătărie. Era gata s-o pună pe măsuţa de cafea când Hope scutură din cap.

— Nu, îi spuse ea. Pune-o pe canapea. Între noi.

— E grea, observă el aşezându-se din nou.

— E din Zimbabwe, spuse ea. Deschide-o. Scrisoarea e pe fundul ei.

Tru ridică atunci capacul. Deasupra, văzu invitaţia la nuntă şi o atinse cu o privire întrebătoare; sub ea erau desenele şi scrisoarea pe care el i-o scrisese ei. Sub toate acestea era un plic, simplu şi fără adresă. Se simţea afectat într-un mod bizar la vederea desenelor şi a scrisorii.

— Le-ai păstrat, murmură el, nevenindu-i să creadă.

— Fireşte, răspunse ea.

— De ce?

— Nu ştii? îi atinse ea braţul uşor. Chiar şi când m-am căsătorit cu Josh, încă te iubeam. Ştiam asta când mi-am spus jurămintele. Sentimentele mele pentru tine erau pline de pasiune, dar... liniştite. Pentru că aşa m-ai făcut să mă simt în săptămâna pe care am petrecut-o împreună. Liniştită. Să fiu cu tine era ca şi cum mă întorceam acasă.

Tru înghiţi cu noduri.

— La fel a fost şi pentru mine, spuse uitându-se la scrisoare. Când te-am pierdut, am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare.

— Citeşte, spuse ea făcându-i un semn din cap către

scrisoare. E scurtă.

Tru puse celelalte lucruri înapoi în cutie înainte să scoată scrisoarea din plic. O citi încet, rostogolindu-şi cuvintele în minte, auzindu-i vocea în fiecare rând. Pieptul i se umplu, dând pe dinafară de emoţii nerostite. Voia s-o sărute atunci, dar n-o făcu.

— Am ceva să-ţi dau.

Se ridică şi se duse la măsuţa de lângă uşă. Scotocind prin rucsac, scoase cartea cu desenele pe care le făcuse. Revenind pe canapea, i-o dădu lui Hope. Kindred Spirit scria pe copertă, cu litere aurii.

Hope privi mai întâi spre el, apoi spre carte, plină de curiozitate. Tru se instală lângă ea, în timp ce ea îşi trecea degetele peste cuvinte.

— Aproape că mi-e teamă să văd ce e.

— Să nu-ţi fie, o îndemnă el când ea deschise în sfârşit cartea.

Pe prima pagină era un portret de-al lui Hope la marginea debarcaderului, un loc unde el n-o văzuse niciodată. Era o schiţă ce părea să capteze totul despre ea, dar pentru că nu avea niciun rol în povestea lor, o văzuse ca pe un fel de pagină de titlu.

Tru rămase tăcut când Hope dădu pagina, studiind în stânga o imagine de-a lui plimbându-se pe plajă, iar în dreapta, pe ea venind din urmă, la ceva depărtare. Se vedea şi Scottie alergând spre nisip.

Următoarea pagină îi arăta pe ei doi în prima dimineaţă în care vorbiseră; în schiţe, el îl ţinea pe Scottie, iar îngrijorarea ei era evidentă din fizionomie. Următoarele două pagini îi înfăţişau mergând spre cabană; erau urmate de desenele cu ei doi bând cafea pe terasa din spate. Imaginile fuzionau ca o serie de scene dintr-un film. Hope zăbovi pe îndelete până să ajungă la final. Când o făcu în cele din urmă, el îi observă urma unei lacrimi pe obraz.

— Ai surprins totul, spuse ea.

— Da, răspunse el. Cel puţin am încercat. E pentru tine.

— Nu, spuse ea. E o operă de artă.

— Suntem noi, zise el.

— Când ai...?

— Mi-a luat ani întregi, răspunse el.

Hope trecu cu mâna peste copertă din nou.

— Nu ştiu ce să spun. Dar în niciun caz nu mi-o poţi da mie. E... o comoară.

— Pot oricând să mai fac una. Şi, de când am terminat-o, am visat la ziua în care te voi revedea, ca să-ţi arăt cum ai trăit în sufletul meu.

Ea ţinea în continuare cartea în braţe, strângând-o de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul.

— Ai adăugat chiar şi momentul acela de pe plajă, după ce ţi-am spus că Josh mă ceruse în căsătorie, când m-ai ţinut...

O aşteptă să-şi găsească cuvintele.

— Nu pot să-ţi spun de câte ori m-am gândit la asta, spuse ea încet. În timp ce ne plimbam, mă gândeam la o modalitate de a-ţi spune şi eram atât de confuză şi de speriată. Simţeam golul începând deja să se formeze căci ştiam că urma să ne luăm adio. Dar voiam să fie în condiţiile impuse de noi, indiferent ce însemna asta, şi simţeam că Josh îmi furase acest lucru.

Tru îi auzea rugămintea din voce.

— Credeam că am înţeles cât de mult te-am rănit în acea zi, dar să văd desenul cu tine din acel moment este devastator. Expresia de pe faţa ta – felul în care te-ai desenat...

Vocea îi tremura când se opri. Tru înghiţi în sec, acceptând adevărul spuselor ei. Fusese una dintre cele mai dureroase reprezentări din întreaga carte, una de care trebuise să se îndepărteze nu o dată.

— Şi ştii ce-ai făcut? Nu te-ai certat, nu te-ai înfuriat şi nu mi-ai cerut nimic. În loc de asta, primul tău instinct a fost să mă ţii în braţe. Să mă consolezi tu pe mine, când ar fi trebuit să fie invers. Nu o meritam, dar ai ştiut că era ceva de care aveam nevoie.

Hope încerca să-şi menţină calmul:

— Asta am simţit că pierd atunci când m-am căsătorit cu Josh – să am pe cineva care să mă mângâie atunci când

lucrurile ajung cel mai jos. Iar azi, la cutia poştală, când eram în şoc şi nu ştiam ce să spun sau ce să fac, m-ai luat în braţe din nou. Pentru că ştiai că mă simţeam de parcă aş fi căzut de pe o stâncă şi aveam nevoie de tine ca să mă prinzi, a scuturat ea din cap cu tristeţe. Nu ştiu dacă Josh m-a ţinut vreodată în braţe în felul acesta – cu o empatie perfectă. M-a făcut să mă gândesc din nou la cât de multe am renunţat când am plecat mai departe în acea zi.

El o privi fără să se mişte, apoi luă cutia şi o aşeză pe masă. Îşi puse mâna pe cartea de schiţe pe care o crease, luând-o din strânsoarea ei, şi o aşeză lângă cutie, punându-şi apoi braţele în jurul ei. Hope se sprijini de el. Tru îi sărută părul cu blândeţe, aşa cum o făcuse şi odinioară.

— Sunt aici acum, şopti el. Ne iubeam, dar momentul nu era propice. Şi nici toată dragostea din lumea nu se poate lupta cu momentul nepotrivit.

— Ştiu, spuse ea, dar cred că ne-ar fi fost bine împreună. Cred că ne-am fi putut face fericiţi unul pe altul...

El o privi cum închide ochii, doar pentru a-i redeschide încet.

— Şi-acum e prea târziu, spuse ea cu o voce deznădăjduită.

Tru îi ridică bărbia cu un deget. Ea îl privi în ochi, mai frumoasă decât orice femeie pe care o văzuse el vreodată. El se aplecă mai aproape, iar buzele li se întâlniră. Gura ei era caldă şi plină de dorinţă.

— Nu e niciodată prea târziu să te ţin în braţe, murmură el.

Ridicându-se de pe canapea, îi luă mâna. Luna răsărise, aruncând o rază argintie prin fereastră, spre a întregi strălucirea topită a focului. Ea se ridică încet, iar el îi sărută mâna. O trase spre el cu dor. Îşi încolăci braţele în jurul ei, simţindu-i mâinile împreunate după gâtul lui. Ea îşi rezemă capul pe umărul lui, cu răsuflarea vibrându-i pe claviculă, iar Tru se gândi că asta era tot ce-şi dorise vreodată. Ea era tot ce el îşi dorise vreodată. Ştiuse că ea era aleasa din clipa în care o întâlnise; ştiuse de atunci că nu va mai exista o alta.

Gura ei se deschise sub a lui, iar limba ei i-o atinse pe a lui. Era fierbinte şi umedă, o senzaţie neschimbată după tot acest timp, fără vârstă şi elementară. Îşi strânse braţele în jurul ei, unindu-i trupul cu al lui. Mâna îi străbătu spatele şi părul, apoi îi mângâie din nou spatele. Aşteptase atât de mult acest moment, retrăindu-l în atâtea nopţi pline de singurătate. Când sărutul se sfârşi, Hope îşi aşeză capul pe pieptul lui şi începu să tremure din tot corpul.

O auzi suspinând şi, îngrijorat, îşi dădu seama că plângea. Când se trase în spate, ea refuză să-i întâlnească privirea. În loc de asta, îşi ţinu faţa îngropată la pieptul lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Îmi pare rău, răspunse ea. Îmi pare atât de rău! Îmi doresc să nu te fi părăsit niciodată. Îmi doresc să te fi regăsit mai curând, îmi doresc să te fi urcat în acel avion...

Era ceva în vocea ei, o teamă la care el nu se aşteptase.

— Sunt aici acum, spuse el, şi nu plec nicăieri.

— E prea târziu, răspunse ea cu vocea frântă. Îmi pare rău, dar e prea târziu acum. Nu pot să-ţi fac asta.

— E în regulă, şopti el, simţind prima împunsătură de panică.

Nu ştia ce se întâmplase; nu ştia ce făcuse ca să o supere.

— Am înţeles de ce a trebuit să pleci. Şi ai doi copii minunaţi... Hope, este în regulă. Am înţeles alegerea pe care a trebuit s-o faci.

— Nu, nu e asta, scuturã ea din cap, cu o sfârşeală ce atârna greu în cuvinte. Dar tot e târziu.

— Despre ce vorbeşti? strigă el, prinzând-o de braţe şi trăgându-se înapoi. Nu înţeleg ce încerci să-mi spui. Vorbeşte cu mine, Hope, te rog.

Disperat, încercă s-o privească în ochi.

— Mă tem... şi nu am ideea ce să le spun copiilor...

— Nu are de ce să-ţi fie frică. Sunt sigur că vor înţelege.

— N-au cum, răspunse ea. Îmi amintesc ce greu mi-a fost mie.

Tru simţi cum îl trece un fior. Se forţă să respire adânc.

— Nu înţeleg.

Hope începu să plângă mai tare, suspinând atât de puternic, încât trebui să se sprijine de el.

— Sunt pe moarte, spuse ea în cele din urmă. Am scleroză laterală amiotrofică, la fel ca tatăl meu, iar acum sunt pe moarte.

Odată cu cuvintele ei, mintea lui Tru se goli şi singurul lucru la care se putu gândi fură umbrele aruncate de foc şi felul în care păreau aproape vii. Cuvintele ei păreau să ricoşeze în interiorul lui... „Am scleroză laterală amiotrofică, la fel ca tatăl meu, iar acum sunt pe moarte."

Închise ochii, încercând să-i ofere putere, dar îl lăsau şi pe el puterile. Ea îl strânse tare, şoptindu-i:

— Of, Tru... Îmi pare atât de rău... E doar vina mea...

Tru simţi o tensiune în mijlocul frunţii la auzul vocii ei.

„Sunt pe moarte..." Îi povestise cât de sfâşietoare fusese decăderea tatălui ei; că pierduse atât de mult în greutate în ultimele luni, încât Hope trebuise să-l care în pat. Era o boală necruţătoare şi de neoprit, care îi furase în cele din urmă chiar şi răsuflarea. Tru nu ştia ce să spună în timp ce Hope se legăna şi suspina lângă el şi tot ce putu face fu să rămână în picioare.

Dincolo de ferestre, lumea era neagră. O noapte rece, dar Tru se simţea şi mai înfrigurat. O aşteptase o viaţă întreagă pe Hope şi o găsise, dar avea să-i fie luată din nou, prea devreme. Gândurile îi zburau şi totul în el îl durea. Îşi aminti din nou de ultimul rând din scrisoarea pe care i-o scrisese atunci când ea îl invitase la Kindred Spirit pentru prima oară.

„Mă aştept la surprize cu tine pe post de ghid."

Nu ştia de ce îi veniseră în minte acele cuvinte sau ce însemnau ele acum, şi nici nu păreau să aibă vreun sens. Hope era visul lui, tot ceea ce el îşi dorise vreodată, iar ea îi spusese că era pe moarte. Tru se simţea aproape zdrobit când se îmbrăţişară şi plânseră, sunetele înăbuşindu-se în coconul casei tăcute.

Zi după zi

— Ştiam că sunt bolnavă, chiar înainte de primele analize, spuse Hope.

Îi luase ceva vreme să se poată opri din plâns, iar când lacrimile i se domoliră în cele din urmă, Tru îşi şterse şi el obrazul. Se dusese în bucătărie să mai facă ceai şi îi adusese încă o ceaşcă şi ei, pe canapea. Genunchii îi erau traşi la piept, înveliţi în pătură.

Apucând cana cu ambele mâini, ea zise:

— Mi-am amintit ce mi-a spus tata despre cum e chiar la început. Doar această senzaţie generală de cădere, ca o răceală, doar că nu mai trecea. Eu am fost cea care i-a sugerat diagnosticul doctoriţei, dar ea a fost foarte sceptică. Pentru că scleroza nu este de obicei ereditară. Doar într-unul din zece cazuri există un istoric de familie. Dar când mi-am făcut analizele şi rezultatele întârziau să vină, am ştiut.

— Când ai aflat?

— În iulie anul trecut. Deci de mai puţin de un an şi jumătate. Mă pensionasem doar de vreo şase luni şi aşteptam cu nerăbdare să-mi încep noua viaţă.

Apoi, ştiind care avea să fie următoarea lui întrebare, adăugă:

— Tata a rezistat aproape şapte ani. Şi cred că o duc ceva mai bine decât el, cel puţin până acum. Ce vreau să spun e că am impresia că progresează mai lent decât la el, dar pot să afirm că e mai rău acum decât atunci când am descoperit-o. M-am luptat să ajung la Kindred Spirit azi-dimineaţă.

— Nu-mi pot imagina ce înseamnă să lupţi cu asta, Hope.

— E îngrozitor, recunoscu ea. Şi încă nu ştiu cum să le spun copiilor. Erau atât de mici când a murit tata, nu şi-l mai amintesc bine. La fel cum nu-şi amintesc nici preţul plătit de familie. Ştiu că atunci când le voi spune, vor

reacţiona la fel cum am făcut-o şi eu. Vor fi îngroziţi şi îşi vor petrece timpul pe lângă mine, dar eu nu vreau ca ei să-şi suspende vieţile pentru mine. Aveam treizeci şi şase de ani când am aflat, dar ei sunt abia la început. Nu vreau asta – vreau ca ei să-şi trăiască vieţile. Însă odată ce vor afla, va fi imposibil. Singurul motiv pentru care n-am cedat când tata era bolnav a fost acela că ei erau mici şi aveau nevoie de atenţia mea. N-am avut de ales. Dar ţi-am spus cum a fost cu tata... cât de greu a fost să-l văd murind.

— Da, aprobă el din cap.

— Acesta a fost unul dintre motivele pentru care am pus scrisoarea în cutia poştală anul trecut. Pentru că mi-am dat seama că...

Când ea se opri, Tru îi luă mâna:

— Ţi-ai dat seama că...?

— Pentru că mi-am dat seama că deşi era prea târziu pentru noi, poate nu era încă prea târziu să-mi cer iertare, şi aveam nevoie de asta. Pentru că te-am văzut rămas în picioare în mijlocul drumului şi eu am continuat să conduc. A trebuit să trăiesc cu imaginea aceea, ceea ce putea fi o pedeapsă suficientă, dar... o parte din mine voia şi iertarea ta.

— Ai avut-o întotdeauna, spuse el, îmbrăţişând-o şi cu cealaltă mână, ţinând-o ca pe o pasăre rănită. Ţi-am scris în scrisoare – să te întâlnesc a fost ceva ce-aş mai fi făcut încă de o mie de ori, dacă mi s-ar fi oferit şansa, chiar dacă ştiam că urma să se termine. N-am fost niciodată furios pe tine pentru alegerile pe care le-ai făcut.

— Dar te-am rănit.

El se trase mai aproape şi ridică o mână să-i atingă obrazul.

— Durerea este întotdeauna preţul pe care-l plătim pentru dragoste, îi spuse. Am învăţat asta cu mama şi atunci când Andrew a plecat. Stă în firea lucrurilor.

Hope nu spunea nimic, gândindu-se. Îşi ridică privirea către el:

— Ştii care e cea mai proastă parte? îi spuse cu voce stinsă. Despre faptul că ştii că eşti pe moarte?

— N-am nicio idee.

— Şi visele încep să-ţi moară. Când am primit diagnosticul, unul dintre primele lucruri care mi-au trecut prin minte a fost că probabil îmi e scris să nu fiu bunică. Să legăn un bebeluş ca să adoarmă sau să fac o pictură pe numere la o masă de picnic sau să le fac băiţă. Lucruri mici, lucruri care nici măcar nu s-au întâmplat şi care s-ar putea să nu se întâmple niciodată păreau să fie ceea ce îmi lipsea cel mai mult. Şi recunosc, e absurd, dar nu mă pot abţine.

Tru tăcea, reflectând la spusele ei.

— Când eram în spital, răspunse el în cele din urmă, am simţit acelaşi lucru. Visam să merg în excursii în Europa sau să mă apuc de pictură, iar apoi cădeam în depresii grave când îmi dădeam seama că s-ar putea să nu fiu în stare să le fac. Dar partea stupidă este că atunci când m-am făcut bine, nici excursiile şi nici pictura nu m-au mai interesat. Cred că stă în firea omului să-şi dorească lucruri pe care nu le poate avea.

— Ştiu că ai dreptate, dar totuşi... abia aşteptam să devin bunică, reuşi ea să râdă pierit. Presupunând că Jacob şi Rachel se căsătoresc, bineînţeles. Ceea ce mă îndoiesc că se va întâmpla curând. Par să se bucure de independenţa lor.

El zâmbi:

— Ştiu că ai spus că plimbarea din dimineaţa aceasta a fost grea, dar păreai în regulă pe drumul de întoarcere.

— Mă simţeam bine, recunoscu ea. Aşa e uneori. Iar fizic mă simt bine în majoritatea timpului, atâta vreme cât nu exagerez. Nu cred că au fost prea multe schimbări în ultima vreme. Vreau să cred că m-am împăcat cu ideea. E edificator, pentru că mă face să iau deciziile mult mai uşor legat de ce e important pentru mine şi ce nu. Ştiu cum vreau să-mi petrec timpul şi ce vreau să evit. Dar încă mai am zile când sunt speriată sau tristă. Mai ales pentru copiii mei.

— Şi eu aş fi la fel. Când eram în spital, expresia terifiată a lui Andrew când stătea cu mine îmi frângea sufletul.

— De aceea am ţinut totul secret până acum, spuse ea.

Nici surorile mele nu ştiu. Şi nici prietenii.

El se aplecă şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Sunt onorat că ai împărtăşit asta cu mine, îi şopti.

— M-am gândit să-ţi spun mai devreme, se destăinui ea. După ce mi-ai povestit despre accidentul tău. Dar mă simţeam aşa de bine că nu voiam să se termine.

— Încă nu s-a terminat, spuse el. Prefer să fiu aici cu tine decât oriunde altundeva. Şi în ciuda a ceea ce mi-ai spus, a fost una dintre cele mai reuşite zile din viaţa mea.

— Eşti un om foarte drăguţ, Tru, îi zâmbi ea trist. Întotdeauna ai fost.

Se aplecă spre el ca să-l sărute tandru, iar atingerea aspră a perciunilor lui îi declanşă o senzaţie de déjà-vu.

— Ştiu că mi-ai spus că te rezumi la două pahare de vin, dar cred că eu aş mai vrea unul. N-ai vrea să mi te alături? Mai este o sticlă în frigider.

— O aduc eu, spuse el.

În timp ce el era în bucătărie, Hope îşi frecă obrajii cu forţă, nevenindu-i să creadă că îşi destăinuise secretul. Detestase ideea de a-i spune lui Tru, dar odată ce rostise cuvintele, ştia că va fi în stare să le rostească din nou. Lui Jacob şi Rachel şi surorilor ei. Prietenilor. Chiar şi lui Josh. Dar niciunul dintre ei nu avea să reacţioneze ca Tru, care reuşise să-i alunge fricile, chiar şi numai pentru o clipă.

Tru se întoarse din bucătărie cu două pahare şi îi dădu ei unul. De îndată ce se aşeză, îşi ridică braţul, iar ea se cuibări în îmbrăţişarea lui. O vreme stătură în tăcere, privind focul. În mintea lui Hope se derulau toate evenimentele acelei zile: întoarcerea lui Tru, cartea cu schiţe, destăinuirea ei. Era aproape prea mult de procesat.

— Trebuia să urc în avionul acela, spuse Tru rupând tăcerea. Trebuia să încerc mai mult să te găsesc.

— Şi eu simt că trebuia să mă străduiesc mai tare, aprobă ea. Dar ştiind acum că te-ai gândit la mine în toţi aceşti ani înseamnă totul.

— Şi pentru mine. O zi ca cea de astăzi... e tot ce am visat.

— Dar sunt pe moarte.

— Cred că îţi trăieşti viaţa, spuse el cu o surprinzătoare fermitate. Şi zi de zi, asta e tot ce poate face oricare dintre noi. Nu pot să garantez că voi fi în viaţă peste un an sau peste o lună. Nici măcar mâine.

Ea îşi lăsă capul să-i cadă pe braţul lui.

— Aşa spun oamenii şi ştiu că este un adevăr în asta. Dar e diferit când ştii sigur că mai ai doar atât de trăit. Dacă mă iau după tatăl meu, mai am cinci, poate cinci ani şi jumătate. Iar ultimul an nu e prea grozav.

— În patru ani şi jumătate o să am şaptezeci de ani.

— Şi?

— Nu ştiu. Orice se poate întâmpla, asta vreau să spun. Ceea ce ştiu este că mi-am petrecut ultimii douăzeci şi patru de ani visând la tine. Dorind să te ţin de mână şi să-ţi vorbesc şi să te ascult şi să-ţi gătesc cina şi să stau lângă tine în pat noaptea. N-am avut viaţa pe care ai avut-o tu. Am fost singur, iar când am aflat de scrisoarea ta, mi-am dat seama că eram singur pentru că te aşteptam pe tine. Te iubesc, Hope.

— Şi eu te iubesc.

— Atunci hai să nu mai pierdem şi mai mult timp. A venit în sfârşit vremea noastră. A ta şi a mea. Indiferent de ce ne rezervă viitorul.

— Ce vrei să spui?

El o sărută uşor pe gât, iar ea simţi cum sângele îi năvăleşte în stomac, aşa cum se întâmplase şi odinioară. Aranjându-i nişte şuviţe de păr după ureche, el îi murmură:

— Căsătoreşte-te cu mine. Sau n-o face, dar rămâi cu mine. Mă voi muta în Carolina de Nord şi putem locui oriunde vei dori. Putem călători, dar nu trebuie să o facem. Putem găti împreună sau să mâncăm în oraş de fiecare dată. Pentru mine nu are importanţă. Vreau doar să te ţin în braţe şi să te iubesc, cu fiecare răsuflare. Nu îmi pasă cât va dura şi nu îmi pasă cât de bolnavă vei fi. Te doresc şi atât. Faci asta pentru mine?

Hope îl privi uluită, înainte de a schiţa un zâmbet.

— Tu chiar vorbeşti serios?

— Fac orice doreşti, spuse el. Atâta vreme cât sunt cu

tine.

Fără niciun cuvânt, ea îl luă de mână. Ridicându-se de pe canapea, îl conduse în dormitor, iar în noaptea aceea se redescoperiră, trupurile lor întorcându-se într-o amintire din altă vreme, familiară şi totuşi tandră şi imposibil de nouă. Când terminară, ea stătea întinsă lângă Tru, uitându-se la el cu aceeaşi mulţumire deplină pe care o văzuse în ochii lui. Era o expresie de care-i fusese dor toată viaţa.

— Mi-ar plăcea, şopti ea într-un final.

— Ce ţi-ar plăcea? întrebă el.

Ea se trase mai aproape, sărutându-l pe nas, apoi pe buze.

— Mi-ar plăcea, şopti, să mă căsătoresc cu tine.

Epilog

M-am luptat cu finalul poveştii lui Tru şi Hope. N-am vrut să inventariez lupta prelungă a lui Hope cu scleroza laterală amiotrofică sau nenumăratele moduri în care Tru a încercat să-i uşureze declinul. Am scris însă un capitol adiţional despre săptămâna pe care Hope şi Tru şi-au petrecut-o la Carolina Beach şi despre conversaţiile pe care Hope le-a purtat cu copiii ei, despre nunta lor din februarie următor şi despre safariul de care s-au bucurat în luna de miere. Am încheiat capitolul cu o descriere a excursiei lor anuale la Kindred Spirit, unde au lăsat un plic cartonat pentru ca alţii să le împărtăşească povestea. Până la urmă însă am renunţat la paginile scrise – în discuţiile mele cu ei era limpede că povestea pe care voiau s-o împărtăşească era una simplă: s-au îndrăgostit, au fost despărţiţi ani întregi, dar au găsit o cale de a se reîntâlni, în parte datorită magiei care înconjura Kindred Spirit. N-am vrut să mă abat de la calitatea aproape legendară a poveştii lor.

Cu toate acestea, povestea lor nu mi se părea completă. Scriitorul din mine nu putea să nu simtă că exista o ruptură în viaţa lui Tru de dinainte de reîntâlnirea cu Hope. Din acest motiv, în lunile imediat următoare publicării, l-am sunat pe Tru ca să-i obţin acordul pentru o nouă călătorie în Zimbabwe. Voiam să-l întâlnesc pe Romy, bărbatul care a jucat un rol minor, aproape neimportant în povestea de iubire dintre Tru şi Hope.

Romy se pensionase într-un sătuc din districtul Chegutu din nordul ţării, iar călătoria a fost ea însăşi o poveste în sine. Armele erau la tot pasul în partea aceea a ţării şi m-am temut să nu fiu răpit, dar şoferul pe care-l angajasem părea să aibă legături cu triburile care controlau zona şi m-a dus în siguranţă. Scriu asta doar ca un memento al anarhiei care domneşte acum într-o ţară pe care eu o consider totuşi unul dintre cele mai remarcabile locuri de

pe pământ.

Romy era slab şi cărunt, cu pielea mai închisă decât a majorităţii localnicilor. Îi lipsea un dinte din faţă, dar, la fel ca Tru, se mişca cu o surprinzătoare agilitate. Am vorbit stând pe o băncuţă făcută din bolţari şi din ceea ce fusese odată bena unui camion de tractare. După ce m-am prezentat, i-am spus despre cartea pe care o scrisesem şi i-am explicat că speram să-mi dea mai multe informaţii despre prietenul lui, Tru Walls.

Pe chip îi apăru un zâmbet leneş.

— Deci a găsit-o, nu?

— Cred că s-au găsit.

Romy se aplecă în faţă şi culese un băţ de pe jos.

— De câte ori ai fost în Zimbabwe?

— E a doua mea excursie aici.

— Ştii ce se întâmplă cu copacii, după ce elefanţii îi pun la pământ? De ce nu vezi copaci căzuţi la tot pasul?

Am scuturat din cap, intrigat.

— Termitele, răspunse el. Mănâncă tot, până când nu mai rămâne nimic. E bine pentru savană, dar rău pentru orice e făcut din lemn. De-aia băncuţa asta e făcută din bolţari şi metal. Pentru că termitele mănâncă şi mănâncă şi nu se mai opresc.

— Nu înţeleg exact ce vrei să-mi spui.

Romy îşi sprijini coatele pe genunchii săi colţuroşi şi se aplecă spre mine, ţinând încă băţul în mână.

— Aşa era Tru după ce s-a întors din America... de parcă ar fi fost mâncat dinăuntru. Întotdeauna i-a plăcut să fie mai singuratic, dar acum era şi mai şi... era întotdeauna singur. Stătea în camera lui, desenând, dar nu mi-a mai arătat desenele. O bună bucată de vreme n-am ştiut ce era cu el, dar în fiecare an în septembrie începea să fie cuprins de tristeţe din nou. Rupse băţul în două şi lăsă bucăţile să cadă pe pământ. Apoi, într-o noapte de septembrie – la vreo cinci sau şase ani după călătoria în America –, l-am văzut stând afară. Bea. Eu fumam o ţigară şi m-am dus să-i ţin companie. S-a întors către mine, iar faţa lui... nu l-am văzut arătând aşa niciodată. L-am întrebat: „Ce mai faci?”,

dar nu mi-a răspuns nimic. Nu mi-a spus nici să plec, aşa că m-am aşezat lângă el. După o vreme, mi-a oferit ceva de băut, întotdeauna avea whisky bun. Familia lui era bogată, înţelegi.

Am dat din cap.

— După încă ceva vreme, m-a întrebat care era cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. I-am spus că nu ştiu, viaţa e plină de lucruri grele. De ce voia să ştie? A spus că el ştie care a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l facă şi că nimic nu va fi vreodată mai chinuitor decât asta. Romy a dat aerul afară cu un şuierat, înainte de a continua. Nu era vorba de cuvinte... era felul în care le spusese. Cu atâta tristeţe, cu atâta durere, ca termitele acelea care i-au mâncat sufletul. Apoi mi-a povestit despre călătoria în America... şi despre femeie. Hope.

Se întoarse cu faţa la mine.

— Am iubit şi eu câteva femei la viaţa mea, spuse el zâmbind, dar apoi zâmbetul i se şterse. Când mi-a vorbit, am înţeles că nu iubisem niciodată pe nimeni aşa. Iar când mi-a spus că şi-a luat adio... A privit în pământ. A plâns, ca un om sfârşit. Şi i-am simţit durerea din suflet în sufletul meu, scutură el din cap. După aceea, ori de câte ori îl vedeam, mă gândeam că încă suferă, doar că îşi ascunde durerea.

Romy tăcu şi o vreme am stat împreună şi ne-am uitat cum soarele apunea peste sat.

— N-a mai vorbit despre asta. M-am pensionat apoi şi nu l-am mai văzut multă vreme, până când a avut accidentul acela îngrozitor. M-am dus să-l văd la spital. Ştii de asta?

— Da, i-am răspuns.

— Arăta groaznic, absolut înfiorător. Iar doctorii spuneau că era mult mai bine decât înainte! Amesteca cuvintele de cele mai multe ori, aşa că mai mult am vorbit eu. Şi, încercând să fiu optimist, să fac glume, l-am întrebat dacă la văzut pe Iisus sau pe Dumnezeu când a murit. Mi-a zâmbit cu tristeţe, un zâmbet care mi-a frânt inima. „Nu”, mi-a spus el. „Am văzut-o pe Hope”.

Când m-am întors din Zimbabwe, am mers cu maşina la plaja unde Tru şi Hope locuiesc acum. Îmi luase aproape un an să mă documentez şi să scriu cartea şi nu mai voiam să-i deranjez mai mult. Cu toate acestea, m-am trezit că mă plimb pe malul apei, pe lângă cabana lor. Nu i-am văzut.

Era după-amiază. Am continuat să merg pe plajă, ajungând în cele din urmă la debarcader. Am mers până la capătul lui. Erau câţiva oameni care pescuiau, dar am găsit un loc liber într-un colţ. Am privit oceanul, simţind briza în păr, ştiind că scrierea poveştii lor mă schimbase.

Nu-i mai văzusem pe niciunul dintre ei de luni bune şi îmi era dor. M-am consolat la gândul că sunt împreună, aşa cum trebuiau să fie. Mai târziu, când am trecut din nou pe lângă cabană pe drumul de întoarcere, privirea mi-a fost atrasă automat de casa lor. Nici urmă de ei.

Deja se înserа, iar cerul se colorase într-un amestec de tonuri de violet, albastru şi gri, în timp ce la orizont luna începuse să se ridice din mare, de parcă şi-ar fi petrecut ziua ascunzându-se pe fundul oceanului.

Seara se lăsa tot mai mult şi m-am trezit scrutând plaja din nou. Le vedeam casa în depărtare şi, deşi plaja aproape se golise, am văzut cum Tru şi Hope ieşiseră să se bucure de seară. Mi-a tresăltat inima la vederea lor şi m-am gândit din nou la anii pe care trebuiseră să-i petreacă despărţiţi. M-am gândit la viitorul lor, la plimbările pe care le vor rata şi la aventurile pe care nu le vor avea. M-am gândit la sacrificiu şi miracole. Şi m-am gândit şi la dragostea pe care şi-au purtat-o unul altuia – ca stelele pe cerul amiezii, nevăzute, dar întotdeauna acolo.

Erau la marginea rampei, cea pe care Tru o construia când l-am întâlnit prima oară. Hope era în scaunul cu rotile, cu o pătură peste picioare. Tru stătea lângă ea, cu mâna sprijinită blând pe umărul ei. Era o viaţă întreagă de iubire în acel gest şi am simţit cum mi se pune un nod în gât. Am continuat să-i privesc, iar el probabil că mi-a simţit prezenţa în depărtare, căci s-a întors în direcţia mea.

Mi-a făcut cu mâna. Deşi i-am răspuns în acelaşi fel, ştiam că era un fel de adio. Cu toate că îi consideram

prieteni, mă îndoiam că vom mai vorbi vreodată.

Venise vremea lor, în sfârşit.

Nota autorului

Dragă cititorule,

Deşi romanele mele se conformează de obicei anumitor norme previzibile (acţiunea are loc în general în Carolina de Nord, se focalizează pe o poveste de dragoste etc.), încerc să variez temele, personajele sau tehnicile în moduri interesante, cu fiecare nouă carte. Întotdeauna mi-a plăcut tehnica literară de „inserare a eului auctorial”, în care autorul însuşi apare într-o operă de ficţiune – uneori ca un narator autobiografic de-abia ascuns, ca în *Abatorul 5* de Vonnegut, sau pur şi simplu accidental, ca în personajul lui Stephen King din *Turnul întunecat,* volumul VI, al cărui jurnal complet ficţional joacă un rol în poveste (şi a cărui moarte este menţionată în roman ca având loc în 1997). Unul dintre romancierii mei preferaţi, Herman Wouk, a scris un roman la vârsta de nouăzeci şi şapte de ani, *The Lawgiver* (Legiuitorul), în care se implică ficţional într-o încercare dezastruoasă de a face un film la Hollywood, în ciuda presimţirilor soţiei sale din viaţa reală, Betty. Această tehnică de „poveste în poveste” pe niveluri, implicându-l pe autor, m-a intrigat întotdeauna: echivalentul romanesc al pictorilor renascentişti care se inserau obraznici în tablourile lor. Sper că vei fi de acord că finalurile de cărţi pe care le scriu din perspectiva mea adaugă o dimensiune interesantă la ceea ce este de altfel o poveste clasică a unor iubiţi cărora li se refuză dragostea.

În timp ce „descoperirea” poveştii lui Tru şi a lui Hope este în întregime ficţională, inspiraţia pentru fundalul romanului mi-a venit direct din propria experienţă. Am mers pentru prima oară în Africa în 2010 şi în acea excursie m-am îndrăgostit până peste cap de ţări pe care am fost suficient de norocos să le pot vizita – peisajele fantastic de spectaculoase, culturile fascinante şi diverse, istoria politică turbulentă şi un sentiment bizar că timpul s-a oprit în loc,

pe care l-am avut acolo. M-am întors în Africa de câteva ori de atunci, de fiecare dată explorând zone diferite şi vizitând un mediu natural ce dispare sub ochii noştri. Aceste excursii mi-au schimbat pe deplin viaţa, lărgindu-mi conştiinţa faptului că există locuri extrem de îndepărtate de existenţa mea aşezată din micul oraş din Carolina de Nord. În fiecare dintre aceste călătorii am cunoscut zeci de ghizi de safari ale căror cunoştinţe bogate şi poveşti de viaţă fascinante mi-au oferit apă pentru moara creativităţii mele şi în cele din urmă m-au inspirat să creez un personaj a cărui soartă să se întrepătrundă cu şi să fie guvernată de viaţa lui din Africa.

Şi Carolina Beach are un loc special în inima mea, pentru că m-am retras în plăcerile ei simple şi tonice de multe ori când simţeam nevoia de introspecţie sau de vindecare. Mai ales în afara sezonului, plajele ei bătute de vânturi şi rezidenţii sociabili de peste an oferă antidotul perfect pentru stresul vieţii: plimbări lungi pe fâşii de nisip părăsite, mese nesofisticate în localuri fără pretenţii şi nesfârşitul vuiet al valurilor oceanului. O recomand oricui caută o alternativă mai liniştită faţă de staţiunile tipice de vacanţă.

Şi în cele din urmă, Kindred Spirit: există cu adevărat în rezervaţia naturală din Bird Island, lângă Sunset Beach, Carolina de Nord. Ca scriitor de scrisori cu o lungă experienţă, m-am simţit imediat atras de cutia poştală singuratică ce serveşte drept punct central în povestea mea. Poate într-o zi, şi tu vei găsi o cale să vizitezi această destinaţie pitorească şi să îţi împărtăşeşti gândurile şi poveştile...

Nicholas Sparks

Mulţumiri

Pentru mine, crearea oricărui roman este cam aşa cum îmi imaginez că ar fi naşterea: un proces de anticipare, groază, epuizare teribilă, şi, în cele din urmă, o bucurie imensă... o experienţă pe care mă bucur că nu trebuie să o îndur singur. Alături de mine, la fiecare pas al drumului, de la perioada de sarcină până la urletul naşterii, se află, de o lungă perioadă de timp, agentul meu literar, Theresa Park, care este nu numai incredibil de talentată şi inteligentă, dar a fost prietena mea cea mai apropiată în ultimul sfert de secol. Echipa de la Park Literary & Media este cea mai întreprinzătoare, informată şi vizionară din domeniu: Abigail Koons şi Blair Wilson sunt artizanii carierei mele internaţionale; Andrea Mai găseşte modalităţi inovatoare pentru a mă asocia cu distribuitori precum Target, Walmart, Amazon şi Barnes & Noble; Emily Sweet îmi gestionează numeroasele conturi de social media, licenţierea şi eforturile în crearea parteneriatelor de brand; Alexandra Greene îmi oferă sprijin juridic şi strategic esenţial; iar Pete Knapp şi Emily Clagett se asigură că munca mea rămâne relevantă pentru cititorii care evoluează permanent.

În echipa editorului care a contribuit la debutul fiecăreia dintre cărţile mele începând cu *Jurnalul,* au fost multe schimbări de-a lungul deceniilor, dar în ultimii câţiva ani am fost recunoscător pentru faptul că munca mea a fost susţinută de Michael Pietsch, directorul executiv al Hachette Book Group. Ben Sevier, editor la Grand Central Publishing (GEP), şi redactorul-şef Karen Kosztolnyik s-au alăturat echipei recent, dar venirea lor a fost bine-venită, aducând idei noi şi energie proaspătă. Îmi va lipsi Dave Epstein VP-ul de vânzări cu amănuntul al GEP, care împreună cu şeful său Chris Murphy şi Andrea Mai din echipa de PLM au ajutat la modelarea strategiei de retail pentru ultimele mele cărţi. Dave, îţi doresc multe zile

liniştite de pescuit la pensie. Drapel şi Anne Twomey, voi aduceţi magie şi daţi clasă fiecărei coperţi de carte, an de an. Lui Brian McLendon şi publicistului meu extrem de răbdător, Caitlyn Mulrooney-Lyski, vă mulţumesc pentru păstorirea campaniilor de marketing şi publicităţii cărţilor mele cu o asemenea grijă; iar Amandei Pritzker îi spun că îi apreciez foarte mult atenţia şi colaborarea eficientă cu echipa de la Park Literary.

Publicistului meu de multă vreme de la PMK-BNC, Catherine Olim, protectorul meu neînfricat şi consilierul cu o abordare foarte directă, al cărei sfat îl preţuiesc. Experţilor în social media Laquishe „Q” Wright şi Mollie Smith, care mă ajută să rămân în contact zilnic cu fanii mei şi m-au încurajat să-mi găsesc propria voce în această lume în continuă schimbare a comunicării virtuale; vă sunt recunoscător pentru loialitatea şi îndrumarea voastră de-a lungul anilor.

În proiectele mele de film şi TV, am avut aceeaşi echipă remarcabilă de peste 20 de ani: Howie Sanders (acum la Anonymous Content), Keya Khayatian la UTA şi avocatului meu de divertisment Scott Schwimer. (Scottie, sper să îţi placă numele pe care ţi l-am dat în această carte!) Orice autor s-ar putea considera norocos să-şi aibă proiectele pentru Hollywood conduse de această Echipă de Vis.

Şi în cele din urmă, echipei mele de acasă: Jeannie Armentrout; asistenta mea, Tia Scott; Michael Smith; fratele meu, Micah Sparks; Christie Bonacci; Eric Collins; Todd Lanman; Jonathan şi Stephanie Arnold; Austin şi Holly Butler; Micah Simon; Gray Zurbruegg; David Stroud; Dwight Carlomom; David Wang; contabililor mei, Pam Pope şi Oscara Stevick; Andy Sommers; Hannah Mensch; David Geffen; Jeff Van Wie; Jim Tyler; David Shara; Pat şi Billy Mills; Mike şi Kristie McAden; prieteni de-o viaţă, inclusiv Chris Matteo, Paul DuVair, Bob Jacob, Rick Muench, Pete DeCler şi Joe Westermeyer; familia mea extinsă, împreună cu Monty, Gail, Dianne, Chuck, Dan, Sandy, Jack, Mike, Parnell şi toţi verii mei, nepoţii şi nepoatele mele; şi nu în cele din urmă, copiilor mei, Miles, Ryan, Landon, Lexie şi

Savannah vă adresez o rugăciune de mulţumire pentru prezenţa voastră în viaţa mea, în fiecare zi şi cu fiecare răsuflare a mea.

Hope Anderson se află la o răscruce în viața ei. Are 36 de ani și este implicată de șase ani într-o relație cu un chirurg ortoped. Nu se întrevăd perspective de căsătorie, tatăl ei a fost diagnosticat recent cu scleroză laterală amiotrofică, iar ea simte nevoia să ia o pauză de câteva zile. Așa că se duce la casa de vacanță a familiei de la Sunset Beach, în Carolina de Nord, ca să o pregătească pentru vânzare și ca să ia o hotărâre asupra viitorului ei.

Tru Walls este pentru prima dată în Carolina de Nord, dar este chemat la Sunset Beach printr-o scrisoare de la un bărbat care susține că este tatăl lui. E ghid de safari, născut și crescut în Zimbabwe, și speră să descifreze unele dintre misterele care înconjoară viața și moartea mamei lui și să recupereze amintiri legate de ea. Când cei doi străini se întâlnesc întâmplător, legătura dintre ei este pe cât de incredibilă, pe atât de electrizantă, dar sentimentele pe care le au unul față de celălalt sunt umbrite de alegerile pe care trebuie să le facă, iar datoria față de familie primează în fața fericirii personale.

Scoțând la lumină regretele sfâșietoare și speranța care nu moare niciodată, *Respirație în doi* explorează multiplele fațete ale dragostei care ne testează loialitatea și ne lasă cu o întrebare: Cât timp poate să supraviețuiască un vis?

„Sparks este recunoscut pentru măiestria cu care scrie romane de dragoste care îi fac pe cititori să-și evalueze sentimentele profunde și să creadă în puterea dragostei."
Booklist

„Peisajele superbe dau viață poveștii [lui Hope și a lui Tru], într-o aventură minunată pentru amatorii de povești de dragoste. Fanii lui Sparks nu vor fi dezamăgiți."
Publishers Weekly

virtual project

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6417-4
9 786063 364174

eBook disponibil